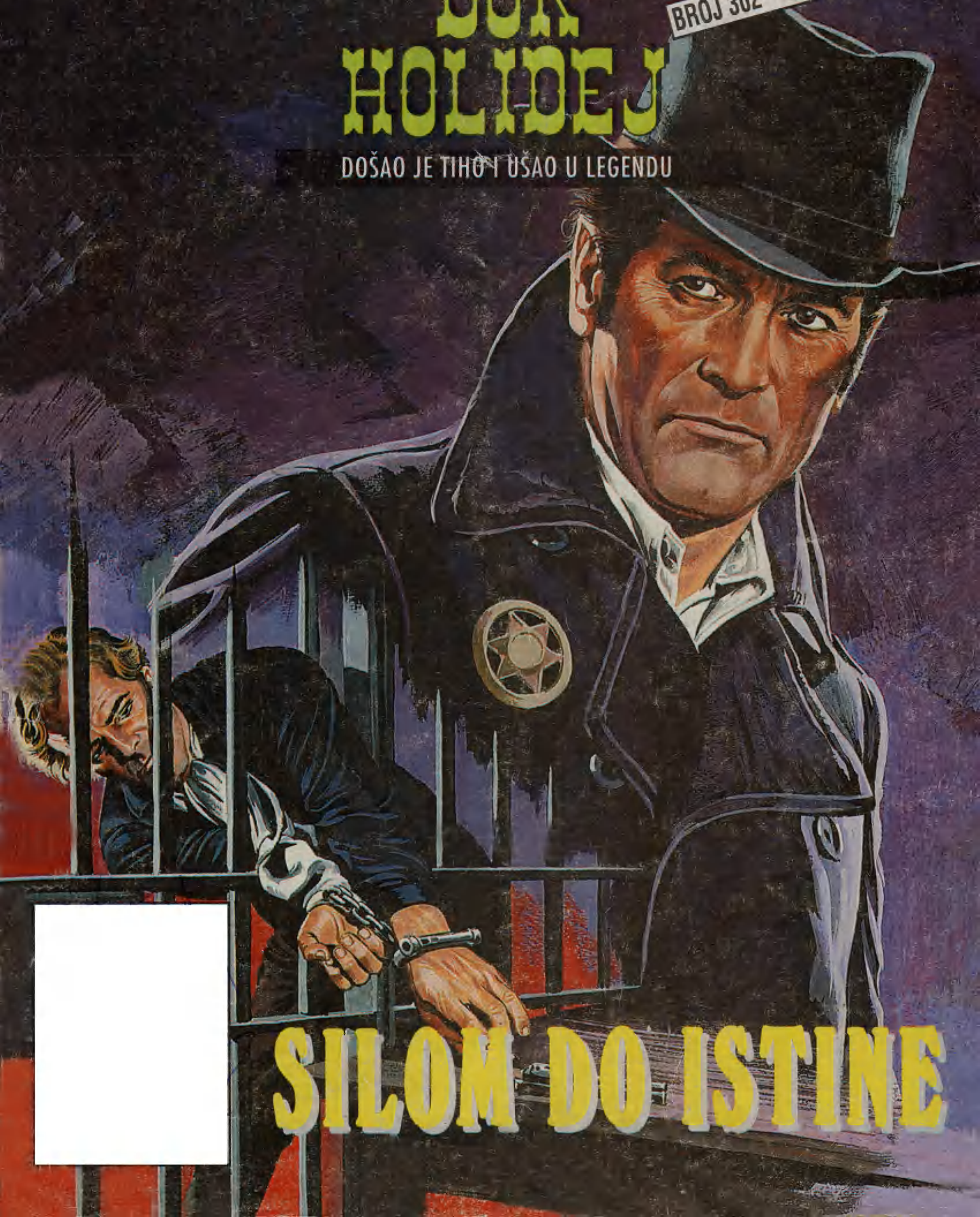

FRENK LARAMI

DOK HOLIDAY

BROJ 302 • CENA 10,20 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

SILOM DO ISTINE

★ DOK HOLIDEJ ★

302

Frenk Larami

SILOM OD ISTINE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 302

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

GOLD OF THE PADRES

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Naslovna strana

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 23. VII 1999.

Tržište: 5. VIII 1999.

Izdaje: MARKETPRINT 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – GOLD OF THE PADRES

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Prašinom pokrivena diližansa zaustavila se pred postajom u Gras Veliju i, tek što je vozač odahnuo od naporne vožnje i gromoglasno izgovoreno „Ooooj!“ na koje su konji stali kao ukopani, vrata su se otvorila. Iz kola je izašao džentlmen, visok, vitkog stasa, širokih, ali ne preterano muskuloznih ramena, odeven u elegantni sako od tamnosivog tvida, gotovo crnog i svetlosive pantalone. Neupadljiva, ležerno vezana kravata boje vina, krasila je njegova snažna prsa, a crnu, bujnu, tek malo talasastu kosu skrivao je „kalifornija“ šešir, golubije boje, ispod čijeg obođa su svetlucale čeličnoplave oči. Na bedru, u futrolama od crnog safijana, na opasaču, visili su revolveri teškog kalibra marke „linkoln“, sa sedefastim drškama od slonove kosti.

Zakoračivši na pločnik od hrastovih dasaka, mladi čovek je otresao s odela prašinu i, osvrnuvši se oko sebe, zaustavio pogled na zgradi preko puta. Bio je to hotel sa zvučnim nazivom „Splendid star“, što baš nije odgovaralo izgledu zdanja, istina dosta velikog, ali sklepanog bez stila i estetskih pretenzija.

Budući da u gradiću poput ovog, izbor mogućnosti za smeštaj nije bio veliki, a to je ovaj putnik dobro znao, nije se dvoumio. Zakoračio je preko prašnjavog kolovoza i uputio se na drugu stranu ulice, praćen pogledima dokonih radoznalaca. Tako je u Gras Veli prispeo čovek koji će učmalost tog gradića na Divljem zapadu prodrmati burom neočekivanih i ne-

svakidašnjih događaja. U portirskoj loži hotela, dočekao ga je omalen, kržljiv čovek uzdržanog lisičjeg lica, sa crveno obrubljenim očnim kaptcima ispod nisko nataknutih naočara. Čovek je dremljivo odmerio pridošlicu i zauzevši važan stav, upitao. – Šta želite, ser?

Putnik je pustio na pod svoju malu putnu torbu i naslonio se rukom na pult. – Sobu i kupanje – rekao je kratko. – Može. Soba košta pet dolara dnevno, a kupanje isto toliko. Koliko ostajete? – Putnik se osvrnuo oko sebe i zadržao pogled na pohabanim tapetama i prljavom tepihu, ponegde progorelom od gašenja opušaka. – Po ceni mi se čini da sam u „Grand“ hotelu u Filadelfiji. Vi umete fino da svojoj firmi dižete ugled – rekao je sarkastično. Portir je nezainteresovano slegnuo ramenima. – Plaća se unapred – rekao je i ponovio. – Koliko ostajete?

– Ne znam. Zavisi od mnogo čega – odgovorio je stranac spuštajući na pult novčanicu od dvadeset dolara. Portir se pohlepno upiljio u putnikov novčanik nabijen zelenim novčanicama. Mahinalno je okrenuo knjigu za upis gostiju i pokazao prstom na jednu rubriku. – Upišite se ovde, molim – rekao je, ne skidajući pogled sa novčanika, koji je sledećeg trenutka nestao u putnikovom džepu. Okrenuo je zatim knjigu sebi i počeo da čita upisano ime i prezime, pružajući istovremeno ruku ka tabli sa ključevima. Odjednom, ruka mu je zastala. Digao je pogled sa knjige, a onda ga ponovo spustio na knji-

gu, da pročita još jednom. Džon H. Holidej – izgovorio je poluglasno. Ponovo je pogledao gosta i upitao s nevericom. – Niste li vi možda... u nekoj vezi s onim... Holidejem... mislim Dokom Holidejem, koji je spasao našeg sudiju Bareta i koji je... – zapitao je drhtavim glasom od uzbuđenja, prevrćući crvenim očnim kapcima. Putnik je klimnuo glavom i sagnuo se da uzme svoju torbu. – Da niste možda... – počeo je ponovo portir, ali ga je putnik prekinuo. – Da, ja sam Dok Holidej. A sada mi dajte ključ i pošaljite mi vodu za kupanje. – Portir je zgranuto buljio u njega čitavih nekoliko trenutaka i trgao se tek kada je Dok Holidej zakoračio na stepenište. – Odmah ćete dobiti, mister Holideje – promućao je. Holidej je zastao na stepeništu i okrenuo se. – Uzgred da vas zapitam nešto. Poznajete li možda Sajmona Devsona? – Sajmona Devsona? Ako mislite na geologa, inženjera, šta li je... onda ga poznajem. Stanuje u jednom malom pansionu, dve ulice odavde. – Aha. A gde se obično može naći? – Obično navraća u salun „Nugget“, tu, odmah do hotela. Verovatno će i večeras doći. To je jedan sredovečan čovek sa prosedim bakenbardima, debeljuškast, lako ćete ga prepoznati. – Hvala – rekao je Holidej i pošao uz stepenice.

Naslonjen na šank, Dok Holidej je pijuckao svoj brendi. Bio je zadovoljan što je voz stigao na vreme i što je već preuzeo svog vernog Miga. Poslao ga je vozom, da bi ga malo poštedito kamenitog puta. Smestio ga je u štalu preko puta svoga hotela i naredio da ga dobro istimare. Kroz izmaglicu duvanskog dima koji je ispunjavao salun, prelazio je pogledom po licima prisutnih gostiju, podnadulih od pića. Odlučio je da čeka, jer verovatno da će se uskoro pojaviti i Sajmon Devson kome je trebalo da isporuči pozdrave od Va-

jata Erpa i pet stotina dolara od prodatog udela u rudniku srebra u Nebraski. No, vreme je prolazilo, a Devson se nije pojavljivao. I kako se veče bližilo, Holidej se sve više pitao da li da ga potraži u pansionu u kome je stanovao. Ipak, posle kraćeg razmišljanja odlučio je da pričekaja još malo i pripalivši svoju tanku „virdžinija“ cigaru, pozvao je barmena. – Kada obično dolazi mister Devson? – upitao je. – Obično posle šest sati... kada je u gradu naravno – odgovorio je barmen. – Jeste li ga videli danas? – Nisam. Ali čuo sam da se sinoć kasno vratio s istraživanja terena. Nekoliko dana je proveo u brdima. – Holidej je klimnuo glavom, i odbio dim. – To je neobičan čovek, zagonetan – nastavio je barmen. – Uvek je sa knjigama ili u brdima. Svratiovamo da nešto prezalogaji, ali, nikada ne priča mnogo. Samo bulji u neke skice i crteže. Neki kažu da traga za skrivenim blagom. – Dok Holidej nije progovorio, pa je barmen malo začutao. Ali, uskoro je opet počeo. – Mislite li da je to moguće? Hoću da kažem, to sa blagom? – Možda – odgovorio je Dok preko volje. – Svakako traga za nečim. – Nastalo je ćutanje. U salunu se čuo samo prigušen žagor i zveket čaša. Dok Holidej je pogledao oko sebe. Primetio je da se nešto promenilo. U tom trenutku je s ulice, pedesetak metara dalje, odjeknuo revolverski pucanj. Oni koji su bili na vratima, morali su videti šta se događalo napolju. Nastao je kratak tajac, a zatim se čuo užurbani bat koraka. Nekoliko trenutaka zatim, u salun je utrčao jedan zadihani čovek i u jednom dahu izustio.

– Makgruder je ubio Devsona! Pucao je u njega i pobegao!

Žagor je opet oživeo, a svi su počeli da se tiskaju oko glasonoše. Pitanja su padala bez reda, tako da čovek nije stizao da odgovori na sva. Iz isprekidanih odgo-

vora, Dok Holidej je shvatio da je Devson mrtav i da ga je ubio njegov unajmljeni pomagač po imenu Makgruder, koji je, posle počinjenog ubistva pobeo. Nije se znao razlog ubistva, jer ubijeni nije mogao da ga kaže, a ubica je već bio van domašaja zakona. Ali je, kako izgleda, događaju prethodila kratka žučna svađa. Holidej nije želeo da nagađa. Više nije imalo nikakvog smisla tražiti Devsona niti ga čekati. Zato je pošao tamo gde je mogao dobiti najpotpunija obaveštenja o onome što je želeo da zna, do šerifa.

Na samim vratima šerifske kancelarije sreo se sa visokim, snažnim čovekom, koga je, po metalnoj zvezdi zakačenoj za prsluk, prepoznao kao predstavnika vlasti. Dotakao je prstom obod šešira u znak pozdrava. – Vi ste po svoj prilici ovdašnji šerif? – rekao je. – Da, Džon Torn. Šta se desilo i šta ste želeli? – Ja sam Džon Holidej, možda će vam Dok Holidej značiti više. Hteo sam nešto da doznam. – Torn se namrštio. Mada nikada nije došao u direktan sukob sa zakonom, Holidej nije bio omiljen među čuvarima zakona. Samo njegovo prisustvo zadavalo im je i suviše glavobolje da bi ga mogli gledati sa simpatijama. Verovatno da su se čak pitali, kako je bilo moguće da se čuveni maršal, Vajat Erp, zbližio i postao prijatelj poznatog kockara, hazardera i revolveraša. – Da – odgovorio je preko volje. – Čuo sam za vas. Šta vas to interesuje? – Maločas sam čuo da je ubijen Sajmon Devson. Je li to tačno? – Da. A zašto pitate? – Bio mi je potreban. Imao sam poruku za njega. Od Vajata Erpa. – Jaah! – promrmljao je šerif. – Nažalost, stigli ste kasno. Kao što vidite, više mu ne možete preneti poruku. – Vidim – odgovorio je Holidej. – A šta je s ubicom? Ko je taj? – To je izvesni Makgruder, siledžija i nitkov, a sada i ubica. Neko vreme je radio za Devsona kao vodič i pomagač u

traganju za nekim bogatstvom ili tako nešto. Sve u svemu, problematična ličnost i čovek samo može da se čudi da se Devson uopšte oslanjao na takvu bitangu.

– Čuo sam već za tog Makgrudera, ali nisam vas pitao ko je on, nego šta će biti s njim? – Izdaću poternicu još danas! – Nećete ići u poteru? – Ne. Ja sam gradski šerif. Potere organizuju oblasni šerifi. – Begunac je još uvek na teritoriji grada. Možda biste još mogli da ga uhvatite. – Torn je iskosa pogledao Holideja. – Možda, ali nema ko da održava red u gradu. – To je običan izgovor – procedio je kroz zube Dok Holidej. – U stvari, ne želite da se lomate po brdima. – Možda – cinično se nasmejao Torn. – Ali, ako vam je baš toliko stalo do pravde niko vam ne stoji na putu da ga vi potražite.

Holidej ga je pogledao. – Ja nisam lovac na ucene – rekao je kratko. Šerif se osmehnuo šeretski. – Ako ste voljni, mogu vas imenovati za pomoćnika. To je vrlo jednostavno.

Dok Holidej se zamislio. Od svega na svetu najviše je mrzeo šerife koji, zane-marujući, pa čak i zloupotrebljavajući svoj položaj, ne vrše svoje dužnosti i puštaju zločince da umaknu iz grada. U njemu su se probudili neki unutrašnji revolt i prkosna neutoljiva želja da krivac bude kažnjen. I, odmah mu je bilo jasno da nema mnogo izbora. Mada nije voleo policiju i njihove metode, istog trenutka mu je bilo jasno da može da učini samo jedno, da prihvati šerifov predlog, iako se ovaj cerio, očigledno ne verujući u takvu mogućnost. – Zakunite me – rekao je kratko. Torn ga je pogledao iznenađeno. – Mislite ozbiljno? – Mislim. Dajte mi zvezdu i polazim odmah. Vremena za gubljenje nemam. – Torn je kolebljivo prišao svom stolu i otuda izvadio Bibliju i metalnu zvezdu. – Dobro, kada ste već voljni, neka vam bude. Smatrajte da od ovog momen-

ta radite po ovlašćenju zakona. I... – osmehnuo se cinično – neka vam je sa srećom. – Holidej je zaustio nešto da kaže, ali, u tom momentu vrata su se otvorila i jedan koštunjavi čovek je naglo ušao u kancelariju.

– Šerife, ona Indijanka je pobjegla sa Makgruderom. Ona kučka iz plemena Juta našla je sebi dostojno društvo. – Torn se okrenuo Holideju. – Imaćete dva begunca umesto jednog. Zavidim vam na uživanju – dodao je sarkastično. – Može i bez toga, šerife – presekao ga je Holidej pogledom, a šerif je istog trenutka promenio ton. – Što se tiče opreme – rekao je službeno – pušku možete dobiti ovde, a ostalo morate da kupite. Robni magazin je u glavnoj ulici, a štala je odmah tri kuće dalje.

Holidej je prišao soškama i odabrao jednu „vinčesterku“. – Municiju ću kupiti sam kao i druge sitnice – rekao je. – Do viđenja, šerife! Pušku ću vratiti kada završim posao. – Izašao je iz šerifove kancelarije i posle jednog sata ušao je u svoj hotel, noseći lovačko odelo, čizme i ostalo što mu je bilo potrebno za sledećih nekoliko nedelja. Sutra će početi novi dan i nova avantura.

*

Sa mesta na kojem je stojao, na vrhu, velika pustinja izgledala je kao da nema granica. Pružala se sve do podnožja udaljenih bregova koji su, posmatrani s ove daljine, izgledali kao obavijeni nekom izmaglicom. Osmeh zadovoljstva pojavio se na Dokovom licu. U tom času bilo mu je jasno da su Makgruder i devojka upali u klopku iz koje teško da će uspeti da izađu. Za tako nešto im je bila potrebna đavolska sreća. Znao je da su njih dvoje tamo dole, među razbacanim senama koje su odolevale udarima vetra i kiše već

stotinama godina. Krili su se, ali, taj njihov pokušaj u ovakvoj situaciji, bio je potpuno beznađežan, jer više nisu mogli imati vode, a ni municije za revolver, očigledno. Jer, već odavno nisu ispalili nijedan metak. Osim toga, pre izvesnog vremena, Dok Holidej je naišao na leš konja koji su ostavili za sobom. Sačekao je trenutak, a onda je povikao.

– Izlazite!... Sa rukama uvis! Gotovi ste, Makgrudere... Ti i ta tvoja saputnica! – čekao je. Njegovo lice, koje nije izgledalo nimalo starije od njegovih dvadeset i osam godina, bilo je ulepljeno znojem i prašinom. Bio je namršten, ali, nije bio ljut. Moglo bi se reći da nije imao nikakvih osećanja. Hladan kao stena, stojao i čekao. Njegov lov se približavao kraju, ali, on nije osećao nikakvo zadovoljstvo zbog toga. Rekao je sebi da će ovo učiniti i eto, još malo, privešće stvar kraju. Onda će se vratiti u grad i pošteno će se ispavati pre nego što sedne za sto prekriven zelenom čojom, što je bilo njegovo jedino zadovoljstvo. Upravo je nameravao da ih ponovo pozove, kada se iza jedne stene podigao čovek i zagledao se ka mestu na kome je stojao Dok. Bio je to krupan momak, koji bi se u ovom kraju poznatom po visokim ljudima, isticao u masi. Na sebi je imao odelo od smeđeg štofa. Obod šešira je bacaio senku i zaklanjao mu lice, tako da mu se oči nisu videle. Podigao je ruke. Za trenutak, Holidej je zastao. Nekako i suviše jednostavno, učinilo mu se sve ovo, ali, pomislio je da čovek drugog izlaza i nije imao i da je postupio razumno. Devojka je sledila pokrete svoga dragana. I ona je podigla obe ruke. Izgledala je sitna i krhka, ali to je bila varka za koju Dok Holidej nije znao. Bila je čvrsto građena i nije bila niskog rasta kao njene sapslemenice. Na sebi je imala kožnu haljinu, koja joj se spuštala do peta, a kosu, crnu

kao gavranovo krilo, pokrivala je crvena marama. Jedino su se videle dve teške pletenice koje su joj padale niz leđa. Na nogama je imala meke, kožne mokasine. Bila je iznenađujuće lepa, čak i u tom času dok je stojala kao ulovljena zver pred nišanom, a lice joj je bilo prekriveno prašinom.

Dok Holidej je čvrsto stisnuo usne dok je posmatrao devojk. Nikada ranije je nije video, samo je sledio instrukcije koje je dobio od šerifa. Makgrudera je, međutim, video dva puta. Sada ga se setio. Video ga je istog dana kada je stigao. Makgruder je imao nezgodnu narav i čoveka koji bi mu se suprotstavio, pesnicama je primoravao da prihvati njegovo mišljenje. I za njega, kao i za njemu slične, jedini lek bio je revolver u leđa i pravac ćelija. Sve dok jednoga dana ne naprave ovakvu stvar, kakvu je sada napravio Makgruder. Ubio je i time je napravio veliku grešku. Dok je pošao niz padinu držeći revolver u ruci. Prišao je sasvim blizu Makgruderu, dovoljno blizu da vidi prezriv osmeh na njegovim usnama. – Uspeo si da nas uhvatiš, zameniće – rekao je Makgruder. – Ali, kako misliš da nas odvedeš u Gras Veli? Vidiš, dvoje nas je. I Anita je ovde, pa... – Dama će možda malo jahati, a možda će i pešačiti... zavisi – rekao je Dok Holidej. Njegove oči su prouzrokovale pravi orkan besa, koji je eksplodirao u devojci, što se videlo na njenom licu.

– Gade! Prokleti zvezdonošče! – prosik-tala je. – Pratio si nas miljama! Znao si da nas teraš u propast s ovom pustinjom pred nama... a konj nam hramlje već miljama... – Znači, ti umeš da govoriš engleski? – Dok Holidej je radoznalo pogledao devojk. – Ja sam mislio da... – Da sam skvo iz rezervata – planula je devojka. – Kao što vidiš, nisam i znam da govorim engleski. – Ova rečenica, izgovore-

na podrugljivim tonom, kiptela je od besa i mržnje. – Možda taj jezik govorim bolje od tebe, mister – nastavila je devojka žučno. – Učio me je otac... ali, eto sada nije važno. Bolje da govorimo o tebi.

Dok Holidej je podigao obrve. Ovome se stvarno nije nadao. Devojka je stojala sa rukama podignutim uvis, u nju je bila uperena cev revolvera, a ona je napadala rečima kada nije mogla drugačije. Položaj joj baš nije bio za to. – Ubeđen si da ćeš Mika odvesti na vešala, zar ne? – upitala je devojka u odgovor na njegove podignute obrve. – Ali, zaboravio si na jednu stvar. Dug je put do Gras Velija i lako se može desiti da na tom putu odeš bogu na istinu, čoveče sa zvezdom od dva centa. – Mogao sam da vas pustim da krenete preko pustinje – odsekao je Dok Holidej. – Smrt bi vam bila neminovna... Već kroz dva dana bi vam se obradovali lešinari. Tako sam stvarno mogao da se oslobodim ovog nezahvalnog posla, koji... ali, to nije vaša stvar. Dakle... – Naginješ prljavim izvinjenjima, a to nije odlika predstavnika zakona – glas joj se raspukao u falset, kada je to izgovorila. Istog trenutka, ne razmišljajući o opasnosti kojoj se izložila, jurnula je napred. – Čula sam o takvima! – viknula je. – Kockari, propalice, koji umeju i da ubiju! Zar si ti za zvezdu? – Bes je progutao ostatak njenih reči, a ona se već našla pred Dokom Holidejem, krenuvši noktima prema njegovom licu. To nije bilo foliranje, već ozbiljni napad i da je usledio od Mika Makgrudera, Dok ne bi oklevao ni trenutka. Okinuo bi, i sve bi rešio za tren. Međutim, sada je oklevao. Njegov princip je bio da ne puca u ženu. To u svojoj dugoj i vrlo burnoj karijeri, Dok još nikada nije učinio, iako je dosta puta bio u poziciji da mu je i život zavisio od toga.

Za trenutak je procenio situaciju. Devojka ga je napala, ali je bila između

njega i Makgrudera. Ako bi ovaj imao metak, što je bilo malo verovatno, jer inače ne bi tako lako podigao ruke, mogao bi pogoditi nju, a tada bi se i sam mogao naći pred nišanom, pomislio je Dok. Ipak, to je bila greška. U tren oka, devojka se našla pred njim ne obazirući se još uvek na revolver, a ruka joj se našla na njegovom licu pre nego što je stigao da se izmakne.

Dok se nagnuo u stranu i vratio revolver u futrolu. Hteo je da mu obe ruke budu slobodne, i nije želeo da u rvanju rani ili ubije devojku. Ona je, međutim, kidesala besomučno. Sada više nije imao izbora. Reagovao je hitro. Ruka mu je sevula, a pljesak šamara je odjeknuo kada je otvorenim dlanom udario devojku po obrazu. Devojčina glava se samo zaklatila i poletela unazad. Međutim, šamar je nije oborio. Čvrsto je stajala na nogama, a u očima joj je buknuo nešto užasno divlje. Ponovo je skočila napred, a njen nokat je svom snagom zaparao Dokov obraz, promašivši oko samo za nekoliko milimetara. Drugom rukom je posegnula za njegovim revolverom.

Dok Holidej je imao iskustva u borbi sa najrazličitijim protivnicima. Većina njih je umela da se služi prljavim trikovima, ali, ni on nije bio od juče. Umeo je da reaguje munjevito. Na devojčinom licu se pojavio izraz trijumfa što je uspela da ga iznenadi. Sada je i sama morala da doživi iznenađenje i da plati za svoju suludu hrabrost. Dok je munjevito odgurnuo njenu ruku, koja je krenula ka revolveru, a zatim ju je pesnicom raspalio posred lica. Devojka se zateturala razrogačenih očiju u kojima se prvi put pojavio strah. Dok je tada zamahnuo otvorenom šakom... Ovoga puta prema njenom levom uhu. Tup udar i devojka se skljkala na zemlju kao prazna vreća. Odjednom je izgledala mala i bespomoćna. Ali, za sve

to vreme ni Mik Makgruder nije stajao mirno. U trenutku kada je devojka počela da pada, on kao da je podivljao. Poleteo je na Doka ne razmišljajući o opasnosti u kojoj bi mogao da se nađe.

Dok je koraknuo u stranu, tresnuo Mika levom pa odmah i desnom pesnicom. Makgruder se zateturao pod udarcima, ali je ponovo poleteo mlatarajući snažnim pesnicama po vazduhu. Devojka se u tom trenutku osvestila i istog trena se opet našla između njih. Dok je znao da će morati da prihvati borbu pesnicama, ako ne potegne revolver, ali, za to je bilo malo izgleda, jer bi tada mogao da pogodi devojku. Makgruder je bio neobično jak čovek, visok i naprasit. Istina, hodao je miljama po iscrpljujućoj vrućini, pomažući devojci i noseći stvari. Verovatno je osećao strahovitu žeđ, proletelo je Doku kroz glavu. Najgore je bilo što je bio prljav protivnik i što je bilo sigurno da se neće libiti ničega. Dok je Holidej razmišljao o tome i branio se od devojčinih noktiju, Makgruder je odjednom skočio i snažnim udarcem pesnice pogodio Doka posred lica. Dok je klonuo, zateturao se, boreći se da dođe do daha. Istovremeno, osetio je slan ukus u ustima. Taj trenutak njegove slabosti iskoristio je Makgruder i ponovo zamahnuo pesnicom prema Dokovoj glavi. Pesnica je tupo udarila i krv je prsnula iz rasečene obrve. Dok Holidej je osetio kako mu se svest muti. Noge su mu odjednom postale meke i kao da nisu imale dovoljno snage da ga održe. Tada je stigao sledeći udarac, ovoga puta upućen nisko, u prepone. Dok je zastejnja. Ničega više nije bio svestan, samo je osetio užasan bol koji ga je prosto palio. Zatim se onesvestio. Koliko je trajala ta nesvestica, nije mogao da zna, a kada se osvestio, ugledao je Mika Makgrudera kako se raskrečenim nogama stoji iznad njega. U ruci je držao kolt sa

drškom ukrašenom slonovačom i niklovanom cevi, Dokovo omiljeno oružje, a na licu mu je blistao osmeh trijumfa.

– Gotov si, zvezdonošče – rekao je. – Zahvaljujući Aniti. Kao što vidiš, kavaljerstvo se ne isplati uvek. Sada ću imati zadovoljstvo da ti iz tvog kicoškog revolvera saspem olovo u glavu.

– Ipak ćeš se ljuljati na vešalima, Makgrudere – s mukom je izgovorio Dok Holidej ležeći mirno da ne bi, pre vremena, izazvao bandita. – Neko će te već dokrajčiti. – Ali, to nećeš biti ti, mister Holideje. Kao što vidiš, tvoj kratkotrajni rad u službi zakona, nije bio uspešan. Bilo bi ti pametnije da si i dalje ljuštio karte, po kockarnicama gde ti se takođe često pružala prilika da ubiješ, tobož u samoodbrani. Poslednji put zamalo da se nisi ti zaljuljao na vešalima, kada si ubio. Ali, imao si sreće. Spasao te je tada sudija Baret i zato nisi dobio kartu za pakao. Znaš li ti da je on sada ovde? Opet je sudija. Možda bi mogao da ti pomogne. Ha, ha, ha! – zakikotao se. – Kao što vidiš, nisi rođen za predstavnika zakona.

Videvši kako bandit sve čvršće steže revolver, Dok je odlučio da ga navede na razgovor, da još malo odgodi kraj. – Slušaj – počeo je mirno – možeš uzeti mog konja. Ti i devojka ćete se izvući. Mene ostavi ovde. Ne moraš da me ubiješ i time samo sebi pogoršaš situaciju. Imaš sve što ti je potrebno. Konja, revolver... šta još želiš? – Pa, ti to mene moliš! – zacerekao se Makgruder na kome se videlo koliko uživa u svojoj novoj ulozi. – Odrasti već jednom – rekao mu je Dok mirno. – Kakve koristi imaš od ubijanja? – Ko mi to kaže? Obojica znamo da se ni ti ne kloniš toga. Malopre sam ti to pome-
nuo. – Ubijao sam samo u samoodbrani. – Ma, nemoj! Nego, je li tako bilo i onda kada si dobio onaj prokleti oproštaj? Dobro je bilo što je čovek kojem si pomo-

gao bio sudija. Ne bi ti pomoglo da si pomogao nekom bedniku. – Makgruder je nadlanicom, protrljao bradu. – Ne, ne, mister, ovoga puta moraćeš da umreš – rekao je posle kraćeg razmišljanja. – Ko-
načno, ja sam Sajmona Devsona...

– Zašto, Makgrudere?

– Posvađali smo se – nacerio se Makgruder, kome se nije baš mnogo žurilo. Dok Holideju je bilo jasno da Makgruder nije hladnokrvan. Valjda je zbog toga i imao potrebu da govori. Uvek je bio brbljivac i kavgadžija. Nikada se nije tukao bez svađe i duela rečima. Ponovo je pogledao revolver. – Meni su rekli da ste se ti i Sajmon Devson prilično slagali nekoliko nedelja. Čudno drugarstvo. Devson je bio obrazovan čovek... inženjer ili tako nešto – govorio je Dok lagano. – Rudarski inženjer – dodao je Makgruder. Odjednom je stisnuo usne, kao da je zažalio što je to rekao. – A za tebe nisam siguran da umeš da se potpišeš – nastavio je Dok i nasmejao se, shvativši da se više neće izvući. – Šta li ste vas dvojica imali zajedničko? Ja nisam poznavao tog Devsona... Uostalom, tek što sam stigao.

– Nosi se do đavola i ti i sva tvoja priča – progundao je Makgruder. – Moraš da umreš. Smatraj da si već na putu za pakao...

Dok Holidej je odmahnuo glavom. – Ne verujem da ću tamo stići tako brzo. Ti imaš revolver, a moj konj je gore, dvadesetak jardi odavde. Lako ti je da sa svojom Indijankom pobegneš. Možda ćeš čak uspeti da stigneš i do Karson Sitija. Ali, tamo ćeš biti samo jedan ucenjeni čovek i ništa više. – Kako ti to sve lepo znaš, propalice! – zarežao je Makgruder. – Samo, ja nemam nameru da krenem za Karson Siti. Imam druge planove. Odoh ja u brda... na istok! – Ne govori mi ništa više, Mik – umešala se i devojka koja je sve vreme posmatrala Doka, spremna

valjda i oči da mu iskopa, ako samo pokuša nešto. – U pravu si, dušo – nasmejao se Mik. – Mada će uskoro postati hrana lešinarima, ne mora baš sve da zna. – Devojčine tamne oči su čudno blesnule. – Ipak, možda bismo zaista mogli da ga ostavimo – rekla je posle kraćeg razmišljanja.

– Reci svom čoveku da me ostavi ovde – obratio joj se Dok. – Igraj na sigurno. Kako se zoveš, zaboravio sam? – Anita... Prezime Grejem – rekla je svojim melodičnim glasom, skoro učtivo. Ali, odmah zatim, nestalo je njene mirnoće kada je ponovo ugledala ogrebotinu na Dokovom obrazu. Besno ga je ošinula pogledom i dodala. – Moj otac bio je učitelj a majka mi je Indijanka. Moja baba je bila kćerka poglavice plemena Juta. – Grejem? Čudno – razmišljao je Dok. Činilo mu se da je to ime već negde čuo. Devojka je u međuvremenu pogrešno shatila i sva je planula. – Kako se usuđuješ da tako govoriš? Šta tu ima da je čudno? Valjda to što sam po majci Indijanka? Zar si ti bolji? Meni se nikada nije dogodilo da prekršim zakon, a tebi? Ubijao si kada ti se pružila prilika. – Nećeš se ništa bolje provesti od tvoga momka. – Dok se ponašao kao da je nije čuo. – Ipak si u društvu jednog ubice. Makgruder nije pružio šansu Sajmonu Devsonu. – Otkuda ti to znaš? Nisi bio tamo. – Rekli su mi. – Takvi kao što si ti! – besnela je devojka. – Sve su to laži. Bila je to fer borba. Mik mi je rekao... – Rekao ti je... Znači, ti nisi ništa videla svojim očima? – Oči su joj sevnule. – To nije bilo potrebno. Verujem Miku bez rezerve. Uvek je bio pažljiv i dobar prema meni. Ponaša se sa mnom kao... kao – Kao da nisi polu-indijanka – podbadao ju je Dok, da bi je nagnao da kaže još nešto ili, možda, da ga napadne i tako mu da priliku da skoči na noge. Međutim, njeni nokti su se pono-

vo našli na njegovom licu, ali, ona se nije micala sa svoje pozicije. Napadala ga je, ali je pazila da ga ostavi Miku na nišanu. – Nazad Anita! – ipak ju je upozorio Mik, koji je netremice posmatrao Doka Holideja. – Do đavola! Dosta je razgovora. Bolje da dovršim s njim i da se kupimo odavde. Vrućina je sve gora!

Devojka je disala teško. Grudi su joj se ubrzano podizale i spuštale pod haljinom od bivolje kože. Imala je opasan temperament i bilo je očito da je u sebi nosila nešto od žestine svojih predaka. Krv nije voda, pomislio je Dok, i nasledstvo predaka nije moglo tek tako da se izgubi. I, uprkos teškom položaju u kome se nalazio, imao je vremena da se, u mislima, zapita šta je ova devojka našla na Makgruderu, kada se toliko vezala za njega. Zaista je morala biti zaljubljena kada se upustila s njim u ovakvu avanturu. Samim tim što je bežala s ubicom, devojka je proglasila sebe za njegovog pomagača. Tek tada mu je sinula misao kako će šerif Torn likovati. Iz ono nekoliko rečenica koje su izmenjali, Doku je bilo jasno da šerif ima o njemu obaveštenja koja u glavi jednog tupavog šerifa mogu da izazovu svakojake pretpostavke. Znao je dobro da nijedan predstavnik zakona nije voleo da mu u grad uđe neko ko ume da izazove gužvu, a bio je svestan i svoje reputacije. Zato se i nije naljutio na šerifa. Ako je šerifu Tornu nešto zamerao, bilo je to što nije organizovao poteru za ovim banditom koji ga je, zahvaljujući ovoj devojci, doveo u ovako bezizlazan položaj.

Tog trenutka je ona grdosija od čoveka iznad njega, podigla revolver. Mračni otvor cevi gledao ga je pravo u oči. – Tako je to, zameniče! – iscerio se Makgruder, a istog trenutka kolt je zagrmio. U magnovanju, Dok se bacio u stranu trudeći se da izbegne kuglu vrelog olova koja je

izletela brzinom munje. Nije uspeo, bar tako se učinilo Makgruderu. I, Dok je osetio kako ga je nešto snažno ošinulo po čelu. Svetlaci su mu zaigrali pred očima i sve oko njega kao da je počelo da nestaje u ludom kovitlacu. Zatim je izgubio svest. Mik Makgruder je spustio zadimljeni revolver. – Moram čuvati municiju – objasnio je devojci što nije povukao još jednom. – Gotov je, hajdemo odavde, Anita. – Anita ga je pogledala. Učinilo joj se da mu se u glasu osetio strah. Ona nije htela da veruje da je i pored svega, u dubini svoje duše, Mik Makgruder velika kukavica. Pravi revolveraš i čovek koji je spreman da hladnokrvno ubije, nikada ne bi otišao sa mesta okršaja, a da ne proveriti da li je njegov protivnik zaista mrtav.

Mik Makgruder, međutim, nije bio od tih. U ovom času, on je jedino želeo da se što pre izgubi odavde, da pobegne. Isto tako se osećao i onoga dana kada je ubio Sajmona Devsona. – On... on je mrtav – rekla je devojka kada je prišla Doku Holideju i pogledala ga. – To je bio jedini izlaz – kao da se pravdao Mik. – Bilo je, on ili ja. Hajdemo, polazimo! – Devojkica je bacila još jedan pogled na Doka Holideja. Više nije bila onako odlučna kao malopre. Pogledala je u Mika, a na licu joj se pojavila nedoumica. Ali, on ju je zgrabio za ruku i povukao je niz padinu. – Hajdemo, treba da pronađemo njegovog konja. Pucanj ga je, možda, uplašio... – Počeli su da trče saplićući se o kamenje. Bele stene su izgledale kao nadgrobni spomenici iznad humki alkalnog peska. Uspeli su se na vrh i ugledali konja. – Pa, ovo nije onaj njegov konj – promrsio je Mik razočarano. – Bio je lukav. Hteo je da ga sačuva. Ali, sada će dobiti krilatog – više je hrabrio sebe ironijom, nego što mu je bilo do zavatlavanja.

*

Dok Holidej je, međutim, ležao u nesvesti, iako je izgledalo kao da je mrtav. Krv koja mu je tekla iz rane na glavi, napravila je tamnu mrlju na pesku. Nekakve mušice su se, kao nekim čudom, stvorile oko njega, privučene, valjda mirisom krvi i naletale mu na ranu. Nad celim krajem vladala je apsolutna tišina. Sigurnu smrt, Dok je izbegao sasvim slučajno. Njegov očajnički pokušaj da izbegne metak, spasao ga je trenutne smrti. Onda, kada se bacio u stranu i trgnuo glavom unazad, ipak je uspeo da izbegne udarac. Metak ga je okrznuo po čelu, faskrvario, ali, kost nije uspeo da probije. Kako će se stvar završiti nije znao. Osećao je užasnu slabost, ali, bio je svestan da je živ. Ležao je nepomično, a paklena vrućina kao da je šibala po njemu. Šešir mu je pokrivao samo polovinu glave, krv se zgrušavala na vrućini, ali je žila kucavica tukla kao pomahnitala. Najzad je pokušao da se pokrene, dok mu je puls udarao kao kovački čekić po mozgu. Zatvorenih očiju i usta širom otvorenih u potrazi za vazduhom, počeo je da ječi. Na jedvite jade je uspeo nekako da otvori oči. Istog trenutka presekao ga je oštar bol u glavi i on ih je ponovo zatvorio. Tog trenutka je pozeleo da umre. Međutim, volja za životom ubrzo se vratila i on je ponovo otvorio oči. Teškom mukom ih je zadržao otvorene, posmatrajući pesak i kamenčiće koji su ležali oko njega. Tako je ostao nekoliko minuta.

Konačno je sakupio dovoljno snage da pokuša da se podigne. Liznuo je suve usne, a zatim prineo ruku rani i osmotrio okrvavljene prste. Tek tada mu se u svest vratila slika Mika Makgrudera kako drži revolver uperen u njega. Teturao se s mukom kao dete koje uči da hoda, ali, nije stigao daleko. Ponovo je pao. Ipak,

nije se dao. Na rukama i kolenima uspuzao se uz kosinu. Sećao se udoljice s vodom kraj koje je prošao kada je dolazio ovamo i pitao se da li će biti u stanju da je pronađe. Nadao se da hoće, ako nije izgubio orijentaciju. U tom slučaju bio bi osuđen da umre u ovoj pustinji.

Posle skoro čitavog sata mučnog puzanja, prepoznao je jedno veliko jutino drvo pored kojeg je ranije prošao. Sećao se da je voda bila tu negde... u kamenom bazenu... Ali, užas ga je uhvatio kada se setio kako je, kada je pored te vode prolazio, pomislio kako je skrivena i kako bi prolaznik mogao lako da je ne primeti. Ko zna da li su je Makgruder i devojka videli, mada su morali da prođu pored nje? Znao je da mu je potreban odmor i da će morati svom iscrpljenom telu dati mogućnost da se oporavi. Ali, pre svega, bila mu je potrebna voda. S vremena na vreme, u kratkim intervalima, obuzimala ga je neka jeza. Znao je da je to groznica i tada je pomišljao da je možda u brdima izgubio put. U tim trenucima, zaklinjao se da više nikada neće voditi računa o ženama, niti će ih štedeti, jer su tobože slabije. One su, kako je video, umele da budu i te kakvi protivnici. Vrludao je kao bez cilja levo-desno, vraćao se i opet nastavljao put na ivici svesti, održavan valjda samo beskrajnom željom da stigne do vode. Konačno je pred sobom ugledao bazen sa vodom, a iz grla mu se oteo uzvik olakšanja. Voda, koja je, izgleda, izvirala negde odozdo, bila je prekrivena slojem zelene žabokrečine. Ništa mu to nije smetalo. Lagano je prstima uklonio žabokrečinu i sloj zelenih algi, pa je obema rukama zahvatio mutnu toplu tečnost. Dobro se napio i osetio olakšanje. Onda je nakvasio svoju maramu sa vrata i prislonio je na čelo.

Tu, kraj bazena, odmarao se sve do večeri. Tada je lagano nastavio put. Pre-

lazio je mučno milju za miljom, upravljajući se prema zvezdama. Uzalud je tražio tragove koje je prošlog dana morao ostaviti njegov konj. Nije ih bilo. Vetar ih je izbrisao sa peskovitog terena. Konačno je shvatio da više nema snage da nastavi dalje, ispružio se u podnožju jedne stene i zaspao. Probudio se, osećajući da je prozebao. Nad čitavim predelom već se rasula svetlost novoga dana. U tom trenu je shvatio da nad njim stoji čovek.

– Kako je, Holideje? – upitao je šerif Torn neljubazno. – Kako ste? Da li su vaši nervi izdržali? Bilo kako bilo, ipak mislim da nikada nećete postati dobar predstavnik zakona. Možda bi bilo najbolje da uzmem natrag tu značku – cerio se.

*

Jahanje nazad u Gras Siti trajalo je čitav dan. Šerifov krupni konj je s teškom mukom nosio dvostruki teret. Ipak, nekako su se kretali, a šerif se baš i nije žurio. Očigledno, nije želeo da muči životinju. Skoro da nisu govorili jedan s drugim sve ovo vreme. Tek kada su seli pored na brzinu naložene vatre da nešto pojedu i popiju kafu, šerif je podrugljivo zapitao. – Prešli ste ga, zar ne? Ostavio vas je, misleći da ste mrtvi? – To sam vam već rekao. – Šerif je netremice posmatrao Doka. Njegovi ogromni brkovi nisu mogli da skariju osmeh zadovoljstva što ga vidi u ovakvom stanju. Zašto, to Dok Holidej nije znao, ali je pretpostavljao iz čiste surevnjivosti. Nijedan šerif nije voleo da mu se neko meša u posao. Svi koje je poznavao, bili su bez sumnje sujetni i samouvereni. – Izgleda da je sudija Baret pogrešio što vam je onda izdejstvovao pomilovanje. Ne znam samo šta meni bi, da vas uzmem za pomoćnika? – cerio se šerif. – Što ste onda došli da me spasavate? – progundao je

Dok kome nije bilo do nadmudrivanja. – Zato što nisam imao poverenja u vas. Znao sam ja kako izgledaju te legende od ljudi. Naduvaju o sebi priču, ukokaju poneku veštu bitangu i, eto ti legenda.

Dok se nasmejavao pakosno. – Mogu vam reći da mi je drago što mi niste poverovali. Kao što vidite, opet sam ja izvukao korist. Došli ste po mene. – Mislite da ste pametni, zar ne? Kako se onda takvom deliji dogodilo da upadne u ovo? – Nisam želeo da ubijem devojkicu – mirno je rekao Dok, srčuci polako kafu koja mu je vraćala snagu. – Devojkicu? Ha, ha, ha! Ono devojkicu? – smejavao se zlobno šerif. – Divlja mačka, ako baš hoćete da znate. ta je gora od deset revolveraša! Znao sam da će vas upropastiti vaše lepo vaspitanje! Džentlmen, a?

– Malo je trebalo pa da poginem, Torne. Mislite li da sam se zabavljao? – Dok nije želeo kavgu sa šerifom. U tom slučaju, zaista bi ga onemogućio, a sada je imao i svoj lični razlog zbog koga je hteo da uhvati Makgrudera. – Svejedeno. Traljava ste obavili posao – rekao je šerif važno. – Moraću da vam oduzmem zvezdu. – U redu, kako vi kažete, samo i sami vidite kako izgleda kada se čovek drži zakona doslovce – nacerio se Dok. – Pa, baš i niste neka muštra da predstavljate zakon. Koliko puta su vas jurili? – I mnoge sadašnje šerife su nekada jurili, pa su kasnije postali dobru čuvari zakona – podsetio ga je Dok, setivši se da je i za njega čuo nešto slično. Došlo mu je da ga odalami pesnicom, ali se uzdržao. Uostalom, ko zna kako bi prošao, jer mu sada snaga nije bila pouzdana. Međutim, ona njegova opaska o šerifima, kao da je imala nekog efekta. Šerif se zagledao u njega. Očigledno da se pitao šta on to zna? Taj pogled je uhvatio Dok i sada je bio siguran. Nema pred sobom bezgrešnog šerifa. Namrštio se i ledenim glasom

rekao. – A sada, kako bi bilo Torne, da više ne razgovaramo na tu temu? Rekao sam vam sve što sam imao da kažem. I reći ću još jednom. Žao mi je što nisam uhvatio Makgrudera i devojkicu.

– Naravno, mislite da je taj slučaj za nas završen – presekao ga je šerif, ali, nekako pomirljivo. – Ranije ili kasnije, čućemo ponovo o njemu.

*

Gras Veli je bila jedna od malobrojnih plodnih oblasti u tom delu zapadne Nevade. Njene prostrane pašnjake na proplancima zauzimali su ovčari, a odgajivači krupne rogatke stoke i konja zadržavali su se u dolinama. Međutim, kada je u reci koja je tekla s obližnjih planina, pronađeno zlato, ljudi su u buljucima pohrlili u te krajeve. Nestalo je one romantične tišine i cela oblast kao da je proključala. Doduše, sam gradić Gras Veli nije često viđao te ljude. Dolazili su samo povremeno da se snabdeju namirnicama, pa opet nestajali po svojim špijlama i na obali reke. Ostali, koje nije zadržavala ta zlatna groznica radili su svoj posao i pošteno živeli. Živeli bi i mirno da im sa pridošlicama nisu stigle i nevolje. Naravno, i ranije je bilo manjih zađevica. Uzgajivači rogatke stoke nisu podnosili ovčare i među njima je znalo da dođe do sukoba. Ali, sa tim gužvama šerifi su obično lako izlazili na kraj. Kopači zlata, međutim, bili su mnogo drugačiji. Obično su to bili ljudi bez porodica, kojekakvi avanturisti i sumnjivi tipovi spremni na sve. Bilo je među njima i poštenog sveta. Kopali su vredno danima i danima. A onda je bilo dovoljno da se napiju, pa da postanu plen mnogobrojnih bandita, koji obično prate ovakva nalazišta. Uzalud bi nesrećni rudari, posle, uzimali zakon u svoje ruke i pokušavali da isteraju prav-

du. Ništa ne bi postigli. Samo bi i oni mogli da izgube glave.

Sve je to Dok Holidej znao, kao i to da posao šerifa Torna nije bio lak. Ali, smatrao je da mu to ne daje pravo da bude bezobrazan. Zato je presekao njegovo zajedanje. I zaista, šerif je izvesno vreme bio uzdržljiviji. Čim su stigli u grad, Dok Holidej je potražio lekara da mu uredi ranu, jer je bila na dosta nezgodnom mestu. Počinjala je na čelu i protekla se do iza uha, tako da stvarno nije mogao sam da je uredi. Zatim je otišao u hotel da se odmori. Tek sledećeg dana navratio je u šerifovu kancelariju. Torn je već imao vesti za njega. Ponašao se krajnje učtivo i na njegovom licu nijednom nije zatitrao onaj njemu tako svojstven pakostan osmeh.

– Makgruder je u Indijanskim brdima – rekao je čim je Dok ušao u kancelariju. – Malopre su dva kopača zlata stigla u grad. Izjavili su da su ga tamo videli. – Jesu li sigurni da je to zaista Makgruder? – Bila je s njim i devojka – odgovorio je šerif, slegnuvši ramenima. – Jahali su jednoga konja. Mislim da to govori nešto. – Aha – razmišljao je Dok. – Pošao je na istok, kako vidite – nastavio je šerif. – Konačno, i sami ste rekli da će tako uraditi. – Da. – Čini mi se da ste rekli da vam je on to pomenuo? – Nije baš tako kazao. U stvari, rekao je da neće ići u Karson Siti. Znači... – Šerif je klimnuo glavom. – Najbolje bi bilo da pođete sa mnom do jednog čoveka koji je odseo u hotelu „Grumen zlata“. I ja sam mislio da treba da porazgovaram s njim. I onda, možemo da pođemo za Makgruderom. – Vi i ja? – podsmehnu se Dok Holidej. Šerif se namrštio. – Hoću da vas imam na oku – rekao je grubo. – Konačno, zar niste rekli da želite da uhvatite ubicu Sajmona Devsona – dodao je blaže. – Hoću da od tog čoveka saznam zašto je ubio Devsona. – Po-

svađali su se – zavitlavao se Dok. – U to sam siguran, ali, hoću da znam zašto – pravio se šerif da ne primećuje Dokov ton. – Pa valjda će vam reći. Samo, pre toga morate da ga uhvatite. – Možda ćemo to saznati već u razgovoru s onim momkom koji je odseo u hotelu? – Šerif je to rekao, a zatim je ućutao. Nije više progovorio ni reč, dok nisu stigli do ulaza u hotel. Tada je progundao. – Taj momak kod koga idemo zove se Devson – rekao je. – Stigao je u grad jutarnjom kočijom. Dolazi iz Twin Folsa, Ajdaho...

– Devson? – sada je bio red da se Dok iznenadi. – Aha! Sajmonov brat. Poručio je da želi da se vidi sa mnom. – Zanimljivo – rekao je Dok i ćuteći pošao za šerifom. Ovo je zaista moglo da bude zanimljivo.

*

Den Devson je bio čovek od tridesetak godina. Bio je obučen u elegantno odelo, a na nosu je imao naočare sa zlatnim okvirom. Rukovao se sa šerifom i Dokom, kada su se nešto kasnije sreli. – Drago mi je što ste došli – rekao je. – Nadam se da ćemo moći da pomognemo – odgovorio je šerif učtivo. – O čemu ste želeli da razgovarate sa nama, mister Devsone i, zašto niste došli u kancelariju? – Nisam došao, jer je ovde manje bučno. Ovde ćemo moći da razgovaramo na miru, da nas niko ne prekida – rekao je Devson. – A želeo sam da razgovaramo o smrti moga brata, naravno, siguran sam da ga je opsednutost tom blesavom mapom odvela u smrt. – Džon Torn se trgao. – O kakvoj to mapi govorite? Ja o tome ne znam ništa – rekao je. – Pa, neka mapa. Nekog rudnika koji bajagi treba da krije veliko bogatstvo. Toliko ja znam o tome – rekao je Devson, kao da se čudio što to šerif ne zna. Šerif ga je gledao belo, a zatim je pogledao Doka Holideja koji je

stajao mirno i pušio svoju cigaru i pažljivo posmatrao došljaka. – Hoćete da kažete da nikada niste čuli o izgubljenom rudniku „Del Padre“? – začuđeno ga je pitao Devson. – Nikada – slegao je šerif ramenima. – Pa, to je prosto neverovatno. Koliko sam čuo, taj rudnik se nalazi u ovim krajevima. – Šerif se najzad nasmejao. – Ah, to! To je stara priča. U ovom kraju više niko ne veruje u nju. – Bojim se da je moj brat verovao. Dva puta mi je pisao o tome. – Šerif je iskrivio usne u smešnu grimasu, koja je trebalo da pokaže da ne veruje u to. Onda se uozbiljio i rekao nervozno. – Do đavola, oduvek su postojale priče o neakvim bogatstvima koja je neko zagubio. U ovom kraju to je priča još iz vremena kada su Indijanci napali špansku misiju, a sveštenici pokušali da svoje dragocenosti sakriju. Kažu da je to negde u Indijanskim brdima. Sada se opet pojavila priča o rudniku zlata! Do đavola! Bar desetak sličnih priča sam čuo od kako sam šerif u ovom gradu. – Verujem, šerife, ali ne zaboravite da je Sajmon bio rudarski inženjer. On nije mogao da lupeta tek tako. Za njega sam siguran da je znao šta radi – insistirao je Devson. – Siguran sam prema tome, da ta mapa postoji.

– Ako sam vas dobro razumeo, hoćete da kažete da je Sajmon Devson znao o rudarskim poslovima mnogo više od običnog čoveka – umešao se Dok Holidej. – U stvari, da je on morao tačno da zna šta govori i radi?

– Tačno – potvrdio je Devson. – Čak i da je tako – nastavio je Dok, kome je već bilo dosta ovog mondena koji se interesovao samo za mapu – pronalaženje izgubljenog rudnika je đavolski težak posao.

– Zašto bi tako bilo? – gotovo se obrecnuo Devson na njega. Očigledno da je bio nervozan. Žurilo mu se. – Ima više razloga – mirno je nastavio Dok, kome je po-

malo godilo što je Devsona izbacio iz takta. – Pre svega, erozija je tokom godina učinila svoje. Vetar i kiša su lako mogli da izmene karakteristike tla, koje je verovatno obeleženo na mapi. Ja sam slušao o ljudima koji su poludeli tragajući za zatrpanim rudnicima i kojekakvim bogatstvima... – Ovo poslednje rekao je da bi Devsonu dao na znanje da ga je pročitao. Međutim, njega nije bilo lako skrenuti s puta kojim je krenuo. – Rekao sam, Sajmon je imao mapu – odvratio je hladno. Dok Holidej se nasmejao. – Da, to sam čuo. I? – Mislim da su ga ubili baš zbog te mape. – Nije isključeno – uozbiljio se Dok.

Za to vreme, šerif Torn se nervozno premeštao s noge na nogu. – Mik Makgruder, koji je ubio vašeg brata, bio je običan seoski kavgadžija – rekao je najzad. – Ne verujem da se mnogo razume u posao oko pronalaženja rudnik, a naročito pomoću mapa... – Dok Holidej je seo u meku fotelju presvučenu crvenim plišom i nemarno glancao svoje, inače neobično negovane nokte, parčetom smeđe jelen-ske kože. Ova stvar je skoro počela da ga zanima. Iako ga je Devson nervirao, mislio je da njegova izjava ima osnova.

– Ja nikada nisam čuo za to ime – rekao je Devson nabusito. – Odakle je odjednom iskrsnuo taj Makgruder? – To ne znamo, ali, njega su u poslednje vreme ljudi često viđali u društvu vašeg brata – rekao je Dok Holidej mirno. – I vi ste mi govorili o tome, zar ne, šerife? Sećate li se, pre nego što sam krenuo za Mikom? – A možda je mapa pronađena među Sajmonovim stvarima? – odjednom je oživao Den Devson pogledavši upitno u šerifa. – Jeste li pokupili njegove stvari?

– Jesmo, naravno – rekao je šerif trudeći se da deluje što službenije. – Nismo našli ništa nalik na mapu. – A gde su njegove stvari? – U mojoj kancelariji. Ali, ne

sve. Neke su još ostale u njegovo sobi, koju je iznajmio kod misis Kahil. – To bi trebalo pogledati što pre – Davson više nije ni pokušavao da sakrije nervozu. Šerif je slegnuo ramenima. – Nemam ništa protiv. Možemo to odmah učiniti. Mislim da bi najbolje bilo da i vi odmah pođete sa nama. – Naravno, tako sam i mislio. Konačno, to je bio moj brat. – U pravu ste – uzdahnio je Dok izveštačeno. – Samo, ipak nemojte se toliko predavati tuzi. – Devson ga je presekao pogledom, ali, brzo ga je odvratio kada je sreo Dokov ironičan osmeh.

*

Stara kuća čija je vlasnica bila misis Kahil, bila je udaljena od hotela svega nekoliko blokova. Uzdizala se odmah do javne štale. U stvari, štalu su podigli naknadno, bez obzira što se misis Kahil bunila, jer je oduvek, od kako su je znali, držala pansion, pa je smatrala da će joj blizina štale oterati goste. U dobroj meri bila je u pravu. Od kako je štala bila podignuta, kod nje su dolazili samo oni koji nisu imali dovoljno novca da plate bolji pansion. Njene proteste niko nije slušao i tako je ostalo kako su gradski oci odlučili.

Misis Kahil, sedokosa Irkinja, odmah je pokazala posetiocima sobu u kojoj je stanovao Sajmon Devson. – Moraću ponovo da izdam tu sobu, šerife – rekla je, otvarajući vrata sobe. – Pobrinuću se da što pre iznesem stvari moga brata – obratio joj se Devson. – U međuvremenu, ako nemate ništa protiv, pogledao bih ih malo. – Samo izvolite – rekla je Irkinja i diskretno se povukla u kuhinju, ali, iz sobe su je kasnije čuli da je nešto nezadovoljno gundala. Pored kreveta i ostalog neophodnog nameštaja, u sobi su se

nalazila dva kofera koja su stojala u uglu, i nekoliko knjiga na omanjoj polici.

Dok Holidej se odmah mašio knjiga. Pregledao je jednu po jednu, ali, nije našao ništa zanimljivo. Većina je bila iz oblasti rudarstva i geologije, a neke su govorile o metodama ekstrahovanja zlata iz zlatne rude. Den Devson je, međutim, požurio da otvori kofer. To nije bilo teško, jer nisu bili zaključani. U jednom koferu nalazila su se odela i rublje, a drugi je bio pun nekih svezaka i beležaka. Taj kofer je Devson ispraznio na krevet, pa su sva trojica krenuli da pregledaju sveske. Bilo je tu veoma mnogo nekih skica i zabeležaka. Pregledali su ih više od jednog sata, ali ono što je Devsona zanimalo nisu našli. Čak nije postojala nijedna skica koja bi makar podsećala na mapu indijanskih bregova. Međutim, naišli su na nekoliko zabeležaka, koje su se odnosile na Mika Makgrudera.

– Aha, evo nečeg što može da bude zanimljivo – rekao je Dok i počeo naglas da čita.

„Žao mi je što sam unajmio tog čoveka“ pisalo je u zabelešci. „Ima nezgodnu narav i voli da se svađa. I, bar da mu nisam pomenuo rudnik Del Padre! Ali, ja sam mu previše pričao o tome. I da stvar bude gora, pomenuo sam mu i staru jamu u kojoj su smeštene srebrne poluge, zlatne ploče i kožne vreće sa nešto dragulja. Inače, ne verujem da je rudnik još pogodan za eksploataciju.“

Dobro sam proverio tu stvar. Godine 1750. kada su Indijanci iz plemena Apača počeli da napadaju misije smeštene u oblasti pustinje Mohave, sveštenici su potražili neko mesto na kojem bi mogli da sakriju svoje blago. Otišli su daleko na sever upravo do ovog dela teritorije Nevade. Ovde su živeli miroljubivi Juta Indijanci. Miroljubivi, uslovno rečeno, naravno, jer ne verujem da neko može biti

miroljubiv ako ga teraju sa njegove zemlje.

Dakle, sveštenici su želeli da negde smeste blago na godinu ili dve dok se prilike ne srede i oni budu u mogućnosti da ga prenesu u Španiju. Smatrali su da je sve to ovde sigurnije nego u Nju Meksiku gde su do tada živeli. Apači su saznali za ovo zlato i nešto su opljačkali. Posle su za njega kupovali puške. Ipak, najveći deo je stigao do rudnika Del Padre. Zahvaljujući svom istraživanju u proteklih pet godina, došao sam do zaključka da su u rudniku u Indijanskim brdima smeštene dve hiljade zlatnih ploča, devet vreća punih dragulja, koje su Španci opljačkali u hramovima Acteka, nekoliko hiljada poluga kovanog srebra i četiri posude koje su korišćene u religioznim obredima od kojih svaka vredi u dijamantima onoliko koliko je teška.

Pogrešio sam... Sada Makgruder sve to zna... a video je i moju mapu. Kako sam mogao da napravim takvu glupost! Jedino što mi preostaje to je da neće biti u stanju da je pročita. Ali, ako se doseti i to odnese Misteru X! Čak sumnjam da je on to već učinio. Mistera X. dobro poznajem. Ne mogu drugačije da ga zovem... i žalio sam što sam verovao Makgruderu... što sam mislio da je naivan. U početku sam gledao na njegovu snagu, mislio sam da će biti spreman da se prihvati svakog teškog posla koji me u brdima očekuje...

Dok Holidej je klimnuo glavom i podigao pogled. – To je sve – rekao je. – To sve i objašnjava – rekao je šerif, a na njemu se videlo da mu je laknulo, jer je za njega ova stvar bila rešena.

– Vidite da su moje pretpostavke bile tačne – okrenuo se Den Devson Doku Holideju sa pobedonosnim izrazom na licu. – Znao sam da će se svim svojim bićem posvetiti tom poslu... On je bio takav. – Samo za trenutak je preko nje-

govog lica preletela neka senka koja bi mogla da nagovesti tugu, ali, za dalje sentimentalnosti, Den Devson nije imao vremena. Prišao je šerifu i nastavio da govori o onome što ga je zanimalo. – Siguran sam da se mapa nalazi kod tog Makgrudera – rekao je. Dok Holidej je prišao prozoru a zatim se okrenuo. – A možda se mapa već nalazi kod tajanstvenog Mister X, šta mislite? – rekao je ozbiljno. – Mister X! – planuo je Džon Torn. – Do đavola, samo mi još to nedostaje... kakav do đavola Mister X. Neki tajanstveni čovek bi to trebalo da bude, ako sam dobro razumeo?

– Tačno. Zato se i nadam da nećete zaključivati istragu – prišao mu je bliže Den Devson. – Šerif je čutao izvesno vreme, a zatim je frknuo. – Do đavola, poći ćemo u poteru za Makgruderom! – Da... ali, ja sam mislio na druge detalje – nadmeno je rekao Devson. – Na primer, da li je Sajmon već kupio opremu koja mu je bila potrebna za taj podhvat. Ako jeste, gde se ona sada nalazi? Hoću da kažem, može se dogoditi da se mapa nalazi baš među tim stvarima. – Dok Holidej više nije mogao da odoli. Nasmejao se i pogledao Devsona pravo u lice. – Takva upornost je za divljenje, mister – rekao je. – Vas očigledno, pravda uopšte ne zanima. – Šta vi to sebi dozvoljavate? – planuo je Devson. – I, šta je tu neobično?

– Šta je neobično? – ozbiljno ga je pogledao Dok. – Pa, možda samo to što je vaš brat ubijen u nečasnom dvoboju, koji su videli mnogi. Svi do jednoga su upotrebili reč ubica, za pobednika. Vaš brat čak nije ni potegao revolver. – Zar nije bila jedna devojka koja je izjavila da je borba bila fer? – Jeste, ali, ona je Makgruderova devojka i izjaviće sve što on bude zahtevao od nje. Osim toga, ona nije prisustvovala obračunu. – Zašto vi to sada sve

ovde pričate? Pa, ja to sve i sam mogu da doznam čim izađem na ulicu. I sve ću to...

– Želite li vi da hvatate ubicu, ili da tražite zlato? – planuo je Dok, koji nije podnosio ljude koji se prave da ne razumeju o čemu je stvar. – Ja hoću da vi rešite ovu stvar. Koliko vidim, vi nosite zvezdu na prsima, baš kao i šerif. – Den je pokazao na Torna. – Baš zato i moramo da raščistimo stvar, jer, traženje zlata nije naš posao.

Devsonu su usne zadrhtale od besa. – Vas dvojica predstavljate zakon – rekao je. – Pa, ja očekujem da pronađete Makgrudera! – Aha, to je već nešto jasnije – osmehnuo se Dok. Obratio se zatim šerifu. – Idemo, šerife, ovde više za nas nema posla. – Hoćete li do kancelarije? – upitao je Torn nabusito. Nikako nije podnosio Dokov ironičan način kojim je govorio sa svima, ali, shvatao je da u celom gradu nema čoveka koji bi mu bio bolji pomoćnik. S druge strane, Dok je sada imao i lične račune sa Mikom, pa je bilo jasno da ga niko živi neće naterati da digne ruke od njega. U tom slučaju, njih dvojica bi mogli da smetaju jedan drugome. Onda je bolje da sarađuju, zaključio je šerif. – Neću, idem da procunjam malo – rekao je Dok. – A, već sam i ožedneo. – Kako hoćete – rezignirano je rekao šerif, ali, nije insistirao. Znao je da mu to ne bi pomoglo.

– Mister X... Mister X? – govorio je sebi u bradu. – Da mi je znati koga je u ovom gradu poznavao Makgruder, a da taj ima novca i mozga? U ovom slučaju neophodno je oboje. – To isto pitao se i Dok Holidej ulazeći u salun, ali, odlučio je da prvo nešto popije, da se pošteno odmori, pa tek onda da krene u rešavanje te zagonetke. Šerif međutim, nije imao toliko nerava. Celo to poslepodne proveo je u ispitivanju ljudi koje je Makgruder poznavao. I koji su poznavali njega. Sve

je to bila ista sorta... redovni posetioci saluna, pijanice, siledžije i kavgadžije bez razloga. Obišao je zatim sve ljude kod kojih je Makgruder povremeno radio kada bi mu ponestao novac, ali, niko od njih nije imao pojma ni o kakvoj mapi i na sva pitanja samo su slegali ramenima odmahujući glavama. Ako su Sajmon Devson i Mik Makgruder i pripremali neki poduhvat, onda su to činili u najvećoj tajnosti, najzad je zaključio šerif. Zato je valjda bio nervozan kada je to veče Dok Holidej počeo da ga ispituje.

– Koliko je dugo Sajmon Devson proveo u Gras Veliju? – pitao je Dok. – Mislim, pre nego što je ubijen. – Nešto više od tri nedelje – nabusito je odgovorio šerif, pitajući se šta će to Doku. – Tri nedelje! To nije tako dugo. I je li stalno bio u gradu? – Najmanje dva puta je odlazio do Indijanskih bregova... Toliko sam uspeo da saznam. Dva puta su ga tamo videli tragači za zlatom. Jednom je jahao sam, a drugi put je bio u društvu sa Makgruderom. – Znači, ispitivao je teren – rekao je Dok. – Saznali ste više od mene, šerife. – Ali, ne dovoljno. Ja ne znam kako dalje da radim na toj stvari. – Ima samo jedna mogućnost. Da uhvatimo Makgrudera. Što se mene tiče, polazim sutra u svitanje – rekao je Holidej. – Do đavola! Zar ne možete da se posavetujete sa mnom, kao čovek? – Pa, rekao sam vam. Nemam ništa protiv da pođete sa mnom, iako s njim imam neke lične stvari da raspravim – kiselo se osmehnuo Dok. – To mi je poznato. Ali, kad onda nisam bio isključen iz igre... da nije bilo mene... – Dok Holidej ga je presekao pogledom, a onda je istog trenutka začutao. – U redu – rekao je Dok. – Budite spremni u prvi svitaj zore.

Sledećeg jutra, zorom, bili su obojica spremni za put. Imali su hrane za četiri dana. Tako je rešio šerif. Dok Holidej o

tome nije brinuo. Dok su na odmornim konjima izlazili iz grada, činilo im se da nisu privukli ničiju pažnju. Jedino ih je pogledao jedan vozač teretnih kola koji se, verovatno, zapitao: kakav li je to posao izvukao ovu dvojicu predstavnika zakona iz kreveta tako rano.

*

Međutim, jedan čovek je veoma zainteresovano posmatrao odlazak šerifa i njegovog pomoćnika. Bio je dobro zaklonjen. Pripremio se na to, kada je prošle večeri čuo da štalski momak priprema za put konje predstavnika zakona. Bio je to krupan čovek, prosede kose. Na sebi je imao dobro skrojeno odelo od plavog štofa. Bio je obučen gospodski, kako su govorili građani. Kada su Torn i Dok Holidej izjahali iz grada, nagnuo se kroz prozor svoga stana iznad kancelarije na kojoj je pisalo „Karl Benson, posrednik u zemljišnim pitanjima. Saveti“. Bila je to, u stvari, firma napisana na malo zatamnjenom staklu na vratima, tako da su prolaznici mogli da gledaju unutra. Vrata su bila čvrsta, od teškog drveta, sa crnom kvakom od kovanog gvožđa. I sama kancelarija je izgledala vrlo solidno sa dva pisaća stola, ormanom za dokumenta, sve od hrastovine i teškom čeličnom kasom.

Karl Benson nije oklevao. Čim su se jahači izgubili iz vida, počeo je da se sprema. Obuo je jahaće čizme na kojima se jasno videlo da su rađene po meri. Pažljivo je sišao i požurio do štale, gde ga je čekao spreman konj. Štalski momak je stojao kraj životinje i pridržavao uzengije, dok je čovek uzjahivao. – Da li je sve u redu? – upitao je Benson. – Onako kako sam rekao? – Momak je klimnuo glavom i pokazao rukom na bisage koje su već visile o sedlu, čuturu sa vodom i pušku

u futrolji. – Aha... – pogledao je Benson oko sebe. – Kako ste rekli, mister Bensone. Uradio sam sve kako ste rekli... – Pazi na sve dok ja budem odsutan – rekao je Benson zadovoljno, ali, dovoljno strogo. – Svake večeri proveriti da li su vrata zaključana.

– Nameravate li dugo da se zadržite, mister Bensone? – Zavisi – odgovorio je Benson zamišljeno i dodao kao za sebe. – Možda će me situacija naterati da donosim brze odluke... – Ne osvrnuvši se više na štalskog momka koji ga je pratio pogledom punim poštovanja, Benson je izjahao. Otprilike jedan sat je jahao putem kojim su išli Džon Torn i Dok Holidej. Ipak, držao je pristojno odstojanje. I da su se svaki čas osvrtni ne bi mogli da ga primete. Bilo je očigledno da čovek nije budala i da nije bez iskustva. Ali, kada je prešao nekoliko milja, čovek je skrenuo s puta i poterao konja prema mestu gde je, do tada blaga uzvišica, počela naglo da se uzdiže. Svuda oko njega bilo je drveće, a zemlja meka, i znao je da ga ne mogu čuti, čak i ako potera konja u galop. On je, videlo se, znao kuda su pošli predstavnici zakona. Osim toga, bolje od njih je znao na kom mestu će naći Mika Makgrudera. Zato je pošao putem koji je bio kraći od onoga koji su znali svi u Gras Veliju i okolini.

*

Bilo je neizbežno da između Makgrudera i Anite dođe do sukoba. U jednom trenutku on ju je zgrabio za ruku. Prepirali su se već dosta dugo i njegovo lice je već bilo izobličeno od besa. Devojka je pokušavala da se otme, ali, bilo bi to teško i nekom jačem od nje. Makgruder je bio užasno snažan i đavolski beskrupulozan. Već je bio pao mrak, sve oko njih bilo je u tami, samo je logorska vatra

osvetljavala njihov kamp. S jedne i druge strane od mesta gde su se tog trenutka nalazili, bili su rasprostrti indijanski prekrivači. Anita je u stvari, pripremila ležaje. Dan koji su ostavili za sobom bio je veoma naporan. Sada je zaista bilo vreme za spavanje, ali... Makgruder je imao i druge ideje. – Spavaćemo zajedno – zarežao je besno, dok se devojkica otimala. – Želim te još večeras! Dosta mi je već tvog benavljenja. Guraš me od sebe kao da sam ružan, i ponašaš se kao da si princeza.

– Ja i jesam princeza – odvratila je devojkica. – Ali, to nije važno. Ipak, neću da spavam s tobom dok se ne venčamo. I sam si mi obećao da ćemo se prvo venčati. – Mik Makgruder je zastao i pogledao ju je sa nevericom. – Nismo venčani? Jesi li ti normalna? Pa, kako misliš da se venčamo u ovim brdima? Hajde, ne pravi budalu od sebe! Znala si šta možeš da očekuješ čim si pošla sa mnom. – Njegov stisak je malo popustio i devojkica se uspravila. Visoko je podigla glavu i kao da je potpuno nesvesna situacije, jednostavno je rekla. – Spavaću samo sa čovekom koji mi bude muž!

Makgruder ju je ponovo stegao za ruku. – Večeras ćeš biti moja – rekao je opasnim glasom koji nije obećavao ništa dobro. – Ne pokušavaj ništa silom – odgovorila je devojkica, koja je već potpuno vladala sobom. – Ha! – odjednom je Makgruderu postalo smešno. Čak je izgledalo da je situacija počela da ga zabavlja. – Slušaj, devojkico, ja sam navikao da se ponašam na svoj način. Naravno, nas dvoje ćemo se venčati i bićemo bogati, kako što sam ti rekao. Ti ćeš biti gospođa. Osećam da nam se sreća osmehnula... Osećam to u kostima. Imaćemo toliko novca da ga čitavog života nećemo moći da potrošimo... Čim uspem da pročitam tu prokletu mapu. Ali sada... – Ostavi me,

neću! – Prestani da izvodiš! – zarežao je Makgruder, vukući je sebi. U proteklih nekoliko nedelja, koliko su se poznavali, Anita je nekoliko puta dozvolila da je poljubi, ali sve vreme je mislila da je on voli i da želi da se oženi s njom. Za to vreme on se ponašao veoma pristojno. Doduše, bilo je trenutaka kada je umeo da pokaže i drugu stranu svog karaktera, ali, devojkica mu je uvek pronalazila neko opravdanje, tim pre što je verovala da je takvo ponašanje u prirodi svakog muškarca. A što je bilo najvažnije, ona ga je volela. Divila se njegovoj snažnoj pojavi, njegovim širokim ramenima, načinu na koji je hodao, a kada bi ponekad planuo, brzo se vraćao u ravnotežu i bio ljubazan prema njoj. Naravno, nije joj bilo prijatno da se seti da je on ubio Sajmona Devsona, ali, bila je ubeđena da je to učinio u samoodbrani. Bila je to fer borba i da Mik nije ubio Sajmona, bilo bi obrnuto. Sam Mik joj je to ispričao. Nije joj se dopadalo ni to što je pucao u šerifovog zamenika. Međutim, tu nije imao mogućnosti da bira. Bila je to borba za opstanak.

Mik Makgruder je u tom času, sasvim privukao Anitu k sebi i počeo da je ljubi. Devojkica se svom snagom borila. – Ostavi me! – viknula je. – Molim te, Mik! – Anita, spavaćemo večeras zajedno, zapamti to, kretenušo. Još nikada nikome nije uspelo da mi odbije ono što sam želeo. – Neću! – vrisnula je devojkica i svom snagom ga odgurnula od sebe, skočivši dosta daleko u stranu. Tog trenutka je uspela da se oslobodi ruku. Sagnula se i potražila kamen. Zgrabila je jedan i zamahnula, gađajući ga pravo u glavu. Kamen je poleteo, a sledećeg trenutka Makgruder je jauknuo i zateturao se. Osetio je kako ga svest napušta, odjednom ga je obuzela slabost, noge su mu klecnule i više nije mogao niti se trudio da se zadrži usp-

ravno. Sedeo je na zemlji sav ošamućen. Nesvestan realnosti oko sebe, odmahivao je glavom. Devojka mu je prišla bliže, stala je iznad njega i nemo ga posmatrala. Njene ljutnje je nestalo i počela je da ga žali. – Mik... – prošaputala je. – Molim te, Mik, ne treba da se svađamo. Žao mi je... – U tom času, obuzet slepim besom, Mik je izgovorio ono što je zaista i mislio. Nije ostalo ni trunke od onog njegovog dobrog vaspitanja i lepog ponašanja. – Prokleta kučko! – prosiktao je. – Prljava skvo! Zaslužila si da te ubijem zbog ovoga... – Devojka je stala kao skamenjena, a zatim joj je lice pocrvenelo od uvrede koja za nju nije mogla biti gora. Od kako je odrasla i postala devojka muškarci su je gutali očima, požudno. I, udvarali su joj se, govorili joj najlepše reči, ali, kada bih ih odbila, nazivali su je „prljavom skvo“. Onda je upoznala Mika. Bio je pažljiv, dobar, nikada nijednom rečju nije izgovorio neku uvredu. A sad! – Ne dozvoljavam da sa mnom razgovaraš na taj način. – Njen krik je procepao tišinu noći. – Ko? Ko mi to zabranjuje? Ti? – cerekao se Makgruder. – Nemaš ti šta da mi zabranjuješ. I večeras ćeš biti moja, prokleta skvo! – Iznenada je skočio i pružio ruke prema njoj, a njegov jezivi smeh se razlegao u noći. Devojka je ustuknula shvativši da se ne može odupreti njegovoj snazi. Kod sebe nije imala nikakvo oružje, čak ni nož. Konj im je bio privezan za drvo, nekoliko jardi dalje. Čak i da uspe da uskoči u sedlo, neće stići da ga potera. Osim toga, znala je da Mik Makgruder ima pušku i revolver i shvatila je da se neće dvoumiti da ih upotrebi.

Mogla bi jedino da pokuša da trči. Ali, šta bi radila bez hrane i vode u ovoj pustinji? Sve to joj je gotovo istog trena prostrujalo glavom. – Mik, molim te, urazumi se – ponovo je počela da ga moli, jedi-

no je to mogla. – Sedi da porazgovaramo...

– O čemu ćemo nas dvoje da razgovaramo? – pitao je Mik besno, ali, to je već bio znak da je ona prva napetost popustila. – O tome, na primer, kako ćemo pronaći ono skriveno zlato i srebro i kako ćemo postati bogati... – Makgruder se nasmejao prkosno. – Kad pronađemo taj prokleti rudnik i pokupim ono što tamo bude, moći ću da imam svaku ženu koju poželim. U međuvremenu, dušo, ne smeta mi što je pored mene obična skvo. – U tom trenu se gnev prosuo iz devojke. Obasula je Mika pravom bujicom uvreda. Govorila je na jeziku Juta Indijanaca, kao i uvek kada bi iz nje pokuljala osećanja. Makgruder je skočio, cerekajući se. Udarac koji je malopre dobio, naučio ga je da bude malo oprezniji. Ipak je pokušao da je zgrabi, ali, ona je izbegla njegov zagrljaj. Ne osvrćući se više ni na šta, potrčala je u noć, vešto izbegavajući stenje i žbunje koje joj se isprečilo na putu. Makgruder je trčao za njom preteći i psujući na sav glas. Na jednom ravnom delu puta malo je nedostajalo da je uhvati, ali, devojka je naglo skrenula u stranu i potrčala prema stenama, koje su se dizale skoro okomito. Možda će na kraju odustati, pomislila je, možda će je pustiti da pobegne, ponadala se. Počela je da se penje uz jednu stenu. Bila je užasno strma i trebalo je dosta truda da se čovek održi na njoj. Ponadala se da će to biti dovoljna prepreka za Makgrudera. Međutim, on je pošao za njom.

Dok je trčao za njom, neprestano je sipao psovke, pretnje i uvrede. A onda, u jednom trenutku, čula je kako je kriknuo. Bio je to krik bola, što je značilo da mu se desilo nešto strašno. Osvrnula se, jedva držeći ravnotežu. U mraku je nazarala njegovu siluetu, ali smanjenu, po čemu je nagađala da je pao. Zastala je ne-

koliko trenutaka očekujući da Mik ustane, ali, ništa se nije dešavalo. Samo ga je čula kako stenje.

– Anita, povređen sam – oglasio se najzad. – Pogledaj šta si učinila! – Devojka je lagano krenula natrag. Došla je do nje i oprezno se nagnula nad njim. – Moj zglob – ponovo je jeknuo. – Mora da sam ga sasvim zdrobio! – Pokušao je da se izvuče iz udubljenja između dve stene u koje je zapao, hvatajući se rukama za kamene sa strane. – Izvuci me odavde – molio je. – Hajde, devojko, daj mi ruku! – Anita ga je posmatrala ravnodušno, a ruka joj je klonula niz telo.

– Ja sam kučka... skvo... – rekla je mirno. – Sećaš li se šta si mi sve malopre rekao? – Makgruder je pokušao da se podigne, ali se ponovo skljkao. Zastenjaio je bolno i ispružio ruku. – Hajde, izvuci me odavde! Prokleti članak, mora da je slomljen. Učini mi, pomози, Anita!

– Možda je samo iščašen – rekla je devojka hladno i okrenula se da pođe. – U tom slučaju, moći ćeš da odšepaš. – Kuda si do đavola krenula? – vrisnuo je Mik uplašeno. – Idem po konja. Tamo su i čutura sa vodom, revolver i puška. Pretpostavljam da je i mapa rudnika u torbi. – Da se nisi usudila da takneš bilo šta od toga. – Zašto bih te slušala? Zaboravljaš da si me nazvao indijanskom kučkom? Znaš li šta to znači? – upitala je devojka blago.

Makgruder se ponovo upeo svom snagom da se oslobodi zamke u kojoj se nalazio. Svojim snažnim rukama očajnički se držao za kamen, sve dok najzad nije uspeo da se prevali na drugu stranu. Zastenjaio je od bola. Bio mu je potreban još jedan napor dok nije uspeo da sedne na kamen na čistini, a lice mu je bilo mokro od znoja. Rukom je opipao članak i opsovao. – Do đavola, zaista je slomljen – progundao je.

– Zašto si ubio onog Devsona? – odjednom je iza sebe čuo devojčin glas. Znači, nije ga ostavila. – Rekao sam ti, borili smo se. Borba je bila fer. – A ona mapa? Uzeo si je iz njegove torbe? – Iz njegove sobe, Anita! – ispravio ju je Mik. – Slušaj, Anita, pomози mi da odem do logora. Kako ću uopšte uspeti da odem iz ovog kamenjara?

– Ubio si Devsona, jer si mislio da ćeš uspeti sam da nađeš taj rudnik – nastavila je da govori devojka, kao da nije čula njegove reči. – Sada mi je sve jasno. Kakva sam budala bila! – Čekaj, objasniću ti sve. Sačekaj dok ne vidiš sve... Uskoro ćemo naći rudnik. – Govoriš gluposti, Mik Makgrudere – prezrivo ga je pogledala. – Nema ništa od tog rudnika. Čitav dan lunjamo okolo, i šta smo našli? Ništa! Tu mapu ti ne umeš da čitaš.

– Da ne bi ti to bolje umela? – Možda bih. Ja sam bar pismena. – A šta sam ja, prokletinjo? – pobesneo je Makgruder. – Ti natucaš. E, sada ću ja da pogledam tu mapu. Dosada mi nisi dozvolio ni da zavirim u nju. Hvala ti na informacijama, Mik. Adios! – Potrčala je, a Mik je zauklao za njom. Pokušao je da se uspravi, ali je vrisnuo, jer ga je presekao snažan bol. Znao je da će mu trebati dosta vremena dok se ne prevuče preko stenovitog terena i ne dospe na ravno zemljište. Devojka će imati dovoljno vremena na raspolaganju. – Ubiću te! – ponovo je zauklao u noć. Bila je to smešna pretnja i sam je to znao. Iz tame mu je odgovorio podrugljiv devojčin kikot. – Ja ću biti bogata, beli čoveče – doviknula mu je. – Ionako ste to sve pokrali od obojenih! Što se mene tiče, možeš i da istruneš tu. Više mi nije stalo do tebe. – Makgruder je čuo topot kopita i shvatio šta se dogodilo. Gadno je opsovao utolivši bar na taj način neodoljivu želju da je zadavi vlastitim rukama. Međutim, kada se nekako dovu-

kao do vatre, od devojke nije bilo ni traga. Podigao je glavu i povikao iz sveg glasa. – Anita! Anita-a-a-a! – Od nje odgovora nije bilo. Samo se zvuk njegovog uzvika odbio od okolne stene i vratio mu se kao eho. On sam nije znao šta da radi. Da skakuće na jednoj nozi, bilo mu je jasno da tako neće stići daleko. Imao je osećaj da mu u zglobu gori vatra. Da mu bar konja nije uzela. Do đavola! Ubiće tu prokletu kučku čim je ugleda, čvrsto je odlučio. I suviše je pametna za jednu meleskinju. Imala je mapu i Makgruder nije sumnjao da će uspeti da je pročita. Međutim, znao je da sama neće moći da odnese ono iz rudnika, čak i ako ga otkrije. Moraće dosta da kopa i taj posao neće biti u stanju da uradi sama. Prema tome, nije baš morala da bude tako samouverena, zaključio je i pomislio da njegove šanse ipak nisu izgubljene.

Za to vreme, Anita Grejem je prelazila milju za miljom. Zaustavila je konja tek kada je ugledala otvor jedne pećine u steni. Bila je zadovoljna. Makgruder je bio daleko iza nje i bila je sigurna da nije otkrio kuda je sve prošla da bi stigla ovamo. Imala je vremena da se odmori. Dan je bio dug i zamoran, a noć još gora.

Pred samim ulazom u pećinu stojala su dva ogromna kamena. Učinilo joj se da su isklesana, da su delo ljudskih ruku, ali, nije mnogo obraćala pažnju na to. Takvih stvari je u ovom kraju bilo dosta. Sam otvor pećine bio je sasvim mračan i izgledalo je da je unutra pusto. Devojka je smestila konja u zaklon među stena-
ma, a ona se umotala u pokrivač, pušku je stavila pored sebe i ubrzo je zaspala. Poslednja misao joj je bila da će sutrašnji dan doneti nove probleme i da se treba pripremiti za njih.

*

Kada su blede zraci jutarnjeg sunca obasjali oblast Indijanskih bregova, prilično ljudi se motalo po okolini. Kao da su svi oni tražili nešto određeno. A možda i jesu. Jedan od tih ljudi bio je i Karl Benson, krupna i impresivna figura na snažnom sivcu. Na njegovom odelu nije se videlo da je te noći logorovao napolju. Obrijao se i umio na potoku i brižljivo očetkao svoje odelo. Čizme je izgllačao krpom koju je nosio u bisagama. Lice mu je bilo mirno i odavalo je nepokolebljivu odlučnost. Autoritativan, željan bogatstva i moći, koju bi mu ono donelo, Benson je savršeno dobro znao kakav treba da bude njegov sledeći korak. Mora da pronađe Makgrudera. Taj čovek ga je obmanuo. Zato će morati da plati.

Karl Benson je jahao lagano i oprezno. Nije propuštao ništa slučaju. Pripremio je dobar doručak, a posle toga se pobrinuo da uništi sve tragove logorovanja. Znao je put kroz bregove, jer je ranije bio ortak jednom kopaču zlata, koji nikad ranije imao sreće da pronađe ono što je tražio, a mnogo se motao ovim krajem. Zato ga je Benson ostavio i počeo da se bavi unosnijim poslom. Poznavanje ovih krajeva za njega je sada bilo od neprocenjive vrednosti. Pošto je video mapu Sajmona Devsona, doduše na kratko, znao je gde otprilike treba da se nalazi stari rudnik. Ali, trenutno ga je isto tako zanimalo da nađe Makgrudera i devojku za koju nije sumnjao da se muvaju tu negde. Prebacivao je sebi što nije napravio kopiju mape. Trebalo je da ubedi Makgrudera da mu je ostavi bar za jednu noć. Potcenio ga je. Mislio je da će mu biti dosta ono malo dolara što mu je dao. Nije mu palo na pamet da će i Makgruder imati svoje planove. I da stvar bude još gora, sada mu je to bilo jasno, on je

probudio u Makgruderu interesovanje i apetite za tu stvar. Čak mu je ponudio da njih dvojica rade zajedno. Nije pretpostavljao da će Makgruder biti tako glup da puca u Devsona pred onolikim svedocima, i da će zatim napraviti još veću glupost... pobeći sa devojkom. I verovatno sa mapom, što je za Bensona bilo najgore. Sunce se dizalo brzo nad horizontom, i sve je obećavalo da će dan biti topao. Na plavom prostranstvu neba, nalazilo se samo nekoliko beličastih oblaka. Teren je bio negostoljubiv i stenovit.

Odavno je izašao iz šumovitih proplanaka. Među retkim stablima koja su rasla s jedne i druge strane, vijugala je staza, strma, neprijatna. Ipak, znao je da će baš ovde naći trag Makgrudera ili devojke. Ali, trgao se kada je pored jednog drveća ugledao muškarca. Bio je obo konja i primeo desnu ruku bliže pojasu. Mali „d-ringer“ se nalazio između opasača i njegove košulje. Bio je dovoljno mali da tu stane neprimećen, ali, u isto vreme i dovoljno efikasan da sa male udaljenosti napravi priličnu rupu na nečijoj glavi.

Kada je prišao bliže Makgruderu, video je da je njegova futrola za revolver prazna. Takođe je primetio kada se Makgruder podigao, da ne može da se osloni na nogu. Klecnuo je, a na licu mu se pojavila bolna grimasa. – Mislio sam da ću te naći ovde negde – rekao je Benson. – Šta ti se dogodilo sa nogom? – Slomljena je... zglob, mislim. – A gde je devojka? – Pobegla je sa svim mojim stvarima. – Posvađali ste se, a? Pa, ona ti ionako nije bila potrebna. Napravio si veliku glupost što si je poveo sa sobom. Od kakve ti je koristi bilo da je vučeš okolo? – To se tebe uopšte ne tiče – promrmljao je Makgruder. – Ima nešto što me se i tiče – iskezio se Benson. – Mapa na primer. Gde je? Od sada ja preuzimam sav posao. Radićemo zajedno, ali, komandovaću ja. Snaga i

mozak, a? – Ne vredi, ona kučka je pobegla sa svim stvarima – rekao je Makgruder i opsovao. – I mapa je u bisagama. – Do đavola, a šta si ti radio, kada je ona uspela da pobegne? – Posvađali smo se. Počela je da beži. Ja sam je jurio. Okliznuo sam se preko jednog kamena i pao... U svakom slučaju, ona je sinoć zbrisala. Nije mi ostavila ništa. Ni hranu, ni oružje. – Ti zaista imaš izvanredan dar da sebe uvaljuješ u nevolje, Makgrudere. Mislim da to nije dobra osobina za čoveka. Hm... hm... Znači, ostao si bez mape? Interesantno. I mapa se nalazi kod devojke? – govorio je Benson, kao za sebe. – Srediću je ja, Bensone, a onda će joj mapa prevesti. Pomozi mi samo da previjem ovaj zglob i...

Karl Benson se nagnuo u sedlu. – Sve si zabrljao rekao je opasno mirno. – Prvo si ubio Devsona pred svedocima, a zatim si pobegao sa devojkom. Zamenik šerifa je pošao za tobom, ali si i njega udesio. Nažalost, nisi shvatio s kim imaš posla. Dok Holidej je uspeo da oživi. Sada su on i šerif krenuli za tobom. Zato mislim...

Makgruder je razrogačio oči. – Šta to govoriš? – procedio je. – Dok Holidej nije mrtav? Ali, ja sam ga ubio! – Samo si mislio da si ga ubio – klimnuo je glavom Benson. – Doduše, video sam mu zavoj oko glave, ali, nisi ga ubio. On i šerif su ti za petama. – Neka obojica idu do đavola! Pomozi mi da previjem nogu, Bensone, a zatim ćemo zajedno krenuti da potražimo taj rudnik. – Misliš li da sam blesav? – prvi put je Benson pokazao da je ljut. – Od kakve si mi koristi sada? – Mirno je izvukao svoj „deringer“. Malo oružje je zagrmelo. Makgruder je razrogačio oči, a usta širom otvorio. Na licu mu se čitala neverica. U tom trenutku se nešto rasprskalo na njegovom čelu, a onda mu se, tačno između očiju, pojavila tamna rupa. Krv je potekla i Makgruder se stropoštao na

zemlju, kao što se ruši stablo oboreno besom orkana.

– Mapa – promrmljao je Karl Benson ne pogledavši više nijednom mrtvog Makgrudera. – Kod devojke je... moram je pronaći što pre.

*

Dok Holidej i Džon Torn su zaustavili svoje konje na ivici padine i zagledali se u prostranu ravnicu pred sobom. U daljini se videla žućkasta traka reke oko koje je raslo gusto žbunje i drveće. Jedna grupa tragača za zlatom, muvala se okolo, ali, nisu gazili reku čiji su talasi nosili čestice zlata. Bili su skupljeni na obali reke. Videlo se da ih je nešto žestoko zabavljalo.

I stvarno, kada su se šerif i Dok Holidej približili, shvatili su šta se dešava. Obesni tragači za zlatom, napravili su krug u čijem je centru stajala Anita. Muškarci su vrištali i kezili se na devojku kao grupa ludaka, a ona je šarala uplašenim očima, shvatajući šta će se uskoro dogoditi. – Do đavola! – progundao je šerif. – Pogledajte ih samo. Liče na čopor razbesnelih zveri. – Otrezniću ih – progundao je Dok obo konja. – Mislim da im se to neće dopasti – primetio je šerif. – Idete li sa mnom ili imate nameru da tu stojite i posmatrate? – upitao je Dok mirno, ali metalni sjaj u njegovim očima govorio je jasno šta misli o prvom predstavniku vlasti. Šerif je spustio ruku na dršku revolvera. – Šta do đavola ona radi ovde? – opsovaio je i obo konja. – To ćemo te da vidimo.

Kopači zlata nisu primetili šerifa i Doka. Oni su bili i suviše zauzeti zabavom oko devojke. Gurali su se među sobom, podvriskivali i smejući se terali devojku da igra. Sve je počelo nepunih pola sata pre nego što su se pojavili šerif i Dok Ho-

lidej. Kopači su bili zauzeti svojim poslom, kada se odjednom na proplanku pojavila devojka na konju. Nije ni primetila, sve dok nije ujahala u njihov logor, a tada je stala kao ukopana.

Taj trenutak zabune koštao ju je svega ovoga što se sada dešavalo. Kada se trгла i pokušala da obode konja, već je bilo kasno. Jedan rudar je već zgrabio konja za uzde i, cerekajući se zadovoljno, poveo devojku koja se uzaludno otimala. Ostali kopači su bili zadovoljni što im se pružila prilika da se pozabave nečim drugim što nije bilo tako neizvesno kao traganje za zlatom. – Igraj, Indijanko! Hajde, pokaži noge – vikali su. – Do đavola, mnogo je zgodna za jednu Indijanku, zar ne? – cerio se neki blesasti mladić klem-pavih ušiju. – Hajde, skidaj haljinu – uzviknuo je jedan grmalj od čoveka, sa divljim sjajem u očima. Njegove gole ruke još uvek su bile mokre od vode, kada ih je ispuržio prema devojci u želji da je zgrabi. Krug se zatvarao oko nje, a ona je sve više shvatala da odavde nema izlaza. Devojčin konj ostao je dosta daleko i mirno pasao travu. Na njega rudari nisu obraćali pažnju. Njih je zanimala samo devojka. Neki su već izgubili sve ljudsko i ponašali su se sve obesnije. Gađali su je kamenjem u noge terajući je na taj način da poskakuje, da zaigra. Međutim, bilo je očigledno da će ova zabava uskoro dobiti i drugi tok.

U trenutku kada su Dok Holidej i šerif Torn dojahali do kopača, onaj ogromni čovek, već je zgrabio Anitu za nadlakticu. – Hajde da vidimo da li si zaista stvarna, da li ti istinski postojiš... – govorio je zapenušeno. Anita je pokušala da se otme, ali, bez uspeha. Momak se već trudio da joj pocepa haljinu. Bio je nestrpljiv. Očigledno, dugo nije video ženu. Ostali su ga bodrili, smejali se i zadirkiivali ga. – Hajde, navali, Rede – vikali su. – Na-

vali! Pa, ti si bar dasa! Ti umeš sa ženama! – Do đavola, Rede, šta oklevaš? – podbadao ga je jedan starac. – Jesi li muškarac ili nisi? Ako nisi, pusti mene da ti pokažem...

Dok Holidej je mamuznuo konja i kao iz puške, krupni vranac se odjednom našao u središtu kruga, odbacujući ljude u stranu. Revolver mu je bio u ruci i zamahivao je njime po vazduhu. Iz desetak grla razlegao se, najpre uzvik iznenađenja, a zatim su pobesneli. Onaj krupni ridokosi muškarac koji je držao Anitu, povikao je besno na Doka. – Šta misliš da si, prokleti zvezdonošče? – vrisnuo je. – Pazi da me ne uplašiš! – Ostavi devojkicu – rekao je Dok mirno. – Pokušaj da me nateráš – cerio se momak besno. I, još čvršće je zgrabio Anitu, obgrlivši je svu svojim ogromnim ručerdama. Devojka se žestoko opirala njegovom zagrljaju, ali, naravno, potpuno bezuspešno. Dok Holidej se nagnuo u sedlu i ruka kojom je držao revolver opisala je kratak luk kroz vazduh. Cev revolvera je raspalila čoveka posred čela. Njegove oči su se zamaglile, zateturao se nekoliko koraka u stranu i ispustio devojkicu. Ali, bio je fizički snažan i nije se onesvestio. Ubrzo mu se pogled razbistrio, a lice mu se iskivilo u besnu grimasu. – Proklet bio! – opsovao je ridokosi. – Zapamtićeš me! Ne može se tako sa Redom Vajlijem! – Poleteo je na Doka Holideja i zgrabio ga za nogu. Snažno je potegao i pokušao da ga zbaci sa konja. Međutim, Dok je reagovala munjevito. Trgnuo je čitavim telom, izvio se nekako čudno i slobodnom rukom, bridom šake, udario momka za vrat.

Šerif Torn se nalazio s druge strane kruga koji su sačinjavali okupljeni ljudi. Čekao je sa rukom na revolveru, pitajući se da li je Dok Holidej u stanju da dokrajči ono što je započeo. Sarkastičan osmeh na njegovom licu pokazivao je da bi voleo

da novopečeni pomoćnik izvuče malo batina. Ipak, ne bi dozvolio da ga ova grupa razularenih ljudi dotuče. Bio mu je potreban ako ni zbog čega drugog, ono da bi mu podržavao autoritet. I naravno, ako dođe do gužve, da mu pomogne da se lakše obračuna s ovom ruljom. Tog trenutka Dok Holidej je tutnuo revolver u futrolu i skočio sa konja. Znao je da šakački mora pobediti ovog diva, inače neće se lako izvući odavde ni on ni šerif.

Okrenuo se naglo i zakotrljao u stranu, baš na vreme da izbegne tešku Redovu čizmu koja je poletela prema njegovoj glavi. Crvenokosi momak se zaneo ponet vlastitim zamahom, pokušavajući uzalud da povрати ravnotežu. Dok Holidej je skočio dva puta ga žestoko raspalio po licu. Uzvici odobravanja izleteli su iz grla okupljenih kopača. To je bilo ono što im je trebalo. Žestoka muška borba i znalački udarci. Bilo je to uzbuđenje koje će ih bar malo zabaviti i skrenuti im misli sa neprestanog kopanja i ispiranja zlatonosnog mulja pod hladnim talasima reke. Međutim, Dok Holidej je naišao na čvrstog protivnika. Dva snažna udarca koja su se malopre sručila na Redovo lice, užasno su raspalila njegov bes. Divlje je zamahnuo ogromnim pesnicama, spreman da Doka samelje, da od njega napravi kašu. dok Holidej je skočio u stranu kao mačka i desnom rukom blokirao oba udarca, koma mu je uputio mnogo krupniji Red. Ljudi su počeli da se izmiču i tako je pozornica za tuču postajala sve šira. Pod kišom udaraca, Dok je ipak počeo da se povodi, ali se sve vreme trudio da ih izbegne i, u pogodnom trenutku, pređe u kontranapad. U izvesnom smislu, on je odugovlačio borbu. Znao je da je to jedan od načina da se isprazni nagomilana energija ovih podivljalih ljudi i da će uskoro svi oni, zaneti tučom, izgubili interesovanje za devojkicu. Zamahnuo

je rukom i otvorenom šakom pogodio protivnika posred lica. Da je hteo, mogao ga je tada dokrajčiti. Samo je trebalo da ga lupi malo više desno, blizu slepoočnice i on bi se ispružio kao proštac. Ali, Dok iz svoga položaja nije video devojkicu i nije znao da li je uspela da se izvuče i stigne do svoga konja. Zato je nastavio da se tuče.

Šerif Torn je za to vreme sedeo na konju, a lice mu je bilo mirno. On je držao devojkicu na oku. Ona se za to vreme odmakla na bezbedno mesto odnosno na pristojno rastojanje od muškaraca. Međutim, stala je da posmatra borbu. I Dokov konj je uspeo da se izvuče iz gomile. Stojao je po strani kraj gomile koja je galamila, i kopao nogom.

Tog trenutka, Dok Holidej je ugledao devojkicu. Blokirao je sledeći udarac. Zatim je njegova desnica sevnula i ponovo pala na Redovo lice. Usledio je snažan udarac levom rukom u koji su bile unete sva Dokova težina i snaga. Red se zateurao, ali je Dok nastavio da udara, znajući da čoveku ne sme da dozvoli da se povрати. Čitava serija udaraca kao da je eksplodirala na Redovom licu. I, odjednom, ruke crvenokosog kopača, klonule su niz telo. Uzvici koji su do tada bodrili borce, odjednom su zamukli. Rudari su se zgledali, a jedan je rekao ljutito. – Dođavola, šta ti je ovo trebalo, zvezdonošče? Zašto si se umešao? Mi smo se samo malo zabavljali s tom Indijankom.

Dok Holidej je očistio svoje odelo od vlažnog peska. Pogledao je prema Tornu koji je držao revolver uperen u gomilu. Zategao je uzde svome konju i životinja je stajala kao ukopana. – U redu, ljudi – rekao je Torn autoritativno. – Predstava je završena. Bilo bi bolje da se vratite svome poslu... pre nego što vas optužim za napad na ovu devojkicu.

Kopači zlata su počeli da se razilaze. Ali, sa svih strana su dopirale grube primedbe na račun majke i oca obojice predstavnika zakona. Red Vajli se polako podigao na ruke i kolena, a zatim je ustao stenjući sve vreme. U jednom trenuku je izgledalo da će ponovo nasrnuti na Doka Holideja, ali, susrevši ledeni pogled njegovih čeličnoplavih očiju, zadovoljio se time da pljune kraj njegove čizme.

Dok Holidej je odahnuo s olakšanjem gledajući kopače kako se ponovo spuštaju na obalu reke. Zatim se uputio prema devojkici. – Ovo ti nije bilo potrebno, devojkico – rekao je. – Imala si više sreće nego pameti. Mislim da ne bi trebalo da ti pričam šta bi se dogodilo da nismo naišli. – Devojkica ga je posmatrala još uvek uplašena. – Gde je Makgruder? – upitao je Dok. – Kako si ostao živ? – pitala je ona umesto odgovora. – Mi smo mislili da si mrtav. – To su za mene mnogi i ranije mislili. Nego, gde je Makgruder?

– Ja... ja sam pobegla od njega... – Uzela si mu konja, kako vidim. Kako ti je to uspelo? – Posvađali smo se... – Torn je već bio kraj njih i nestrpljivo ju je uhvatio za ruku. – Hajde, ne izvodi – rekao je besno. – Nemam nameru da se tu natežem s tobom. Hoćemo Makgrudera. On je ubica! Nadam se da to nisi zaboravila? – Onda je najbolje da pođete i potražite ga – rekla je devojkica drsko. Odmahivala je glavom, a dve teške pletenice zaigrale su na njenim liđima. Dok Holidej je shvatio da devojkica uopšte ne pravi razliku između njih i onih podivljalih ljudi, koji su je napali malopre. Znala je da je za sve stanovnike ovog kraja ona obična skvo, i da ni od koga ne treba da očekuje ništa dobro. Zato je nastojao da je upita što je mogao blaže. – Sukobila si se, znači, sa Makgruderom... i pobedila si ga? – upitao je. Sva mrgodna, devojkica je ćutala. – Šta se dogodilo, hoćeš li

nam reći? – opet je upitao Dok, ne gubeći nerve i pazeći na Torna da ne zucne. – Pokušao je da me siluje – rekla je devojkica. Šerifov zajedljivi glas prekinuo je tišinu. – Šta si drugo i očekivala, gospođice Grejem? – poslednje dve reči je naročito naglasio.

Dok Holidej je presekao šerifa pogledom. – Prekinite s tim, Torne – opomenuo ga je. Šerif mu je uzvratio pogled. – Zaboravili ste da sam ja ovde stariji, Holideje? Hoću da rešim tu stvar. A vi, šta radite? – Upravo to pokušavam, mister – iskezio se Dok, a zatim se ponovo okrenuo devojkici. – Nama je potreban Makgruder – rekao je. – Spreman sam da zaboravim da si mu pomagala kada je pokušao da me ubije. Samo nam opiši mesto na kome si ga ostavila.

– Nekoliko milja odavde... pored indijanskih pećina. Izgleda da je slomio zglobove na nozi. Zato nije mogao da me juri. – Znači, tako ti je uspelo da pobegneš? U redu! Mislim da bi najbolje bilo da pođeš sa nama i da nam pokažeš mesto gde si ostavila svoga ljubavnika – umešao se u razgovor ponovo Torn. Devojka je pocrvenela. – On nije bio moj ljubavnik. – Ha! Čujete li, Holideje? Zašto si onda pobegla s njim? – nacerio se Torn. – Pobegla sam, ali nisam njegova ljubavnica. – Pustite devojkicu – opomenuo ga je Dok. – Čujete li šta govori? – Laže! Sve su lažljivice – progundao je Torn. – Nikada u životu nisam sreo Jutu Indijanku koja nije lagala ili krala.

Anita je skočila prema njemu uzdignutih pesnica. Tornov konj se uplašeno propeo. Pogazio bi je da je Dok Holidej nije zgrabio i povukao u stranu. Ona se međutim okrenula prema njemu, kao da joj je u tom času bio potreban neko na kome bi mogla da iskali svoj bes. – Pusti me! – vrisnula je, a njene male pesnice dobovale su po Dokovim prsima. On je

međutim, zgrabio za obe ruke devojkicu i stegao ih tako čvrsto da su joj prsti pobeleli. – Jednom sam osetio tvoje kandže na svom licu – rekao je. – To se više neće dogoditi. Smiri se već jednom, divlja mačko. – Nisam vodila ljubav s njim! – vikala je devojkica. – I drago mi je što sam shvatila da je on prokleta, prljava svinja. Razumeš? Svinja! Bela svinja! – Dok Holidej ju je držao sve dok je bes nije napustio. Zatim se okrenuo šerifu. – Dovedite njenog konja. I ona će sa nama. Možda je to najbolji način da nađemo Makgrudera. – Kada se devojkica konačno našla u sedlu, izgledala je smirena i prvih nekoliko milja jahanja više nije praskala. U jednom trenutku, Dok Holidej je iskoristio priliku i postavio joj nekoliko pitanja. – Šta si još znala o Miku Makgruderu, osim činjenice da je ubio Sajmona Devsona i da ga zakon traži zbog ubistva? – Zastao je i, tek posle nekoliko minuta, upitao nemarnim tonom. – Jesi li znala da se Devson zanosio nekim čudnim idejama... da pronađe neki rudnik, ili tako nešto?

– Rudnik? Hoćeš da kažeš špansko blago? Čula sam za tu priču. – Izgleda da baš nije samo priča. Sajmon Devson je zbog te priče unajmio Makgrudera da radi za njega. Devson je imao neku mapu... tog rudnika, valjda. Mislimo da ga je zbog nje Makgruder ubio. Ukrao je mapu i krenuo. Zar ti o tome nije pričao? – Ništa – progutala je vazduh, ali, na njenom licu nije se pomerio nijedan mišić koji bi pokazao da ona zna nešto o tome. – Znači, nisi videla mapu? – upitao je Dok kome se, ipak, nešto učinilo sumnjivim. – Nisi... – Zar zaista veruješ da bi mi Mik rekao nešto tako važno? – rekla je podrugljivo, lagano podigla uzde i nasmešila se. – Jednoj meleskinji... Indijanki? Bi li ti to učinio? – Ovde nisam u pitanju ja. Osim toga, nisi ni ti baš tako mnogo Indijanka

– rekao je Dok. – I, prilično si obrazovana devojka. – Imam samo osamnaest godina. Nisam dosada imala nekih iskustava sa takvim stvarima o kojima me pitaš. – Dok Holidej ju je pogledao ispod oka. Sedela je u sedlu sasvim uspravno, držeći uzde nemarno, jednom rukom. Duboki šlic njene kožne haljine se otvorio, pokazujući lepo vajane, preplanule noge. Izgledalo je, međutim, da devojku nimalo ne zbunjuje što na muški način sedi u sedlu. U njenom držanju bilo je elegancije i nije se nimalo stidela što joj se vide butine. Lice joj je bilo pokriveno prašinom, ali to nije skrivalo izraz ponosa na njemu. Šteta, pomislio je Dok Holidej. Šteta za ovakvu lepotu i ovakav karakter što će propasti među ovim divljacima. Ali, tu nije mogao da joj pomogne. Da je bila na severu, bilo bi sasvim drugačije. Ovako...

Iz misli ga je prenula devojka svojim pitanjem. – Da li to nešto znači što sam više bela nego Indijanka? Malopre si to rekao. – Dok ju je pogledao, ali, nije naseo. Opomenuo ga je podrugljiv pogled njenih očiju. – Hoću li sada imati protekcije? – upitala je. – Nisam mislio na to – odgovorio je Dok. – Hteo sam da kažem da nisi neupućena u neke stvari... dužnosti, na primer. Otac ti je bio učitelj. – Čudi me da si to zapamtio. – Dok je ćutao. Nije želeo diskusiju u tom pravcu. Ipak, stalno je vodio računa da jaše iza devojke. Držao ju je na oku.

A tada su naišli na Makgrudera! Ležao je mrtav pod jednim drvetom. U rupi koja mu se videla na čelu, vrvili su mravi. Dok je skočio sa konja. Okrenuo je Makgrudera na stranu, a zatim mu je pregledao džepove. – Nema mape, šerife – rekao je kratko. Šerif je pogledao devojku. – Ti si ga ubila! – rekao je.

Sirom otvorenih očiju, Anita je netremice gledala mrtvo telo čoveka koji je samo dvadeset i četiri sata ranije, pokušao

da iznudi ljubav od nje, ali, i čoveka koji je pre toga probudio u njoj nadu da će i ona, jednoga dana, imati svoj dom. Na Tornove reči, nešto joj je blesnulo u očima. – Ja ga nisam ubila – rekla je mirno. – Ti si imala revolver. Rekla si da si odjahala sa svim što je Makgruder imao. – Taj revolver je još uvek u bisagama – rekla je devojka. – Nisam ga upotrebila. – Dok Holidej je pažljivo zagledao ranu na Makgruderovom čelu. Potrajalo je to, pa je šarif već izgubio strpljenje. – Šta vas to toliko zanima na tom lešu, Holideje? – obrecnuo se Torn. – Ovog čoveka nije ubio metak iz kolta – odgovorio je Holidej. – Odakle vam pa sada ta ideja? – Rupa je i suviše mala. Kolt bi razneo veći deo kosti. Makgruder je imao moj „linkoln“. Ako je kod devojke taj revolver, onda ga ona nije ubila. – Mislím da bi bilo najbolje da joj pregledamo bisage – rekao je Torn i krenuo prema devojci. – Mislite, moje bisage – ispravio ga je Holidej. Okrenuo se zatim devojci. – Silazi sa konja! – naredio je glasom koji nije trpeo pgovora. Devojka je sjahala ćuteći dok su dva predstavnika zakona pregledala bisage. Revolver je zaista bio u bisagama i Dok ga je proverio. Nedostajao je samo jedan metak. Osim nešto hrane i malo suvog mesa, koje je Makgruder kupio od Indijanaca, u bisagama nije bilo mnogo stvari. Anita je bila zadovoljna zbog svoje predostrožnosti. Mapu je odavno izvadila iz bisaga i sakrila je pod svoju kožnu haljinu. Već izvesno vreme imala je ideju šta da uradi s njom. Sama će otići do rudnika. A kada jednom bude bogata žena, više neće morati da trpi uvrede od svojih sugrađana. Znala je dobro kako će je onda oslovljavati i kako će se savijati pred njom.

– Moraćemo da odnesemo leš do grada – progundao je šerif. – Bez leša nema ni dokaza o ubistvu. A mislim da će doktor

morati da ispita i ranu od metka. – Dok Holidej se osmehnuo, ali, nije rekao ništa. I on je bio stručnjak za takve stvari. Ipak, ostavio je Tornu da vodi stvar onako kako je smatrao za potrebno. – Biće nam potreban konj da bismo ga prebacili – mrštio se Torn i pogledao devojkicu. – Ona bi mogla da jaše sa jednim od nas. – Može. Hajde devojkicu, penji se na jednog od naših konja. – Devojkica je stala pored Holidejevog konja dok su on i šerif prebacivali Mika preko onog koga je ona jahala. Slušala je šerifovo gundanje i malo se ježila. Ali, ćutala je. – Ako ga ona nije ubila – govorio je šerif – onda imamo da rešimo još jedno pitanje. – Na primer? – pitao je Dok. – Ko bi imao koristi ako Makgruder umre? Ko je to želeo njegovu smrt? – Da li vas je neko pratio? – upitao je Dok devojkicu. – Jesi li videla nekoga? – Anita je odmahнула glavom. – Zastali smo samo jednom da kupimo hranu i pokrivače od nekih Indijanaca, i to je sve. – Je li bila noć kada si pobegla od njega? – To sam ti već jednom rekla. – Ne viči na mene, Anita. Zar te ne interesuje ko je ubio Makgrudera? – Uopšte me ne zanima. – Pratila si ga, mada si znala da je ubio čoveka. Bila si uz njega sve vreme, dok sam sledio vaše tragove do Slane pustinje. Poletela si na mene, pomogla si mu da me savlada... Kako to da ga se sada odjednom odričeš? – Tako što je postao bezobrazan, neuviđavan. – To ne objašnjava mnogo. – Možda tebi, zato što sam i za tebe ja samo jedna skvo. I on je tako mislio. Zar je potreban još neki razlog za moje ponašanje sada?

– Ostavite sada to naklapanje – umešao se šerif kome se činilo da je stvar rešena. Bar što se tiče slučaja Makgruder–Devson. – Samo, bar da znam ko je ukokao ovog. – I Doku Holideju je već bilo dosta razgovora sa devojkicom, a nije mu baš bio zanimljiv ni Torn. Ipak, ova

stvar je počela da se zapetljava, i njemu je bilo jasno da se krug aktera širi. Setio se one beleške Sajmona Devsona i za trenutak se kolebao da li da je pomene šerifu. Ali, pošto je shvatio da bez njega ni on sam neće moći da učini ništa, rešio je da mu kaže. Znao je dobro da je devojkica u sosu. – A sećate li se Mister X, šerife? – upitao je. Možda je on ubio Makgrudera? – Šerif ga je pogledao kao da mu je odjednom otvorio oči. Doduše, nije se obradovao. Više bi mu odgovaralo da tu stvar reši predavši devojkicu sudiji, pa neka on lupa glavu. Ali, sada nije imao kud. Okrenuo se nekoliko puta oko sebe, a onda je upitao devojkicu. – Da li ti je Makgruder govorio o nekom čoveku? – Samo o Sajmonu Devsonu – odgovorila je devojkica mirno. – Predlažem vam da na tome počnete da radite, šerife. Ne tražite da vam pomažem, u vašem poslu. – Rekla sam koliko sam znala. – Prokleta indijanska kučka! – procedio je šerif. Anita ga je mirno pogledala a na usnama joj je zaigrao osmeh. Odjednom je osetila zadovoljstvo što joj se pod haljinom nalazila hartija sa planom onog rudnika. Ako je istina ono što je Mik pričao, ona će im se uskoro svima smeјati. Doduše, znala je da će joj biti potrebna pomoć. Usamljena devojkica u ovim brdima mogla je da naiđe samo na nevolju. Ali, neko je ubio Makgrudera, prošlo joj je kroz glavu. Da nije to imalo veze sa mapom? Ta misao ju je malo uplašila, jer, ako je tako, ona bi mogla da bude sledeća žrtva.

*

Kada su, konačno, bili spremni da krenu natrag u Gras Veli u njihovim glavama su se rojile svakoјake misli. Šerifu Džonu Tornu je bilo mило što će gradskom odboru moći da pokaže leš ubice Sajmona Devsona, mada je znao da će morati da

traži odgovor na pitanje ko je ubio Mika Makgrudera. Dok Holidej je međutim, smatrao da je njegova misija završena. Doduše, novac koji je trebalo da preda Sajmonu Devsonu, ostao je kod njega, jer je on rešio da ga ne predaje Sajmonovom bratu, nego da ga nekom prilikom vrati Vajatu Erpu. Ali, Dok ne bi bio onaj koji je bio, kada ga ne bi zagolicala jedna stvar. Ko je tajanstveni Mister X? A da je to neka velika bitanga, nije bilo sumnje. Što se Anite tiče, ona je bila zadovoljna sobom i svojom situacijom. Uglavnom. Dva predstavnika zakona su pretražila Makgruderove džepove, a ni u jednom trenutku nisu pomislili da je mapa na sigurnom mestu ispod njene haljine. Nikom od njih, međutim, nije ni na kraj pameti bilo da ih već izvesno vreme posmatraju dva zainteresovana oka čoveka koji se dobro čuvao da ga ne primete.

Na bledom licu Karla Bensona ogledalo se razočaranje i gnev kada je ugledao devojkicu u pratnji predstavnika vlasti. Bilo mu je jasno da u ovakvoj situaciji neće moći ništa da uradi. A, on je bio opsednut samo jednom mišlju, kako da se dokopa mape za koju je bio ubeđen da je kod devojkice, kako mu je rekao i sam Mik Makgruder, pre nego što ga je ubio. A onda je sumnja počela da ga muči. A šta će biti ako su šerif i njegov pomoćnik pronašli mapu i ako se ona sada nalazi kod jednog od njih? U jednom trenutku je čak pomislio da je Makgruder mogao i da ga slaže. Možda mapa nikada i nije bila kod njega. On je pobegao čim je ubio Devsona. Nije ni navraćao kući. Šerif i njegov pomoćnik su posle toga pregledali Devsonovu sobu. Možda su našli mapu već tada. Možda je ona iznesena iz grada. Naravno, sve to ukoliko su oni uopšte znali nešto o Devsonovim planovima. Mučio se tako svim mogućim kombinacijama, ali je na kraju zaključio da je Mak-

gruder morao već imati mapu, kada je odlučio da ubije Devsona. Jer, to je ipak bilo najoriginalnije ubistvo. Možda baš zbog te mape. Prema tome, umirivao je sebe, mapa je ipak kod devojkice. Lukava je ona. Morala ju je sakriti pred predstavnicima zakona. Ipak, ništa nije mogao da učini. Mogao je samo izdaleka da posmatra tri jahača i da pažljivo prati njihovo kretanje.

Odjednom je dobio želju da ih sve pobije. Imao je pušku u futroli na sedlu, ali, nije bio dovoljno dobar strelac da bi to mogao da učini s bezbedne udaljenosti. S druge strane, mogao bi neko da naiđe, da ga vidi i, uostalom, ko zna ko se sve od onih skitnica-kopača ne muva ovim krajevima? U tom slučaju, ceo posao bi mu bio uzaludan. Navukao bi na glavu policiju cele oblasti i nigde ne bi imao mira. Šta će mu onda bogatstvo? Odlučio je zato da ništa ne pokušava. Biće mnogo pametnije da dozna kod koga je mapa, a zatim da smisli plan kako da je se dokopa.

*

Sunce se već klonilo horizontu, kada su dva predstavnika zakona ujahala u grad, sa devojkicom iza Doka Holideja na konju i Makgruderovim lešom prebačenim preko drugog konja. Na čelu ove male kolone jahao je šerif Torn. Nisu imali pojma da je istog dana, nešto pre njih, još jedan jahač ušao u grad, ali drugim putem. Bio je to čovek kojeg je već hvatala panika da će mu se izjaloviti jedina želja koja ga je gonila na ovo jahanje, želja da se dokopa one famozne mape. Dok se približavao gradu, Karl Benson se mimoišao sa nekoliko jahača. Prvo je stigao grupu kauboja, koji su dolazili u grad s obližnjeg ranča na čašu viskija i partiju pokera, zatim teretna kola, koja

su prevozila nekakvu robu i, konačno, kočiju u kojoj se jedan bračni par vozio u grad.

Mik Makgruder je odnet u mrtvačnicu. Dok Holidej i Džon Torn su otišli u salun i naručili ogromne bifteke, a devojkę su pustili da ide kući. Džon Torn je znao da je ona stanovala u maloj kući nedaleko od škole, sa svojim ocem. Ostavio je njemu da razgovara sa svojom kćerkom zbog svega što je učinila.

Džilbert Grejem je imao oko šezdeset godina. Nažalost, njegova žena, a Anitina majka, umrla je vrlo mlada. Sada se čitav grad pitao kako će se završiti razgovor između oca i kćerke, ali, na kraju krajeva, to nije bila stvar koja bi se ticala predstavnika zakona. Te noći, pošto je izvesno vreme proveo u sobi iznajmljenoj u hotelu, Dok Holidej je skinuo zavoj koji je nosio oko glave. Okupao se, obrijao i obukao čisto, elegantno odelo. Sada je bio spreman da ode do najbližeg saluna i da iskapi koji brendi. Tako je i učinio. Posle dve čaše brendija, osećao se sasvim dobro, kao da je spavao dve noći i dva dana uzastopno. Pošao je zato do kuće Kahil da još jednom pogleda sobu Sajmona Devsona. – Nadam se da se nećete dugo zadržavati – primetila je misis Kahil dok ga je uvodila u sobu. – Već sam izdala sobu, pa očekujem novog stanara... – Naravno, samo da pogledam još nešto – rekao je Dok Holidej i uputio joj najšarmantniji osmeh koji je žena ikada videla i koji ju je potpuno razoružao. – Naravno, ako je potrebno – počela je odmah. – Ja ću novog stanara zadržati malo u kuhinji. – Beleške pokojnog Sajmona Devsona su još uvek bile u onom koferu koji je Den Devson naravno, nije odneo. Njega sem mape ništa nije zanimalo, a nju nisu našli kada su pregledali sadržinu kofera. A, Doka Holideja je zanimalo nešto sasvim određeno. Želeo je da vidi da li će još

nešto bliže naći o famoznom i tajanstvenom Mister X. Zato je počeo ponovo da prelistava Sajmonove beleške i da ih pažljivo čita. Nadao se da će naići na neki trag. Prošlo je već prilično vremena i on je pročitao najveći deo beležaka, ali, to mu nije donelo ništa novo. Zastao je i malo razmislio. Ponovo je pročitao pasus koji se odnosio na rudnik „Del Padre“ i prvi put se zapitao kako je Sajmon Devson došao do one mape? Konačno, tačan opis svega onoga što je trebalo da se nalazi u napuštenom rudniku, nije mogao svako da zna. Ne, tu je bila masa pitanja, koja su očekivala svoj odgovor. Naravno, Dok Holidej nije umeo da odgovori ni na jedno. Nastavio je zato da čita dalje. Čitao je još uvek kada su se vrata sobe otvorila i Den Devson je ušao u sobu.

– Oh, to ste vi? – podigao je Den Devson obrve. – Zanimajte se za istoriju, mister Holideje? – Tražim neki trag koji bi mogao da me odvede čoveku koga vaš brat naziva Mister X. – objasnio je Dok.

– Ah, to? Zar je to tako važno? Znao, ja sam želeo da se pobrinem oko tih stvari. Zato sam i došao ovamo. – Dok je klimnuo glavom. – Razumem. To sam i očekivao... – Čuo sam da ste doneli u grad Makgruderov leš – primetio je Den. – Koga je ubio? – To ne znamo. – Zar to nije mogla da učini ona Indijanka? – Nije – rekao je Dok tonom kome nije bilo pogořora. – Ona nije pucala na Makgrudera. Pre će biti da je to učinio neko drugi. Na primer, taj Mister X. – A mapa? Jeste li je pronašli? – interesovao se Den. – Mapa nije bila kod Makgrudera, a nije se nalazila ni u bisagama. – A kod devojkę? Zar niste proverili da li je kod nje? To vam, sigurno, nije palo na pamet. – Devojkę je izgledala, a to je i izjavila, da ništa ne zna o mapi. – Naravno, vi ste bili džentlmeni i poverovali ste joj – ljutito je dobacio Den. – Jednoj Indijanki! – Poverovali

smo, a ako vi imate da se požalite zbog nečega, obratite se šerifu. – Dok se jedva uzdržavao da ne raspali po nosu ovog drskog čoveka, za koga više nije sumnjao da ga je pre svega pohlepa dovela ovamo. Devson je počeo da skuplja sveske sa beleškama. – Naravno, razgovaraću sa šerifom Tornom o tome – govorio je nervozno. – Ubeđen sam da je mapa bila kod Makgrudera.

– Vi očigledno imate samo jednu želju, da se što pre dokopate tog blaga? – bio je direktan Dok. – Mislim da bi moj brat i sam želeo da budem njegov naslednik – odbrusio je Den. – I sigurni ste da to blago postoji? Šta će biti ako je to obična izmišljotina? Takvih priča ima koliko hoćete – rekao je Holidej želeći da iznervira ovog bezosećajnog čoveka.

– To ću moći da procenim kada budem video mapu – odgovorio je ovaj hladno. – Ali, mislim da ove hartije više ne treba da vas zanimaju. – Ne progovorivši više ni reč sa Devsonom, Dok Holidej je izašao iz Sajmonove sobe i uskoro se našao na ulici. Zastao je za trenutak, a onda pošao trotarom. Sve ovo mu zaista nije bilo potrebno, pomislio je. Najbolje će biti da potraži neku kockarnicu i prepusti se prijatnim stvarima. Ipak, nešto je bilo jače od njega. Ni sam nije znao kako, ali, uputio se u istočni deo grada, prema osnovnoj školi. Odmah do nje bila je omanja kuća u kojoj su živeli Grejemovi. Tako mu je rekao Torn.

Taman je smišljao šta će reći Anitinom ocu zašto dolazi u ovo doba, kada ga je prenuo ženski vrisak. Dolazio je iz Anitine kuće. Ne razmišljajući ni tren, Dok Holidej je svom snagom potrčao prema kući. Preskočio je ogradu verande i našao se pred poluotvorenim vratima koja su vodila u hodnik. Jedna lampa je bacala bledu svetlost. Čuo je glasove iz unutrašnjosti kuće. Kada je ušao u hodnik,

devojčin vrisak se ponovo razlegao. – Ne! Ne mučite ga! – čuo je Anitu kako moli nekoga. – Ja ću vam reći! – Tako je već bolje – progundao je muški glas koji Dok nije prepoznao. – I, pamet u glavu. Ako samo još jednom vrisneš, mi ćemo ga raskomadati. – Dok Holidej je izvukao revolver iz futrole i u tri skoka se našao pred vratima iza kojih se očigledno odvijala drama. Tog trenutka čuo je neki grleni glas.

– Hajde – govorio je neki muškarac. – Nemamo mnogo vremena. Gde se nalazi? Gde je? – U tom trenu Dok je upao u sobu, gurnuvši vrata tako snažno da su skoro izletela iz šarki. Nasred sobe su stojala dva muškarca i devojka kraj njih, vezan za stolicu sedeo je neki sedokosi muškarac. Žmurio je kao da nije hteo da gleda sve ono što će ga snaći. Krv mu je tekla iz nosa, a ugao usana mu je bio rasečen. Dok Holidej je pogledao onu dvojicu. Bili su obučeni u odela kakva su obično nosili ljudi sa granice. Od jednog čoveka širio se jak štalski smrad. Bio je niskog rasta, ćelav, imao je prilično izražen stomak. Drugi je bio nešto viši i delovao bi potpuno neupadljivo, da nije imao izrazito veliki nos.

– Ne mičite se! – viknuo je Holidej. – Anita, šta se ovde događa?

Devojka se najpre trgla, a onda ga je zbunjeno pogledala. Zastala je kao da je brzo razmišljala o nečemu. Tek tada je slegla ramenima. – Eto, lopovi... Napali su nas! – Čuo sam malopre da su nešto tražili. Zašto ne govoriš? Povredili su ti oca. – Jednostavno su provalili... Upali su nam u kuću, eto! – Devojka nije odgovorila na pitanje. Ali, nije imala snage da izdrži Dokov pogled. Progutala je vazduh i oborila oči. – Znači, nisu tražili ništa? – pogledao ju je Dok ispitivački. – Upali su tako... bez razloga, a?

– Razlog sam ja – odjednom je rekla davorjka. – Davorjka, naročito ako je Indijanka, dovoljan je razlog. To si i sam mogao da znaš. – Mogao sam, ali, u ovom slučaju to nije istina – rekao je Dok držeći sve vreme onu dvojicu na nišanu. – Čuo sam, tražili su nešto. Zašto ne govoriš? Povredili su ti oca! Mučili su njega, da bi ti progovorila. Poznati su mi ti metodi. Hajde, šta kriješ? – Ne krijem ništa – obrecnula se davorjka. – Ja... ja ne znam zašto su oni ovde. – Hoćeš li ja da ti kažem? – Doku je već bilo dosta ove igre. – Zbog mape. Tražili su mapu, zar ne? – Preteći je pogledao onu dvojicu. – U redu, da čujem lepotani ko vas je poslao?

U tom času je Džilbert Grejem jeknuo i otvorio oči. Anita je priskočila ocu i počela da mu briše krv sa lica, a dok je prolazila, nekako je zaklonila onu dvojicu. Jedan od njih, onaj viši, iskoristio je taj trenutak da skoči na Doka. Videlo se da je prekaljen u ovakvim situacijama. Dok Holidej je mogao da ga ubije jednim jedinim metkom, ali, želeo je bandite žive. Udario je zato čoveka drškom revolvera posred čela. Bio je to odličan potez. Čovek je jeknuo i skljokao se na zemlju. U tom trenutku, čelavko je pokušao da umakne. Dok se Holidej obračunavao s onim visokim, čelavko je poleteo prema drugim vratima. Međutim, Dok je to u magnovenju shvatio i u dva skoka bio mu je za leđima. Čelavko je ipak odlučio da reskira. Jurnuo je u hodnik, a Dokov revolver je zagrmio. Nije znao da li ga je pogodio, a nije ni imao vremena da proverava. Visoki bandit je počeo da se osvešćuje i on je morao ponovo da ga onesposobi. Lupio ga je još jednom po glavi i tek onda, kada je bio siguran da se više neće pomaci s mesta, bar pola sata, jurnuo je na ulicu za čelavkom.

Ulica je bila mračna, a on je istrčao na svetlost. Toga je bio svestan, pa je odmah

skočio u stranu. I dobro je učinio, jer je istog trenutka zagrmio revolver. Ali, bandit nije imao sreće. Nju pogodio Doka čije su se oči već privikle na mrak i sada je jasno video čelavka kako uleće u prolaz između dve zgrade, trčeći koliko su ga noge nosile.

Dok Holidej je imao samo dve mogućnosti, ili da pusti bandita da pobegne, ili da puca u njega. Podigao je revolver i nanišanio. Hteo je da mu puca u noge. Međutim, preduhitrio ga je drugi revolver. Pucanj je odjeknuo i mali čovek je pao bez reči. Dok Holidej je potrčao cikcak, za slučaj da se nepoznati strelac odluči da puca u njega. Bio je spreman da smesta uputi metak u pravcu iz kojeg je ugledao plamen iz revolvera nepoznatog napadača. Čekao je nekoliko trenutaka, ali, onaj strelac se više nije oglasio. Provlačeći se pažljivo pored kuća, Dok Holidej se nekako dovukao do ubijenog bandita i nagnuo se nad njim. Okrenuo ga je na leđa i ugledao krvavu mrlju na njegovoj košulji. Čovekovo probijeno srce pumpalo je poslednju krv.

Dok Holidej je znao da predstavlja odličnu metu napadaču, ali je odlučio da reskira. Gotovo čitav minut stojao je tako. Nije se dogodilo ništa. Onda se povukao u senku, jer je sada on želeo da ima bolji pregled situacije. Oslušnuo je. Ništa se nije čulo. Znao je dobro. Onaj što je pucao u čelavka već je nestao s ovog mesta i neće se više pojaviti. Morao je da se vrati do Anite i njenog oca.

Potrčao je nazad u kuću i stigao baš na vreme da onemogući nove probleme, a možda i nesreću. Visoki bandit je stojao na nogama, a izraz njegovog lica nije obećavao ništa dobro. Anita je još uvek stojala kraj oca i besno posmatrala bandita. Međutim, kada je ugledao Doka, bandit je jurnuo da beži. Dok je, na sreću, bio brži i skočio mu je na leđa, zgrabivši

uz put banditov revolver. Sve se to dogodilo takvom brzinom da se bandit prosto prenerazio. Stojao je i zabezeknuto zurio u Doka Holideja. – U redu... pričaj. Ko te je poslao? – Zarežao je Dok. – Hej – pokušao je bandit da se nasmeje, ali, Dok je dobro znao da mu nije ni najmanje smešno. – Ti... Vi ste sve pogrešno shvatili.

Dok Holidej nije pitao dvaput. Njegova pesnica je poletela kao munja i sručila se banditu u stomak. Ovaj se samo presamitio. – Neko je platio vama dvojici da upadnete ovamo – rekao je opasno mirno. – Šta je želeo da mu donesete i ko je to bio? – Bandit je još uvek jaukao. Kao, nije mogao da progovori od bolova. Ali, Dok nije imao vremena da se zamlaćuje. Njegova ruka je opet poletela i potkačila banditu bradu. Ovaj se bukvalno presavio, samo sada na drugu stranu. – Govori ili ću početi ponovo – prosiktao je Dok. Banditu više nije bilo ni do čega. Teturajući se po sobi, počeo je da zamuckuje. – Hteo je mapu... Rekao je da se kod devojke nalazi neka mapa... – A kuda je trebalo da odnesete tu mapu? – Rekao je da će nas čekati kod koralala... Tamo na vresištu. – Kako se zove? – Ne znam. – Dok je zamahnuo, a čovek je unapred jauknuo. – Ne znam, veruj mi... Samo nemoj – zaklonio je glavu nadlakticom. – U redu, hajde da ti verujem. Ali, znaš valjda kako izgleda? Hoću detaljan opis. – Dugonosi je opsovao. – Kako ja to mogu da znam? – zavapio je. – Pa, valjda si ga video? – Imao je masku na licu. Sve što sam mogao da vidim, bio je njegov šešir. – Kakav šešir? Koje boje? – Crn... mislim da je bio crn. Bio je nov... dobar šešir – bandit se trudio da bude opširan, jer mu je Dokova pesnica još uvek bila pred očima. – Kakvo je odelo nosio? Civilno ili radno odelo? – zasipao ga je Dok pitanjima. – Nije bilo radno. Imao je vrlo solidno odelo. Ali, do đavola, bio je mrak. Ništa više nisam

video niti umem da kažem. Pusti me sada da idem. – Nikako – odsekao je Dok. – Polaziš u zatvor. Upao si ovamo, povredio ovog čoveka i pretio devojci. Izaći ćeš pred sudiju Bareta. Ali, imaš sreće, momče. Tvoj prijatelj je mrtav!

– Ti... ti si ga ubio? – zgranuo se i upljio u Holideja svoje vodnjikave oči bandit. – Ubio si ga? – Nisam ja. Učinio je to neko drugi. Neko ko ga je čekao na polju. Očigledno, nije verovao da ćete vas dvojica obaviti posao kako valja. Tvoj prijatelj je mrtav, momče... Ubio ga je čovek koji vas je iznajmio. Bar ja tako mislim. Zar te to ne podstiče da nešto kažeš?

– Taj prokleti tvor! Ubio je staroga Pita! Ali ja... ja zaista ne znam ništa više o njemu. Pit i ja smo ga sreli na ulici. Izlazili smo iz saluna... a onda je on naišao. – Pretpostavljam da vas je pre toga posmatrao izvesno vreme... ili je, možda, nešto znao o vama. Inače, ne znam zašto bi vam poverio taj posao. Morao je pomisliti da ste vi pravi ljudi za njega. Kao što vidiš, prešao vas je. Izgleda da se kasnije predomislio, pa je krenuo ovamo. Obratio se zatim Aniti i upitao je imali neko uže. Dok je on vezivao svog zatvorenika, Džilbert Grejem je podigao glavu i začuđeno pogledao kćerku. – Anita, šta sve ovo znači? – upitao je. – Ovi ljudi... Zašto? – Dok Holidej mu je prišao i blago ga potapšao po ramenu. – Mister Grejeme, opustite se. Ne uznemiravajte se više. Ja ću da odvedem ovu protuvu u zatvor – pokazao je na bandita koji je unezvereno gledao oko sebe – a onda ću se vratiti da malo porazgovaram sa vama.

– Radi kako znaš – progundala je devojka. Stala je nasred sobe, da njena indijanska haljina čudno je odudarala od modernog nameštaja. U ovoj sobi sve je zaista bilo uređeno po poslednjoj modi. Dve naslonjače od hrastovine nalazile su se pored kamina iznad koga je visila slika

žene, po čijem se licu videlo da je Indijanka. Sve je to Dok Holidej uhvatio jednim pogledom. Dohvatio je zatim svog zatvorenika za ramena i izgurao ga na ulicu. Bio je vrlo oprezan, jer je sada bio sasvim siguran da je tajanstveni Mister X. vrlo stvaran. I, opasan, što je bilo mnogo važnije.

Noćni vazduh je bio vrlo svež, i prijatan za šetnju. Ali, Dok za to nije imao vremena. Požurio je da što pre stigne do zatvora. Nije želeo da neko pripuca i ubije mu i ovog svedoka. Doduše, nije izgledalo da će od njega biti bogzna kakve koristi, ali, ko zna? Možda on ipak više zna nego što je dosada rekao. Zatvorio ga je u ćeliju, pa je požurio opet do Grejemovih. Očekivao je da će zateći Anitu i njenog oca onako kako ih je ostavio. Međutim, još sa ulice, kada je zavirio na prozor njihove dnevne sobe, za koju je sada već znao gde se nalazi, ugledao je tamo još nekog muškarca.

– Ovde izgleda nikada nije dosadno – progundao je. – Od jutra do sutra ima gostiju. – Pogledao je malo bolje Anitinog kasnog posetioca. Bio je to zgodan, visok mladić. Imao je gustu crnu kosu, a na licu mu se jasno ogledala neverica. Anita mu je nešto žustro objašnjavala, što je Dok zaključio po živoj gestikulaciji njenih ruku. Po svemu, izgledalo je ipak da je to prijateljski razgovor. Dok je obišao oko kuće a zatim ušao unutra. Tek tada je shvatio da je mladić sa kojim je Anita razgovarala melez i da ga ranije nikada nije video. Jednim pogledom je obuhvatio njegovu skladnu figuru i primetio da nosi revolver u futroli od žute kože. Opasač mu je bio širok i potpuno nov. Anita se trгла kada je Dok naišao, ali, vrlo pribrano je predstavila mladića. – Ovo je moj prijatelj Džes Bridžer, zameniče – rekla je. – Poznajemo se već dosta dugo.

*

Za to vreme, u stanu iznad kancelarije sa natpisom „Karl Benson, posrednik u zemljišnim pitanjima. Saveti“, u mraku, kraj samog prozora stojao je čovek i tiho psovao. Nikako nije mogao da shvati zašto su njegovi planovi za koje je mislio da su odlični, nekako loše završavali. Ništa se nije odvijalo onako kako je zamislio. Sve se okrenulo tumbe. Čak je morao i da ubija. Doduše, samo činjenica da je ubio nije ga mnogo uznemiravala. Konačno, nije mu bilo prvi put, kao i mnogima ovde, na Divljem zapadu. I pre nego što je došao u Gras Veli, ubio je. Nezgoda je bila i tada što je ubio čoveka s leđa. Zato je morao da beži i da promeni ime, naravno. Iz poslednje pljačke banke u kojoj je učestvovao sa bandom Stiva Nilsa, doneo je priličan kapital. Ali, to nije bilo ništa prema onome što je nanjušio ovde u Indijanskim brdima da može da dobije. Zato je, kada se Makgruder prvi put pred njim izbrbljao, rešio da tu stvar uzme u svoje ruke. U početku se samo zainteresovao, a posle ga je ta ideja uhvatila za gušu i nikako ga nije napuštala. Taj rudnik u kome je trebalo da se nalazi zlato i sve ono ostalo, postao je prava mora za njega. Od toga nije mogao da spava, nije mogao da se smiri. I, rešio je da bude njegov, bez obzira na cenu. A onda, odjednom se pojavio onaj prokleti Dok Holidej, koji mu se isprečio na putu. Karl Benson je ponovo opsovao, a njegovo blede lice iskrivilo se od besa. Jedino dobro što je bilo u celoj stvari, mislio je, bilo je to što niko nije znao za njegovu vezu sa Mikom Makgruderom. A ni s ovim prokletim pijanicama od kojih jedan leži u onom sokačetu. Ni od drugoga mu ne pretili nikakva opasnost. Bio je mrak kada su se pogadali za ovaj posao. Nisu ga mogli videti. – Prokleta Indijanka! – gundao je. – Sve

mi je pokvarila. Ali, poslaću je ja u večna lovišta, to joj obećavam. – Proverio je da li mu je revolver na mestu i polako izašao iz sobe. Tiho je zaključao vrata i osvrnuo se oko sebe. Na ulici nije bilo nikoga. Ipak, grad nije bio miran. Vika i podvriskivanje dopirali su iz svih saluna kojih nije bilo malo u ovoj ulici.

– Divljaci! – otpljunuo je s prezirom i uputio se levom stranom ulice koja je bila u mraku. Odjednom je osetio da mu je potrebno piće. Pre nego što onu skvo dokrajči svojom vlastitom rukom, mora nešto da popije. Dok je prilazio jednom luksuznom hotelu u Gras Veliju, pred čijim je vratima, na ogromnom panou pisalo „Grand“ da u kome je bio cenjeni gost i uvek imao na raspolaganju udoban separe, Karl Benson je već imao jasan plan kako da likvidira devojkicu, a a pre toga dođe do mape.

Ušao je u hotel još uvek zanet u misli, i u baru naručio svoj omiljeni viski, koji je stizao direktno iz Škotske. Lagano je ispijao piće. Nije mu se žurilo. Još dosta je bilo do zore, a tada će on već biti na putu ka brdima. Istinski je uživao u ovoj božanstvenoj tečnosti koja je lagano klizila niz njegovo grlo, kada je odjednom postao svestan prisustva jednog čoveka, koji je, malo dalje, sam sedeo za stolom od mahagonija i razgledao neke sveske. Svetlost lampe se ljeskala na zlatnim okvirima čovekovih naočara. Benson ga je pogledao malo bolje. Nije mu promaklo da čovek na sebi ima elegantno odelo, koje je, bez sumnje, bilo sašiveno u nekom velikom gradu. Biće da je to Devson, pomislio je. Sajmonov brat. Štalski momak, koga je plaćao da mu dostavlja sve novosti iz grad, javio mu je da je on stigao. Došao je kočijom iz Twin Folsa, Ajdaho. Rođeni brat Sajmona Devsona. Taj elegantni čovek nije mnogo ličio na pokojnog Devsona. Bilo je neke sličnosti u

telesnoj građi i držanju, ali, ne i u crtama njegovog lica. No, to sve i nije bilo važno. Ono što je bilo važno, bar za Bensonu, bila je pretpostavka da taj čovek sigurno je zainteresovan za istraživanja svoga pokojnog brata. Samo, kakve li to sveske tako pažljivo proučava, pitao se Benson. Čak i sa mesta na kome se nalazio, jasno je video da se u sveskama nalaze neke skice. Uzeo je sa šanka svoju čašu i flašu sa viskijem i odlučnim koracima uputio se stolu za kojim je sedeo Devson. Tamo je zastao i nasmešio se.

– Izvinite – počeo je ljubazno – ali, čini mi se da ste vi Den Devson. U gradu se priča da ste došli... – Den Devson je podigao pogled. – Da, ja sam Devson – rekao je hladno – ali, ako nemate ništa protiv, ja bih nastavio... – Benson, kome je odjednom sinula nova ideja, nije sedao zbuniti. – Dozvolite mi da se predstavim – rekao je, ne dozvolivši Devsonu da mu kaže da nema vremena da razgovara s njim. – Ja sam Karl Benson, trgovac zemljištem i nekretninama.

– Treba li to za mene da bude interesantno? – Devson očigledno nije bio impresioniran ili, još više, želeo je da se što pre oslobodi ovog nametljivca. Dok je govorio, prekrpio je rukom stranicu sveske koju je pregledao, ali je Benson ipak uspeo da pročita: „Pećina kipova“. Jedva se uzdržao da ne uzvikne od iznenađenja. Ovo je znači bilo odredište rudnika, pomislio je, ali, nije dozvolio da mu se bilo šta pročita na licu. Umesto toga, bezazleno se nasmešio. – Izvinjavam se što vas uznemiravam – rekao je. – Međutim, moram da vam kažem da sam prilično zainteresovan za vas, mister Devsone... kao što sam bio zainteresovan i kada sam čuo za neke aktivnosti vašeg brata. – Ne razumem... Šta time mislite da... – oprez je zablistao u očima Dena Devsona, ali, nije mogao da sakrije da je zaintrigiran.

Zagrizao si, lafe, pomislio je Benson i krenuo u akciju, svim žarom svoga zanata. – Pa, kao poslovan čovek koji se interesuje za mnoge stvari, doznao sam mnogo toga. Znao kako je. U ovako malim gradovima, ništa ne može da se sakrije... A imao sam utisak da se vaš brat i nije mnogo trudio.

– Pređite na stvar – već je bio nervozan Den. – Šta ste to saznali, – Pa, saznao sam, na primer, da je vaš brat došao u Gras Veli iz vrlo značajnih razloga. U stvari, dovela ga je ovamo jedna stara priča o nekom rudniku u Indijanskim brdima... ali, njegovo interesovanje se razlikovalo od interesovanja ostalih traagača za zlatom... On je posedovao izvesna dokumenta i imao je iskustvo rudarskog inženjera koje mu je, u ovom slučaju, moglo biti veoma dragoceno.

– Dobro poznajem svoga brata. On nikome ne bi pričao o... – O onom bogatstvu koje je nanjušio, ako tako mogu da kažem – prekinuo ga je Karl Benson. – Iskreno govoreći, ni ja ne znam s kim je on o tome govorio. Ali, da je govorio to je izvesno. Inače, kako bi gradom mogla da kruži ta priča. Kako vidite, stigla je i do mene. Ljudi su ga viđali kako izlazi iz grada u pratnji jednog krupnog čoveka... grubog momka... – Kako se ono zvao... – Kao nije mogao da se seti. – Odlazili su u brda zajedno.

– Mislite na onu bitangu Makgrudera? – nije izdržao Den. – On je ubio moga brata! – Oh, da, tako se zove. – Karl Benson je spustio flašu na sto. – Ne zamerate mi ako malo posedim sa vama? Nego, možda biste voleli da probate ovaj viski? Mislim da je najbolji koji se u ovom kraju može dobiti... Hoćete li?

Den je odjednom pomislio da ovaj čovek zna nešto što bi za njega bilo zanimljivo. Dobro je video da se pravio da ne zna ime Sajmonovog ubice. Znači,

imao je razloga zato, ili je samo želeo da nastavi razgovor, opet s razlogom. – Ako insistirate – slegnuo je Den ramenima. – Mogu jednu čašu – rekao je uzdržano. Benson nije čekao. Odmah je nasuo žestoko piće i malo se nagnuo prema Denu. – Pošto ste vi rođeni brat pokojnog Sajmona – počeo je – ne sumnjam da vam njegove želje leže na srcu. Bilo bi najnormalnije da nastavite ono što je on započeo. I sada dolazimo do onog bitnog. Kad to započnete, biće vam potreban savet stručnjaka koji se razume u poslove oko zemljišta. A, ja sam spreman da vam ponudim svoje usluge. – Mislim da ste pogrešili. Ja nemam potrebe ni za kakvim savetima – počeo je Den. – Možda tako sada mislite. Ali, ja odlično poznajem ovu teritoriju. Prostudirao sam istoriju Indijanskih bregova, prava na zemlju, stare granice – zasipao ga je Benson stvarima i problemima koji bi mogli da se pojave. – Znam kakve će vam vrsta pomoći biti potrebna kada odete u brda. I, zaista mogu da vam pomognem.

Devson ga je gledao začuđeno, a Benson mu nije dao da razmisli. Zasuo ga je novim argumentima, a i piće je počelo da deluje. – Dakle? – pitao je Benson, ubeđen da je Devsonov otpor slomljen.

– A šta očekujete zauzvrat? – upitao je Den još uvek pomalo sumnjičavo. – Mislim da bi pokrivanje troškova bilo dovoljno... Jedino ako zaista pronađete ono što je tražio vaš brat – nasmejao se Benson kao da je mislio da baš nije mnogo verovatno da će se ispuniti Denova očekivanja. Još jednom je napunio čaše. – Da budem otvoren, gospodine Devsone – rekao je najzad – ja u tu priču o rudniku ne verujem. Zato neće biti problema oko isplate mojih usluga. Kao što sam rekao, samo troškovi. – Devsonove oči su se skupile iza naočara. – U ovom slučaju nije sve baš tako. Ja ne mislim da je sve praz-

na priča – već je počeo da zapliće jezikom. – Moj brat nije bio budala.

– Siguran sam da nije, ali ovo je stvarno fantastična priča. Čovek bi morao da ima nekih opipljivih argumenata, koji bi govorili za.

– Postoji mapa – planuo je Den i do njegovog mozga, već natopljenog alkoholom, jedva je doprlo da se istrčao. – Mapa? – tobož se iznenadio Benson. – Mislite na mapu rudnika? Na njegovu tačnu lokaciju? Pa, to je fantastično! Samo da li je tačna? – Sigurno. Moj brat je kopirao iz nekih dokumenata koja je našao u Kazaru na granici Meksika. – Gotov je, zaključio je Benson zadovoljan svojim uspehom. Imam njegovo poverenje. Ostalo će biti lako. Uostalom, u celoj svojoj karijeri, on je i uspevao uvek zato što je umeo da zadobije poverenje ljudi. Malo njih je kasnije shvatilo koliko ih je to koštalo. Ovde se već osećao potpuno sigurnim. Znao je da će ga Den uzeti za ortaka. Ali, ono što mu je sada bilo potrebno, bile su ove sveske... samo da ih pregleda. I ranije je nameravao da ih se dokopa, ali, ona budala Makgruder je upropastio sve. Dokopao se mape, pa je mislio da je rešio stvar. Da, mapa, opet se setio glavne stvari i nagnuo se preko stola.

– A mapa, gospodine? – upitao je. – Nećete mi valjda reći da zaista imate mapu tog rudnika? – Den Devson je ljutito lupio rukom po stolu. – Mislim da mogu da vam kažem, jer smatram da ste vi čovek u koga mogu da imam poverenja... Nažalost, mapu nemam. Ukrao ju je Makgruder... Možda ste već čuli, on je mrtav. – Benson je klimnuo glavom. – Da, čuo sam. Dobro poznajem šerifa i sudiju Bareta. Šerif i njegov pomoćnik su danas doneli Makgrudеров leš. A zar vam oni nisu vratili mapu? Pa, to je svojina vašeg brata! – raspaljivao je Benson Dena. Devson je ponovo lupio rukom po stolu.

– Nisu! Kažu, nisu je pronašli. Budale! Za svakog je jasno da je mapa kod one Indijanke, samo predstavnici zakona to ne znaju... – Onda bi šerif morao da je nađe i da vam je donese. Zašto ne insistirate da joj pretresu kuću od poda do tavana? Vi ste konačno jedini naslednik... – Do đavola, u pravu ste – preplitao je Devson jezikom. – Naučiću pameti šerifa! Njegovo je bilo da nađe mapu, a ne da pusti devojkicu da izvodi! Možda bih mogao odmah da pođem do njega?

– Dosta je kasno, mister Devsone – Benson je sada počeo da ga hladi. – Ali, mogu li da računam da ste prihvatili saradnju sa mnom? Zasada ne tražim ništa... mislim u vezi sa plaćanjem. Pustite samo meni da ja izvidim celu stvar. Naravno, ono sa šerifom vi treba da sredite sami...

Devson je umorno klimao glavom, a Benson se nasmejavao. – Vi ćete zaista biti bogat čovek, mister Devsone. Samo, možda će mi danas biti potrebna vaša pomoć... Mislim zbog te mape... – Den Devson se trgao i pogledao ga svojim škiljavim očima. – Kako to mislite? Ja potpuno sam? I vi?... – A, ne, ne – požurio je Benson da ga smiri. Shvatio je da za privatne akcije Den nije spreman. Opsovao ga je u sebi, ali je rekao mirno. – Idite odmah kod šerifa Torna. Devojkicu treba prisiliti da kaže istinu. Bilo kakvim sredstvima. – Napravio je kraću pauzu, pa je dodao dosta obazrivo. – Ne volim što moram da kažem, ali, ne sviđa mi se novi šerifov pomoćnik. Ne verujem mu. Znate li ga?

– Doka Holideja? Znam. Imao sam čast i lično da se upoznam s njim. – I, zar mu vi verujete? – Den Devson je zurio u prazno. Bio je potpuno pijan. – Zar mislite da jednog kockara njegovog kova ne bi zanimalo ono što zanima i vas? Mislim da je Torn mnogo pogrešio što mu je dao

zvezdu. – Idem kod šerifa – skočio je Devson. – Iskapio je čašu i osetio kako ga obuzima samopouzdanje. Naravno, pomoć će mu biti potrebna, preturao je po svojoj pijanoj glavi. – A ovaj čovek, taj Karl Benson je sposoban i svakako će mu koristiti! A ono što je rekao o šerifovom zameniku, bio je u pravu, zaključio je. Kako se samo ponaša onaj Dok Holidej! Benson je ljubazan čovek...

Benson ga je ispratio do ulice. Rukovali su se na rastanku i Devson se nesigurnim koracima uputio u mrak prema šerifovoj kancelariji. Istog trenutka nestalo je osmeha sa Bensonovog lica. – Od ovoga neće biti mnogo koristi – progundao je. – Ne bi se ni vredelo movati oko njega da nije jedne stvari. Ako šerif, ipak, pronađe mapu, odmah će je tutnuti u ruke ovoj budali. U tom slučaju, treba biti kraj njega. Inače... – odmahnuo je rukom. Dok mu je mozak grozničavo radio, Karl Benson se vratio u svoj stan. Bilo kako bilo, on je rešio da uspe u svojoj nameri. A ako Devson i dobije mapu, njih dvojica su sada ortaci. Šta će se posle desiti, o tome sada nije hteo da razmišlja. Uostalom, nije ni morao. Ipak, pre nego što je zaspao, odlučio je još nešto. Ako Devson ne dobije mapu, ona skvo će morati da je rodi!

*

Dok Holidej je pogledao visokog mišićavog mladića i nasmešio se. Mladić mu je uzvratio osmeh, a Anita je podigla glavu i samouvereno, pomalo izazivački, pogledala Doka. On se pravio da taj pogled nije ni primetio. Prešao je preko sobe i prišao Džilbertu Grejemu. Krvarenje je prestalo i starac se već bio odmorio. Sa tog mesta, Dok je sasvim lepo mogao da osmotri mladića. – Znači, vi ste Džes Bridžer – rekao je Dok. – Nisam vas video.

Doduše, ni ja nisam odavno ovde. – A ja sam video vas, kao i svi građani, uostalom – rekao je mladić otresito. Govorio je engleski tečno i lepo se izražavao. Verovatno je i njega podučavao Grejem, zaključio je Dok. Onda je odjednom pogledao Anitu i rekao jednostavno. – Daj mi tu mapu, Anita, pa da idem. – Mapu? Odakle ti ta ideja? – počela je Anita ratoborno. – Nemam pojma ni o kakvoj mapi.

– U to me nećeš ubediti, a i za tebe je bolje da je daš. Makgruder je mrtav. I onaj debeljko. Njegov pajtaš je izbegao smrt sasim slučajno. Ti si sledeća na redu, zar ti to nije jasno? Nažalost, ne mislim samo ja da je mapa kod tebe.

Džes Bridžes je koraknuo napred. – Ne možete da razgovarate s Anitom na takav način, mister – presekao je Dok pogledom. – Ja to ne dozvoljavam. – Dok Holidej ga je odmerio hladno. Znao je dobro da će momak brzo poteći revolver, ako mu se ne suprotstavi energično. – Ti se u ovo ne mešaj, momče – rekao je. – Ni ja ne bih da nisam prikačio ovu zvezdu koja mi baš ne odgovara najbolje. Ali, sada šta je tu je. Aniti je neki bandit na tragu, ako ih samo nema više... Može glavom da plati svoju lakomislenost. Zato se ne mešaj. – On je moj prijatelj – Anita je prišla bliže mladiću i uhvatila ga za mišicu. – Odrasli smo zajedno. Džes samo želi da mi pomogne. Ispričala sam mu da su me one skitnice večeras napale... – Dok Holidej se namrštio. – Ne izmotavaj se, Anita. Ti dobro znaš u kakvu si se gužvu uplela. I te, kako ti kažeš skitnice, nisu te napale tek tako. – Znam, želeli su da me zaplaše – izletelo je devojci. – A zašto? – Devojka je slegla ramenima. – Pojma nemam – počela je brzo da se vadi. – Došli su i počeli da me maltretiraju.

– Eh, devojko, nisi ti tako glupa kao što bi želela da izgledaš, a ja nemam ni vremena ni želje da se s tobom zamlaćujem.

Došli su zbog mape i to ne samoinicijativno. Neko ih je poslao, Anita. A ja mislim da je to onaj čovek koji je ubio Makgrudera. Da ga, možda, ti ne poznaješ? – odjednom ju je pogledao ispitivački. – Da ga nisi videla?

– Nisam!

– Onda govori gde je mapa? – Ne znam, već sam ti to sto puta kazala. – U redu. Onda ću uzeti nalog od sudije Bareta i strpaću te u zatvor. Tražiću i da se kuća pretrese od poda do tavana. Možda mi Baret za to neće ni biti potreban. Možda će biti dovoljan i autoritet šerifa Torna. – Taj njegov monolog, međutim, nije ostavio nikakav utisak na devojkicu. Doduše, Dok se tome nije ni nadao, ali je iskreno pomislio da bi devojkica bila bezbednija u zatvoru nego ovde. Odlučno ga je pogledala, a u očima joj je plamteo bes. – Sve što sam znala, rekla sam ti, zvezdonošče – rekla je sa prezirom u glasu. – A sada izlazi iz kuće moga oca. I ne dolazi više. Ovde nisi dobrodošao.

– Misliš li da je mnogo pametno to što radiš? – rekao je Dok grubo. – Slagala si nas, i kada dobro razmislim, čini mi se da smo grдно pogrešili. – Bili ste galantni prema meni, mister Holideje. Pa, vi ste poznati po tome – začikavala ga je devojkica, očigledno potpuno sigurna u sebe. – Aha. Samo više neću biti. Ne prema tebi. A sada idem. Neka šerif preduzme stvar. Ne verujem da će on biti galantan. – Džes Bridžer se nasmejao. Njegov pogled nije silazio sa Dokovog lica. Bilo je nemoguće pročitati mu na licu kakve su mu se misli vrzmale po glavi, ali, Dok bi se smeo zakleti da je mladić ponosan na svoju prijateljicu. Na vratima se Dok okrenuo i pogledao mladića. – A ti, momče? – upitao je. – Kako se ti uklapaš u sve ovo? Kakva je tvoja uloga?

– Vi, mister mene nešto pita? – odjednom je mladić počeo da govori pogrešnim engleskim. – Ja melez. Ne razumem! – Da... Razumećeš. Samo ne znam da li ćeš imati vremena i za nešto drugo kada se to desi – promrmľao je Dok sebi u bradu. Zatim je dodao glasno. – Ali, kada onaj što je zainteresovan za mapu napadne, ne računajte na zakon da će biti blizu da vas spase. A dotični Sajmon Devson ga je zvao Mister X. Ubija bez opomene. – Izašao je iz kuće i ostavio ono troje da razmišľaju o njegovim rečima. Bio je ljut na devojkicu i na ovog drskog mladića, ali, pre svega na sebe što se uopšte upetľjao u celu ovu stvar.

Prešao je stotinjak metara i našao se u glavnoj ulici. U magnovenju je shvatio da se pred njim nešto dešava. Neki tipovi su se muvali nedaleko od njega, ali, shvatio je da nisu tu slučajno. Hitro kao mačka, u jednom skoku, bio je na tremu susednog saluna. Sve oko njega bilo je osvetľjeno, sem kratke senke pod nas-trešnicom u koju se odmah sklonio. Onda je, polako, vukući se uza sam zid, stigao do pokretnih vrata saluna. Jednim trzajem noge, gurnuo ih je i upao unutra. Niko od onih unutra, međutim, nije obraćao pažnju na njega. Bio je to uobičajeni način na koji su ljudi ulazili, naročito kada su malo naćefleisani, pa zašto ne bi i on to mogao? Pronašao je jedan sto blizu prozora i poručio nešto za jelo. S vremena na vreme, pogledao bi kroz prozor, ali, nije primećivao ništa. Večera je već stigla i on je mirno sedeo i jeo. Na njegovom licu niko ne bi primetio da se nešto dešava, a on je nekim posebnim ćulom osećao da je na redu za obraćun. Mister X je izgubio nerve, zakľučio je. Sedeo je tu sve dok se prvo bledilo zore nije prelilo nebom. Onda je opet pogledao kroz prozor. Da, nije se prevario. Na ulici je ugľedao tri muškarca kako besposleni stoje. – Na-

čekali su se jadnici – progundao je Dok sebi u bradu, a ironičan osmeh je zaigrao na njegovim usnama. Bio je sada siguran da čekaju njega. Ne po tome što su krivili glave u želji da osmotre situaciju u salunu, već po nekom posebnom rasporedu kako su i stajali. Stvarno, bili su raspoređeni tako da svaki ima savršen pregled situacije, i da jedan drugom ne smetaju. Stajali su po jedan s obe strane saluna, a jedan u sredini. Što ih je duže posmatrao, Dok je sve više shvatao da to nisu obični građani. Nisu to bili ni kauboji, ni kopači zlata, ni skitnice. Ne, bili su to hladnokrvni momci, koji su imali vremena. Profesionalci. Samo je jedan od njih bio malo nervozniji. Stalno je rukom gladio korice revolvera. Ulica je polako počela da oživljava. Ljudi su prolazili, išli tu i tamo, ali, niko nije obraćao pažnju na ovu trojku.

U tom trenutku, kraj njegovog stola stala je mlada konobarica. Došla je da naplati račun. – Hoćemo li još kafe, zameniče? – upitala ga je. – Ne, hvala. Hteo bih da odremam bar jedan sat, a sa kafom to neće ići – odgovorio je Dok, vadeći novčanik.

– Bilo bi dobro da se poslužite stražnjim vratima – rekla je devojkica. Dok Holidej se nasmešio. Znači, njegovo predosećanje je bilo tačno. I nije samo on znao da ga čekaju ona trojica. – Hvala vam, devojkica – rekao je. – Ne brinite. Sve će biti u redu. – Dok se dizao od stola je pažljivo gledao kroz prozor. Pretpostavljao je da su revolveraši primetili da se digao, jer nije sumnjao da su dobro pazili na svaki njegov pokret. Prosto je čudo što već nisu pripucali. Valjda nisu želeli da ubiju nekog drugog. Osim toga, to bi bilo čisto ubistvo predstavnika zakona, pa su zato morali da ga izazovu. Istina, ona dvojica sa strane su se naglo ukrutila, a onaj u sredini stavio je ruku

na revolver. Ali, Dok je odlučio da im ne bude meta. Više ih nije ni posmatrao. Mirno je otvorio kuhinjska vrata i jurnuo, praćen pogledima zabezeknutog kuvara. U poluokrenutom položaju izjurio je u dvorište i odmah skrenuo desno. Izašao je na ulicu i uz začelje dve kuće skrenuo u sporednu ulicu. Na uglu je zastao i oprezno pogledao prema salunu. Ali, trojice revolveraša više nije bilo. Sada je morao nešto da učini. Dan je skoro svanuo i on je odlučio da učini ono što je jedino mogao. Mirno se vratio nekoliko desetina metara i ušao u glavnu ulicu. Polako je krenuo prema svom hotelu držeći se pročelja zgrada. Najzad je stigao do hotela. Popeo se i primakao vratima. Okrenuo se i čekao u senci. Nije čekao dugo.

Trojica revolveraša su u trku izletela iz saluna u kome je on večerao. Sigurno su pretražili svaki kutak. Sada su napeto gledali uz i niz ulicu. Iznenada, jedan od trojice je sasvim slučajno pogledao na hotelski trem i ukočio se. Dok je znao da su ga videli. U jednom trenutku, došlo mu je da se čak nasmeje kada se jedan od njih zagledao u njega i počeo da vrti glavom, kao da ne veruje svojim očima. Namerno, ne žureći, Dok Holidej je lagano spustio ruku prema svom revolveru. Uspravio se i čekao poteze trojice revolveraša s druge strane ulice. Mora da im nije bilo prijatno. Nameravali su da ga iznenade i da ga sateraju u klopku. I taj trenutak su propustili. Velika je lova u pitanju kada ne miču odavde, iako je već svanulo, pomislio je Dok. Taj Mister X. nije neki mačji kašalj. A da su njegovi prsti bili umešani u ovo, nije sumnjao.

U tom trenutku, onaj što je sve vreme gladio revolver, odlučio se. Podigao je kolt i povukao obarač. Bio je đavolski brz, ali, Dok je bio brži. Njegov revolver je prasnuo, a on se u jednom skoku našao iza stuba verande. Ipak, uspeo je da vidi

zabezeknuti izraz lica revolveraša koji je padao. Istovremeno, zapraštali su i revolveri njegova dva pajtaša. Jedan je gađao prilično dobro. Zrno iz njegovog revolvera zabilo se u stub tačno iznad Dokove glave. Međutim, bio je to poslednji hitac koji je on uopšte ispalio. Dok Holidej je pucao i u jednog i u drugog istovremeno kao da je imao četiri revolvera a ne dva. Njegovi „linkolni“ su pevali pesmu smrti. Takvu brzinu nijedan od bandita nije nikada video. Kroz ulicu se razlegao jauk, kada je Dokovo zrno stiglo do nogu revolveraša. On je namerno pucao u noge, želeći bar jednog živog. Znao je da samo tako može doći do Mister X. Ali, nije imao sreće. Tog trenutka preko puta izletela je grupa pijanih tragača zlata i našla se u istoj liniji sa napadačima. Onaj, što još nije bio pogođen, odmah se umešao u grupu, vukući za sobom ranjenika. Dok je skočio za njim, ali, niko živi nije video kako, tek, iz dvorišta saluna, kao iz zemlje, iskočio je konj. Mora da ga je neko dobro ošinio kada se tako u trku, stvorio napolju. I, mora da su ova dvojica imala još pomagača. Bilo kako bilo, dok je shvatio da je banda Mister X. veća nego što je mislio. Sem, naravno, ako dotični nije bio prevejana bitanga koja je angažovala samo slobodne strelce.

Topot kopita je zapraštao putem. Dok je munjevito reagovao. Pripucao je. Jedan od bandita se strmoglavio s konja, a onaj drugi je skrenuo u sporednu ulicu i izgubio se u obližnjem šipragu. Dok Holidej je prišao bliže banditu. Okrenuo ga je nogom. Oči su mu već bile staklaste. Znao je da od njega više neće imati nikakve koristi. Bio je već dan kada je, ipak, odlučio da malo odspava. Okupao se i zaspao čim je dotakao jastuk. Činilo mu se da je malopre zatovrio oči, kada ga je probudilo žestoko lupanje na vratima. Skočio je i stao u ugao kraj vrata.

– Ko je? – upitao je bunovno. – Šerif, Holideje. Dižite se! Imamo novi posao. Čekamo vas dole. – Dok je promrsio psovku, ali se odmah obukao i sišao u hol. Tamo ga je čekao šerif Torn. – Ovde čovek ne može mirno da živi ni jedan tren – rekao je Dok umesto pozdrava. – Šta se opet dogodilo? – Noćas je nestala devojka, a njen otac je vrlo zabrinut. Izgleda da je odjahala s onim melezom Džesom Bridžerom, a njen otac neprestano brblja o mapi.

*

O tome da je devojka nestala, šerifa su obavestili Karl Benson i Den Devson. Došli su prilično zabrinuti. – Izgleda da je vaša mapa zaista kod nje, mister Devsone – rekao je šerif prilično brzopleto. – U redu, idem do pomoćnika, pa ćemo krenuti da ih nađemo. – Kada su ostali sami, Devson je pogledao Bensa. – Sve nas je ponovo prešla – rekao je, a oči su mu još bile krvave od mamurluka. – Zašto nisu još sinoć pokušali da joj uzmu mapu?

– Zamenik je bio kod nje, ali, nije uspeo ništa – rekao je Benson. – Taj mi se već popeo na glavu. Samo, ko zna da li je to baš tako. Tom zameniku ne verujem ništa – odjednom, kao da se setio nečega. – Verujete mi da smo u ovom času okruženi samim neprijateljima. Ali, pošto želim da vam pomognem, izneću vam svoj plan. – Kakav plan? – Den Devson još nikako nije mogao da se osvesti. – Uzećemo konje i krenućemo sami u poteru. Idemo za devojkom i onim njenim Indijancem. – Ali, kuda je mogla da ode? – čudio se Devson. – Otkuda znamo kuda je otišla? Osim toga, čuli ste, šerif je obećao da će je tražiti. – Karl Benson se nasmejao. – Ništa ne brinite. Ja dobro poznajem ove krajeve. Bolje nego šerif, verujte mi. Ono

dvoje su sigurno pošli u Indijanska brda. Poći ćemo za njima i...

– Ja bih to ipak prepustio šerifu – kolebao se Devson kome se očigledno spavalo. – Koješta! I on je nekada bio bandit. Mislim... bio je s one strane zakona. Nikako nemam poverenja u te koji se naprasno poprave pa odjednom postanu šerifi. Ne, ne verujem im, a vi za to imate mnogo manje razloga. Zato mislim da će biti bolje da se uputimo sami tamo. U se i u svoje kljuse, kako kaže poslovice. Naravno, u glavi Karla Bensona bilo je i drugih kombinacija. Pre svega, da pregleda Sajmonove beleške koje su se sada nalazile kod Dena. Nagovoriće ga da ih ponesu a onda... pa, jednostavno, sveske mogu da promene vlasnika. Ništa lakše od toga. Ako se Den usprotivi, sam će biti kriv za svoju sudbinu. U stvari, Karl Benson je znao da će ovu igru morati da igra do kraja i nije se mnogo brinuo oko toga. Jednom je rešio, počeo je da ubija zbog ove stvari i nastaviće ako drugačije ne bude mogao. U ovom času, međutim, bilo mu je najvažnije da se dokopa devojke. Kod nje je bio ključ tajne. Dena nije bilo teško nagovoriti. Onako mamuran, slušao je sve što mu Karl govori i dozvolio je da ga odvuče do štale u kojoj su im bili konji. Bio je dovoljan jedan mig štalskom momku, pa da za tren oka konji budu osedlani i hrana pripremljena. Karl Benson je doneo dvepuške, koje je smestio u futrole na sedlima, ali, nije dozvolio da Devson vidi njegov „deringer“, koji je sakrio za pojasom i prekrrio kaputom. Devson tek sada kao da se malo osvestio. Sumnjičavo je posmatrao puške i vrteo glavom. – Ja nisam čovek koji voli nasilje – rekao je. – Jedva da umem da se služim puškom.

– Moraćete – nasmejao se Benson zadovoljno. – Ovo je granica. Puška je

često jedini način da čovek odbrani svoja prava.

*

Tri sata kasnije, jahali su starom indijanskom stazom koja je vodila prema brdima. Što su se više penjali, drveće je postajalo sve gušće. Prešli su već preko dva potoka i stigli u dolinu koja je bila puna kamenja, kao da ga je tu neko razbacao. Nije bilo staze, pa su se konji jedva probijali kroz kamenjar. Denu Devsonu se činilo da Benson odlično poznaje kraj kroz koji su prolazili. Bilo je to pomalo čudno za čoveka čiji je posao zahtevao da najveći deo vremena provodi za pisaćim stolom u kancelariji. Ipak, nije pitao ništa. Međutim, kako su se više udaljavali od grada, njemu je postajalo sve nelagodnije. Divljina koja ih je okruživala, počela je da ga plaši. Osećao se užasno neprijatno. Valjda i zato što se potpuno otreznio i tek sada je shvatio da je krenuo u nepoznato sa čovekom koga je video prvi put u životu. Okretao se oko sebe. Nije shvatao da se uopšte nešto ili neko može naći u ovim brdima koja su izgledala kao da se pružaju u beskraj. Ceo ovaj poduhvat učinio mu se potpuno besmislenim. Jer, čak i da pronađu devojku i njenog pratioca, kako uopšte mogu da ih nateraju da im vrate mapu? To je suludo, zaključio je. I, potpuno besmisleno. Bilo mu je sve jasnije da Karl Benson nije bio samo kancelarijski pacov. U divljini se snalazio kao riba u vodi i nije krio da je odlično raspoložen.

Pred sam sumrak, pokazao je rukom prema stenama koje su se uzdizale dosta visoko pred njima. – Iza ovih stena je ravnica. Biće lakše – rekao je. I stvarno, čim su se uspeli, pred njima je pukla ravnica, ali onako zakrčena ogromnim kaktusima, nije delovala nimalo gostoljubivo.

– To su Indijanski bregovi – rekao je Benson. – Negde među ovim okolnim stenama sakriven u kršu, mora da se nalazi rudnik „Del Padre“. – Čudno, zaista čudno – mrmljao je Den Devson. – Moj brat mora da je bio ubeđen u ono što je govorio, i o čemu mi je pisao, ali ja...

– Ja mislim da je vaš brat bio pametan čovek – prekinuo ga je Benson. – Šteta je samo što je poverovao jednoj budali kakav je Makgruder. – Mislio sam da bez njega ne može. Tako je bar napisao u svojim beleškama. Bio mu je potreban neko jak, okretan. Valjda je mislio da će mu biti od koristi. – Dok je govorio, Devson je gledao prema brdima, a u rečima mu je bilo sve manje entuzijazma i zainteresovanosti za akciju koju je poduzeo. – Kako je moguće – pitao je odjednom – mislim, kako bi bilo moguće preneti ovamo zlato, a da to niko ne primeti? Pa, ovo je zemlja Indijanaca. Tu su bile Jute, koliko sam shvatio...

– U ovoj zemlji sve je moguće – odgovorio je Benson filozofski. – Uostalom, uskoro ćemo sve to videti. – Izgleda da ćemo nekoliko noći morati da provedemo napolju – rekao je Den zabrinuto. – To mi se ne dopada nimalo. – Biće sve u redu, ako nas ne uhvati kiša – primetio je Karl zagledavši se u nekoliko belih oblačića koji su plovili nebom. – Mada ne verujem da će je biti. Devson je shvatio da Benson održava neutralnu konverzaciju i da stalno izbegava glavnu temu. Zato je ponovo upitao. – Stvarno, nije mi jasno, kako mislite da pronađete devojkicu? – Što se vi toliko brinete? – malo nervozno je odgovorio Benson. – Moramo naći neke tragove. Moraće negde da logoruju. Onda, tu si i konjska kopita... Može nam se lako dogoditi da ih odjednom ugledamo sa nekog vrha. – A onda? – Onda ćemo im uzeti mapu. – Kako? Mi nismo predstavnici zakona. Šta ćemo raditi ako odbiju? – Ben-

son se nervozno osmehnuo. Bilo mu je dosta Devsona, ali, morao je da se savlada. – Ne brinite, mister Devsone – rekao je. – Pravo je na našoj strani. Sve što je vaš brat ostavio, pripada vama. Ona prokletinja od devojkice moraće da nas sluša i to od prve. – Zaboravili ste da je s njom i mladić. Šta ćete s njim?

– Valjda ne mislite da ću voditi računa o nekom prokletom Indijancu? Srediću ga dok trepnete okom! – Devson se sav naježio, ali, nije rekao ništa. Benson je takođe ćutao. Dosadili su mu Devson i njegov strah koji se ovaj nije trudio da sakrije. Odbio je njegov predlog da se ulogore i zanoće. Njemu se žurilo. Hteo je što pre da uhvati devojkicu i njenog pratioca. U sebi, on im je oboma već izrekao smrtnu kaznu. Najzad se Benson zaustavio. Stigli su do jedne stenovite gromade u kojoj su se nalazile brojne pećine. Na stenama su bili uklesani likovi iz mitologije neke davno nestale civilizacije. Vetar koji se tog trenutka podigao, zlokobno je fijukao među stenama. – Ovde ćemo da prenoćimo – rekao je Benson. – Bićemo na sigurnom, a u pećinama ima dovoljno mesta za konje... ima mahovine.

– Izgleda prilično jezivo – požalio se Devson. Karl Benson se namrštio. Ovaj čovek mu zaista nije bio potreban, pomislio je. I, skoro da se pokajao što ga je uopšte poveo. Da nije bilo onih svezaka... I ko zna kako će se ponašati kada jednom dobije onu mapu. A dobiće je, u to je Benson bio siguran. Naravno ako... Znalački je zapalio vatru i to je donekle umanjilo osećanje nelagodnosti u Devsonu. Ni njemu, kao uostalom ni Bensonu, nije bilo ni na kraj pameti da je neko već primećio njihov logor. U pećini, koja se nalazila na drugom kraju kamene gromade, smestili su se Anita i Džes Bridžes. Oni su rešili da tu provedu noć. Sedeli su kraj

vatre umotani u pokrivače. Konje su sapeli i smestili u tamu pećine. Posle nekoliko trenutaka, do Džesovih osetljivih nozdrva, dopro je miris dima. Ustao je i prišao ulazu pećine. – Dole su dva čoveka – rekao je šapatom Aniti. – Idem da vidim ko su. – Idem i ja s tobom – odmah je ustala devojka. – Nemoj, lakše ću im prići kada sam sam. Umem da hodam kao senka. – I u meni ima krvi ratnika Juta – bila je tvrdoglava devojka. – Ne brini, neće me primetiti. – Mladić je klimnuo glavom i nasmešio se. Lagano su pošli niz strminu prema vatri, koja se već dobro rasplamsala. Njihove mokasine nisu pravile ni najmanji šum. Klizili su kao senke nalazeći zaklone iza većih stena i stabala drveća, koja su ovde bila prilično retka.

Konačno, prišli su dovoljno blizu da bi videli siluete one dvojice. Obojica su bili okrenuti prema vatri i zato im nisu videli lica. Zastali su iza jedne stene, a u tom trenutku jedan od one dvojice je ustao da stavi drvo na vatru. Kada je plamen buknuo, jasno su videli njegovo lice. – Pa, to je brat Sajmona Devsona – prošaputala je devojka. – Da, šerif mi je rekao da je stigao u grad. Tačno je onakav kako ga je on opisao. – A onaj drugi je dobro poznat u Gras Veliju – prošaputao je Džes. – Ima kancelariju na glavnoj ulici. Zove se Benson. Karl Benson. Često sam ga viđao u gradu. – To oni nas traže – zaključila je devojka. – Devson želi mapu, sigurna sam.

– Samo zašto je pošao sa čovekom kao što je Benson? Mogu da shvatim da nas progone predstavnici zakona, ali, zašto Benson? On mi se u sve ovo uopšte ne uklapa. – Možda ga je Devson zamolio da mu pomogne? – Možda... Pa, potrudimo se da ih izbegnemo. Ne smemo ostavljati tragove. Neće nas uhvatiti, kažem ti. A bez mape, uzaludan im je posao. – Taj

posao može da bude uzaludan i sa mapom – rekla je devojka, kao da joj je već svega bilo dosta. Međutim, momak je bio zagrejan. I on je u ovom poduhvatu video rešenje mnogih svojih problema. – Ti kao da si postala malodušna – rekao je. – Nemoj. Pronaći ćemo taj rudnik i čekaćemo, ako bude potrebno, i godinu dana da niko ne sazna. Onda ćemo biti bogati, Anita! – Anita je klimnula glavom. Nije želela da ga razočara, ali, njoj je zaista bilo dosta svega. – Verovatno su i šerif i njegov pomoćnik u brdima – rekao je mladić zamišljeno. – Neka ih. Obmanućemo i njih i ovu dvojicu. I vreme je da bar neko od naših bude pametniji od njih. – A, ako nas primete? – Ubiću ih – rekao je mladić jednostavno. – Šta to govoriš, Džese? – zgranutu ga je pogledala devojka. Mladić ju je pogledao. Čak i u tami, video je strah u njenim očima – Oh, ne to, to ne možemo da uradimo, Džese. Nećemo da ubijamo. – A oni su nas mogli? – besno je odgovorio mladić. – Ljudi su umirali u ovim brdima. Naše pretke su tamanili bez milosti. – Međutim, devojka nije prihvatala tu filozofiju. Dok su odmicali od stene do stene, ona je neprekidno razmišljala o tome da bi užasno patila kada bi neko ubio Doka Holideja. Njeno srce je uzbuđeno lupalo svaki put kada bi ga se setila.

*

Benson je ponovo udario kamenom. Zvuk je jezivo odjeknuo u dubini pećine. Bio je to neobičan zvuk. Kao da se suvo drvo lomilo pod teškom čizmom. Udario je još jednom. Podigao je ruku. Prsti su mu bili lepljivi od krvi. Den Devson je ležao mrtav pored vatre, sa razbijenom lobanjom. Benson je obrisao prste o pesak. Da ga je neko video izbliza, začudio bi se. Na njegovom licu nije se pome-

nila nijedna crta. Kao da nije upravo uradio nešto tako gnusno. Izvadio je zatim sveske iz unutrašnjeg džepa Devsonovog kaputa. U svojoj pohlepi bio je ubeđen da je baš njemu suđeno da pronađe rudnik „Del Padre“. Sada je bio već malo mirniji. Imao je dosta vremena. Pretresao je sve džepove mrtvog čoveka da vidi ima li možda još neka zanimljiva hartija. Ničega više nije bilo. Sem, što je u novčaniku pronašao priličnu svotu novca. Međutim, novac nije ni dotakao. Sveske je stavio u svoje bisage, a onda je Devsonovo telo odvuкао do ivice jedne provalije u blizini. Čak i za tako snažnog čoveka kakav je bio Benson, to nije bio lak posao. Ipak, morao ga je obaviti. Kao što će kasnije morati da sakrije tragove koje je Devsonovo mrtvo telo ostavljalo na pesku. Pogledao je niz provaliju i gurnuo Devsona. Tup udar koji se trenutak kasnije čuo, rekao mu je da je posao dokrajčen. Znao je da će Devson biti sav izlomljen, a to je sve išlo u prilog njegovoj priči koju je unapred pripremio. Ispričaće šerifu da su on i Devson jahali, da se u jednom trenutku ovaj okliznuo i pao i da tu, on, Karl Benson nije mogao da učini ništa. To je priča sasvim moguća i niko neće moći da je opovrgne.

Samo, šta će učiniti ako ga budu pitali otkuda on sa Devsonom? Ništa. Ako bude ispitivanja, reći će da ga je Devson zamolio da pođe s njim da nađu devojkicu. Nije baš naročito ubedljivo, ali je moguće. Nije mu, naravno, bilo ni na kraj pameti da je ovom njegovom zločinu bilo svedoka. I, to dva! Buka koju je pravio dok je vukao Devsonov leš, probudila je Anitu i njenog prijatelja. Pažljivo su se izvukli iz pećine i zastali zapanjeni. Ugledali su Karla Bensona kako vuče Devsonovo telo i baca ga u provaliju.

– Užas! – Anita je stavila šaku na usta da ne krikne. – Ubio ga je! Zašto? Pa, zar

nisu i oni tražili nas? Zar su počeli i međusobno da se ubijaju?

– To ne znamo, ali, sada smo dobili opomenu da je Benson u pitanju. Treba ga se dobro čuvati – rekao je mladić, ne pokazujući da je i sam iznenađen. Ipak, kada se svetlost novoga dana potpuno zabelela, njih dvoje su odlučili da ne ispuštaju Bensona iz vida. Videli su ga kako odvodi Devsonovog konja u dolinu, potpuno osedlanog, sa puškom u futroli, o sedlu. Zatim se vratio i osedlao svoga konja. Posle nekoliko minuta, nestao je među stenama. Anita i Džes su sišli do pećine u kojoj je Benson smestio svog konja. Čak je i sam prespavao u njoj zoru kada je već završio sa Devsonom. Pred pećinom su još bili tragovi vatre, ali se videlo da se Benson trudio da dobro sakrije tragove. Stvarno, nigde nije bilo ni kapi krvi. – Mora da ga je ubio u pećini, nešto dublje – rekao je Džes. – Ali, mi više nemamo vremena za gubljenje. Ponovo ćemo potražiti onu šiljatu stenu, koja je obeležena na mapi.

Devojka je klimnula glavom. I njoj se žurilo ka rudniku „Del Padre“.

*

Dok Holidej je posmatrao izlazak sunca. Po svemu je izgledalo da će dan biti đavolski topao, a on to baš nije najbolje podnosio. Njegova stara boljka, uporna tuberkuloza, umela je u takvim danima da mu pokvari raspoloženje i da ga podseti na neminovnost kraja koji će biti brži nego što svi oko njega misle. On i njegov šerif su upravo dovršili doručak i osedlali konje. Šerif je bio dobro raspoložen.

– Još jedan dan i onda se vraćamo – rekao je. – Nemam nameru da mlatim praznu slamu. Dosta mi je bilo. Neka idu do đavola i Devson i njegova mapa. Ko uopšte kaže da taj rudnik postoji? Hoću

da kažem, da postoji to zlato? To je obično zamlaćivanje.

– U pravu ste, šerife. Samo, dokle god ne vratimo devojk, neće biti mira. Ona je sada na redu. Mislim da vam je to jasno. – Što? Zbog one mape? Pa, rekao sam vam, ona ne vredi ni centa.

– Sajmon Devson nije mislio tako. A sada, izgleda ni njegov brat. O Mister X. da i ne govorimo. Taj je u stanju da pobje pola grada. – Prokleta devojka! – opsovao je šerif. – To je zato što ju je otac puštao da uvek radi šta hoće. I suviše je nadmena za jednu poluindijanku.

– Ili možda polubelkinju – podsmehnuo se Dok koga je nerviralo potcenjivanje ljudi samo zato što su druge boje kože, što je inače bila omiljena zabava belih ljudi. – Ne počinjite opet – namrgodio se šerif. – I kuda mislite da krenemo? Gde bi oni mogli da budu? – Negde oko tog rudnika, valjda. Tamo gde treba da nađu blago – cerio se Dok. – U ovom kraju ima sigurno milion mesta gde bi mogla da se sakrije divizija, a ne nekoliko poluga zlata – gundao je šerif. – Zar na ovoj strani nismo već bili? – Bili smo, i vratićemo se ponovo. Možda ćemo drugi put imati više sreće. – Šerif je obo konja i krenuo za Dokom Holidejem gundajući sve vreme. – Da mi je samo znati gde su proveli noć – mrmljao je sebi u bradu. – Ta devojka se drži svoje sorte. Njen otac je bio učitelj i Džesu Bridžeru. Zar je jednom Indijancu potrebno obrazovanje? Ja bar mislim da nije. I kako mu se zahvalio? Odjahao mu je sa kćerkom... Spavao s njom u planini.

– Prestanite već jednom! – Dok se okrenuo na konju i ošinio ga pogledom. Skoro da je planula svađa između njih. I dogodilo bi se to da Dok odjednom nije zastao kraj jednog udubljenja odakle se tu skoro morala odvaliti stena i survati u ponor. Pogledao je dole i opsovao. – Bolje

dodite ovamo, šerife – rekao je bez ikakvog uzbuđenja. – Pogledajte dole... tamo u onom prolazu. Konj bez jahača. – Možda je jahač tu negde. – Nije. Vidite li kako konj kopa nogom? Tu je u pitanju nešto drugo – rekao je Dok koji je dobro poznao konje.

Poterali su konje niz padinu i ubrzo stigli u podnožje. Zatim su poterali konje galopom.

Trebalo im je svega desetak minuta da stignu do konja bez jahača. Životinja je stajala mirno načuljenih ušiju. Dok Holidej joj je prišao i uhvatio je za uzde. Pažljivo je osmotrio životinju, a zatim je ugledao žig na njenom boku. – Da li ovaj žig nešto znači, šerife? – upitao je. – Vi ste u Gras Veliju duže nego ja.

– Taj konj je vlasništvo gradske štale – objasnio je šerif. – Ali, gde mu je jahač? – To ćemo uskoro videti – bio je siguran Dok. – Ne ostavlja se dobra puška u futrolu tek tako. – Ima i hrane u bisagama – progundao je šerif. – Da pogledamo malo okolo – predložio je Dok, koji je već imao zanimljivu ideju u glavi. Sve mu je ovo mirisalo na poznatu priču oko koje su se motali i on i šerif. Samo, nije znao ko je platio ceh. – Možda je konj zbacio jahača, pa čovek sada leži negde povređen – rekao je šerif. – Mora da je to neki momak iz Gras Velija. Konj je očigledno iznajmljen. Samo, šta bi, do đavola, tražio u ovim brdima? Čini mi se da nije tragač za zlatom. Oni ne iznajmljuju konje. A i devojka i Bridžer nisu pošli iznajmljenim konjima. – Dok Holidej je ćutao i pažljivo osmatrao okolinu. Uskoro mu se pridružio i šerif, koji je nađenog konja privezao za svoga i sada se kretao nešto sporije. Sada su osim devojke tražili i čoveka bez konja. Dva puta su morali da se vraćaju, jer su ulazili u kanjone bez izlaza. Dugo je trajala ta potraga, i, posle nekoliko sati, kada je sunce već bilo visoko, a

njegovi zraci ih nemilosrdno palili po leđima, morali su da okrenu konje. Nisu smeli da idu i suviše daleko na sever, jer bi tako izašli iz oblasti u kojoj su se nadali da će naći Anitu i Džesa.

Odjednom, čim su dospeli do prostrane peščane ravnice, gde je raslo nekoliko kržljavih kaktusa, ugledali su pred sobom jahača. Išao im je u susret. Jahao je lagano, sa šeširom duboko natučenim na oči. Dok Holidej je dao šerifu znak i on je zaustavio konje. – Ko li je ovaj momak? – upitao je Dok. – Vidite kako je elegantan. Nekako ne ide uz ovu pustinju. Taj nije ovde slučajno. – Džon Torn je pažljivo gledao. – Bolje da malo pričekamo. Uskoro ćemo znati – promrmljao je šerif.

I zaista, uskoro im se čovek prilično približio. – Pa, to je Karl Benson, agent za prodaju nekretnina iz Gras Velija – skoro je uzviknuo šerif. – Šta on, do đavola, radi ovde?

– Benson? Nisam čuo za njega. – Ima kancelariju u gradu... radi sa zemljištem – objasnio je šerif. Lukav momak. Samo, da nije takav, ne bi ni mogao da bude to što jeste. – U tom trenu i Benson je primetio njih. Videli su kako je zastao za trenutak, a zatim je poterao konja prema njima. Na licu mu se pojavio osmeh kada im je prišao. – Hej, odakle si? – pozdravio ih je. – Kako ste? Pa, to je konj mister Devsona. Gde ste ga pronašli? A gde je Devson? – Devson? Den Devson? – pitao je šerif. – Da, zajedno smo izjahali – rekao je Benson mirno, kao da je to najprirodnija stvar na svetu. – Zamolio me je da mu pomognem. – U čemu? – Pa, hteo je da pronađe devojk... zbog one mape.

Dok Holidej je pažljivo gledao Bensona, ali, nije govorio ništa. Bilo mu je jasno kakav je čovek pred njim. Namazan svim mogućim mastima. Zato je čekao da vidi kako će se završiti ovo šerifovo ispiti-

vanje. – Otkuda vi znate za mapu? – upitao je šerif. – Znam, ispričao mi je Devson – rekao je Benson i zabacio šešir na zati-ljak. – Pravo da vam kažem, ja baš ne verujem mnogo u tu priču, ali, kada me je zamolio, pošao sam s njim. – Kako onda ne znate gde je sada? – šerif kao da je već postajao nervozan.

– Ne znam, jer je on odjednom otišao... sam. Noćas, dok sam ja spavao. Mada... još juče mi je napomenuo da bi voleo da pogleda okolinu. Samo, ne verujem da bi to učinio noću. Verovatno se predomislio što me je poveo. Eto, tako. Kada sam se probudio, njega nije bilo. Nije se vratio, šerife. Tražio sam ga, ali ga nigde nema.

– A gde ste bili kada je on otišao? – U jednoj maloj kotlini, nekoliko milja odavde. Ne verujem da bih mogao ponovo da je pronađem. Vrteo sam se dosta ovuda i sve mi se činilo u krug. – Na licu mu se sada ogledala zabrinutost, a onda se malo razvedrio. – Nego, slušajte... – počeo je. – Pa, to je njegov konj. Gde ste ga našli? Tamo negde mora da je i on.

Dok Holidej ga je pogledao ispod oka. Mogao se zakleti da momak muti, i to žestoko. Pokazao je rukom prema obroncima, ali je gledao Bensona pravo u oči. – Tamo – rekao je Benson, međutim, nije ni trepnuo. Gledao je za Dokovom rukom ne progovorivši ni reč. – Nije mi jasno – počeo je opet šerif – zašto Devson nije tu stvar prepustio nama? Mislim, da nađemo devojk... Kuda mu se toliko žurilo? – Pa, žurilo mu se, šerife. I vama bi se žurilo da ste imali u izgledu nešto tako kao što on ima. Bio je nestrppljiv, pa je mislio da ćemo nas dvojica uspeti da je nađemo – rekao je Benson i uzdahnuo. – Pravo da vam kažem, brinem se za njega. U ovakvim stvarima čovek može i da poremeti umom. Ko zna šta mu se dogodilo? – Možda je pao s konja i povredio se – razmišljao je naglas šerif. Karl

Benson je ozbiljno klimnuo glavom. – To je moglo da mu se desi. I sam mi je rekao da je on loš jahač. Trebalo je da ga nagovorim da ne krećemo. Bolje bi bilo da je ostao u gradu.

Dok Holidej se namrštio. – Ali, to niste uradili – dobacio je. – Izjahali ste s njim. Sa puškama. Koliko se sećam, Devson je rekao da nije vičan oružju. Odakle mu ta „vinčesterka“? I šta ste mislili da uradite kada nađete devojkicu? Da joj pretite? Da je zaplašite? A znate li da je Džes Bridžer naoružan? – Osmeh je nestao sa Bensonovog lica. – Rekao sam vam već da smo napravili glupost što smo uopšte pošli. Pili smo i... znate kako to već ide. Mislim da bi najbolje bilo da se sada vratim u grad. – Zar nećete da potražite Devsona? On je sa vama dojahao dovde. Bilo bi normalno da se sa vama i vrati. – Pa, ja ništa drugo i ne radim celog dana, samo tražim njega. U stvari, mogao bih da povedem njegovog konja... U slučaju da ga pronađem. Ali, kažem vam, sve više sumnjam u to. Ko zna kuda on sada luta. Ovo je grozna zemlja. Jedva čekam da se vratim. Čitava ta priča o blagu i mapi je čista glupost.

Šerif je klimnuo glavom. – I meni je dosta svega – rekao je. – Moj posao je da istražujem ubistvo Sajmona Devsona... a ne da skupljam zalutale budale. Pošto je ubica Sajmona Devsona mrtav, moj posao je završen. – A šta ćemo s ubicom Sajmonovog brata? – podsetio ga je Dok. – Pa, onda onaj ćelavko, Pit? Ko je njega sreo? Ne verujem da je ubijen slučajno. O onoj trojici neću ni da govorim. – Šerif se počeo po glavi. I sam je znao da sve to i nije baš tako jednostavno. Ni on nije verovao da su sva ova ubistva bila slučajna, ali, smučilo mu se. Od kako je šerif, nije mu se desilo da za dva dana bude toliko ubijenih u njegovom gradu. – U redu – progundao je. – Razgovaraću sa

Pitovim ortakom. Valjda će umeti bar nešto da mi kaže. Kažem vam, Holideje, dosta mi je već ovog jahanja. Uopšte me ne interesuje šta će biti sa devojkicom. Sama je zakuvala čorbu, sada neka je kusa. – Dok Holidej nije komentarisao ovu šerifovu izjavu. Znao je dobro da od te tirade neće biti ništa i da će šerif i te kako morati da se bavi devojkicom, samo ako joj se nešto desi.

*

Nešto kasnije, rastali su se od Benson. Čovek je odjahao vodeći za sobom Devsonovog konja. Dosta dugo su šerif i Dok Holidej gledali za njim. Prvi je progovorio Dok. – Hm... – rekao je zamišljeno. – Puške... dva gradska džentlmena sa „vinčesterkama“. Ne liči kao da su krenuli kao guske u maglu. Jedan se izgubio... Čudno! – Šerif nije govorio. Jedva je čekao da se dokopa grada i nije mu bilo ni do čega. Čuteći su jahali dalje. Predeo je zaista bio divlji da divljiji ne može biti. U ovom kraju se moglo sakriti stotinu ljudi, a da ih nikada niko ne pronađe. U jednom trenutku šerif je zaustavio konja i pogledao gore uz kanjon. Jedna šiljata stena štrčala je u nebo iznad njih. – I, tu bi trebalo da bude taj rudnik? – rekao je s podsmehom. – Do đavola, tamo mogu da stignu samo kojoti i lešinari.

– Čovek je gori od kojota – rekao je Dok. – On može sve. Ko zna ko se sve tuda lomatao. – Baš me briga – planuo je šerif u prašinu. – Ona glupača, ako hoće, može ovde da provede ceo život, zajedno s onom budalom Bridžerom. Svejedno mi je. Mislim da ja najbolje da se vratimo. – A Devson? – podsetio ga je Dok Holidej, koji je naslutio da nije sve onako kako je rekao Benson. – Ko ga je terao da dolazi ovamo? – prasnuo je šerif. – Kažem vam, ljudi zbog zlata polude!

Sajmon Devson je mrtav. I Makgruder. Nadam se da više neće biti leševa. A, ukoliko ih bude, ne bih želeo da bude moj.

– Ni ja ne bih želeo da se Mister X. okomi na mene – rekao je Dok Holidej. – Kakav Mister X? – šerif je bivao sve nervozniji. – Pa, neko je morao da pokoka celo to društvo. E, sada me zanima ko je to bio? Zato ću ja još ostati ovde. Osim toga, pokušaću da nađem devojkicu i da joj ulijem malo pameti u glavu. – Kao da je pominjanje devojkice nekome bio signal za akciju. Iz daljine se, istog trena, razlegao pucanj. Izgledalo je kao da je oštar prasak nekoliko trenutaka visio u vazduhu. Dok Holidej se podsmehnuo. – Počelo je. To je bila puška – rekao je.

Džon Torn je obo konja. – O kej! Hajdemo! – doviknuo je. Kamenit neravan teren nije dozvoljavao konjima da razviju punu brzinu. Lomatali su se žestoko po kamenjaru i, najzad su morali da zaustave konje. Pred njima se uzdizala visoka litica od crvenkastog peščara. Morala je imati visinu veću od sto jardi. Na nekim mestima videle su se pećine u steni. Dok Holidej je sišao s konja i pažljivo gledao oko sebe. Tražio je najbolji put da više ne muči konja. Tek tada je primetio crne otvore u steni iznad jedne platforme obrasle kržljivim žbunjem. To mora da su ulazi u stare rudnike, pomislio je. – Pogledajte ovo, šerife – pokazao je rukom prema pećinama. – Stari radovi, a?

Šerif je klimnuo glavom. – Aha! Ljudi su godinama kopali na ovom mestu, ali, koliko znam, nikada nisu našli ništa. – Ne verujem da su sve ove pećine novijeg datuma. Mora da tu ima i starih. Možda tu počinje naša priča. – Sve može biti, ali me se ne tiče – opet je šerif počeo staru priču. Dok Holidej je uskočio u sedlo i poterao konja. – Ko li je samo ispalio onaj hitac? – razmišljao je glasno.

– Mi tražimo devojkicu i mladića – rekao je šerif mirno. – Kada ih pronađemo, verovatno ćemo dobiti odgovor na mnoga pitanja. Sumnjam da ovde ima još nekog osim njih. – Zaboravili ste Bensona – podsetio ga je Dok. – On je odjahao u drugom pravcu, zar niste videli? Uvek imate neke bezvezne kombinacije. – Kao, nije mogao malo da zaobiđe? – Dok je nastavio svoju misao. – A, tu je i Devson. – Kako to mislite? Šeta okolo bez konja? On sada negde sedi i kuka, eto, to radi. – Ko zna? Možda ste u pravu, šerife – zamišljeno je rekao Dok. – Sašto, meni sve ovo miriše na nešto drugo. – Začutao je, jer mu se učinilo da je odnekud do njegovih ušiju dopro slabašan zvuk, kao da je neki glas, stenjući, dozivao u pomoć. Bez ijedne reči, Dok je skrenuo konja i poterao ga prema stenama. – Kuda ćete? – viknuo je šerif za njim. – Zar niste čuli ništa? – odgovorio je Dok pitanjem. – Čuo sam nešto, ali, to može da bude i vetar...

Dok Holidej je zastao i ponovo napregao uši. Opet je čuo tiho ječanje. Dolazilo je odozdo. Pogledao je niz jednu stenu, ali, nije se videlo ništa. Onda je izvadio svoj „linkoln“ iz futrole, i počeo oprezno da se spušta, vodeći konja za sobom. Torn je takođe sjahao i pošao za njim. Obojica su pažljivo pretraživali pukotine stena sve dok nisu našli mesto sa kojeg je dolazilo ječanje. Najzad se Dok nagnuo nad jednom pukotinom, a lice mu se iskrivilo u grimasu. – Ovamo, šerife – rekao je. Džon Torn je dahtao kao lokomotiva kada je stigao do njega. – Džes Bridžer – rekao je. Dok Holidej je već stigao do mladića i podigao mu glavu. Crveni mlaz pod srcem mu je rekao šta se dogodilo.

Mladić je otvorio oči i pokušao da se nasmeši. Ali, istog trenutka grč bola protresao je njegovo telo. Otvorio je usta, međutim, iz grla mu je dopirao samo slab,

neartikulisan glas. Videlo se da se muči da izgovori koju reč, ali, nije imao snage. Usne su mu se pokrenule. Iz njih je, umesto reči, pokuljala krv. Umro je na Dokovim rukama. Dok mu je otkopčao košulju i namrštio se kada je video ranu. – Mrtav je, Holideje – rekao je šerif. Dok Holidej je položio telo na zemlju.

– U ovim brdima se nalazi čovek po imenu Benson – rekao je. – A, on ima pušku. Čini mi se da se njom veoma dobro služi. Pitam se samo, šta se dogodilo s Anitom Grejem?

*

– Očekuješ od mene da poverujem u to – besno je rekao Karl Benson.

Dva konja su stajala u malom zaklonu od stena. Jedan je bio Bensonov, a drugi Anite Grejem. Mesto na kojem su se nalazili, bilo je idealno skrovište i teško je bilo pretpostaviti da bi neko mogao da ih primeti. – Ja nemam mapu! – viknula je Anita. – Nemam! – Prokleta, lažljiva kučko! – vrisnuo je na nju Benson, osetivši kako mu poigrava svaki nerv. Jedva se savlađivao. Puna dva sata je devojkica ponavljala stalno jedno te isto. I, morao je priznati da je bila prilično hrabra. U trenutku kada je on ubio Bridžera, ona je pokušala da zgrabi mladićevu pušku i da se brani. Naravno, to je bilo besmisleno.

Bilo je dobro što je on prvi ugledao njih, mislio je kasnije. Vodili su konje i kretali se polako, razgledajući visoke vrhove stena. Nešto su živo razgovarali. Nisu primetili ni kada je zastao i prineo pušku ramenu. Nanišanio je pravo u grudi melezu. Mladić se zateturio pod udarom metka, a devojkica ga je prihvatila. Tek tada se pojavio Benson držeći pušku u rukama. Devojkica uopšte nije imala nikakve šanse. Malo je nedostajalo da ubije i nju. Ali, devojkica je bila bistra.

Uhvatila je njegovu misao u letu i bez pitanja povikala. – Mapa nije kod mene! – Uperivši pušku u nju, Benson ju je prisilio da ostavi čoveka koji je umirao i da se popne na konja. Druga životinja je pobegla nekud, u brda, čim je momak ispustio uzde. Tek posle tridesetak minuta, Benson je pronašao ovo sklonište i tu zastao da se obračuna sa devojkicom.

– Mapa nije kod mene – ponavljala je uporno devojkica. – Lažeš! – procedio je kroz stisnute zube Benson. – Ne lažem. Mapu smo sakrili. – Zašto? Ne verujem ti. Zašto biste sakrili tu prokletu stvar? – Znali smo da nas prate. – Misliš na predstavnike zakona? – Ne samo na njih. Doduše, znali smo da idu za nama. Ali, znali smo i za vas. – Benson je podigao pušku. – Lažeš! – viknuo je. – Nisi ništa znala o meni! – Videli smo vas sa bratom Sajmona Devsona pred indijanskim pećima. – Benson se trgao. – A gde ste vi bili? – U drugoj pećini, nedaleko od one gde ste vas dvojica smestili konje. Videli smo kako ste ga ubili. Bacili ste njegovo telo u provaliju. – Devojkica je govorila, rešena da ide do kraja i gledala ga je pravo u oči. – Znam da ste ubica! – viknula je. – Znam, mister Bensone. I ako Džes umre...

– Umreće – rekao je Benson. – Samo, to mene ne zanima. Jedino što hoću, to je mapa. – Zašto ste ubili Devsona? – upitala je devojkica. Instinkt joj je govorio da treba da odugovlači, da dobije u vremenu. Benson je prozreo njenu nameru, ali, nije bio u poziciji da bira. Ako devojkica govori istinu, ipak će sve zavisiti od nje. Žive, naravno. U tom slučaju, bila bi velika greška da je ubije.

– Dakle, zašto ste ubili Devsona? – ponovila je devojkica. – To bi trebalo da ti je jasno – odgovorio je Benson. – A možda bi i ti iz toga mogla da izvučeš neku pouku. Ako se ne budeš protivila,

ako budeš sarađivala, nećeš proći kao on. Dakle, bolje bi ti bilo da mi daš mapu... Ne verujem da nije kod tebe. Ubio sam Devsona, jer je imao neke sveske koje su dopunjavale mapu, a nije hteo da mi ih da. – Ja sada mislim da ste ubili i Mika Makgrudera. I za njega ste mislili da ima mapu, zar ne? Jesam li u pravu? – Jesi. – Odjednom je u njemu progovorio zver, a lice mu je pozelenelo od besa, kada je pružio ruku prema njoj. – Da li ti to misliš da sam ja budala? – zagrmio je. – Daj tu mapu, inače ću te svući do gole kože! Znam ja takve kakva si ti. Pregledao sam melezove džepove, kao što znaš. Tamo je nije bilo. Znači, kod tebe je.

– Nije, ali je vi nećete ni naći... ako ja to ne budem htela. – Onda ćeš umreti, prokleta Indijanko! – I sami znate da se tek to ne bi isplatilo – rugala mu se devojka. – Tajna bi tada umrla zajedno sa mnom. – Pažljivo ga je posmatrala neko vreme, a zatim ga je upitala. – A, onu dvojicu što su upali u kuću moga oca i njih ste vi poslali, zar ne? A pošto je Dok Holidej bio na putu da uhvati jednog, neko je pucao na njega. Vi, ako se ne varam? – Benson je odmerio ovu drsku devojku. – Sve što si sada ispričala, moglo bi da ti posluži kao pouka. Sve je tako kako si rekla. A sada je dosta priče. Ne igraj se više sa mnom. Dobro znam da je mapa kod tebe. I ti si i suviše pohlepna da bi je ostavila i za trenutak. Ne bi se lomatala ovuda tek tako. – Devojka je ćutala i gledala ga očima punim mržnje. Benson je potapšao kundak puške. – Misliš li da ne mogu da te prisilim da progovoriš? Ako ne kažeš gde je mapa dok izbrojim do tri, počecu da pucam u tebe. Prvi metak... u butinu, zatim drugi... On će ti razneti članak. Nikada više nećeš hodati.

– Pucnji se čuju daleko – opomenula ga je devojka. – Na to niste pomislili? –

Ne brini zato. Ako si mislila na šerifa i njegovog pomoćnika, daleko su. – Znači, videli ste ih? – devojka se naslonila na stenu. – Niste baš u najboljem položaju, mister ubico!

Bes i mržnja su ga skoro zaslepili, ali, ipak nije izgubio moć rasuđivanja. Znao je i on da bi pucnji mogli da se čuju dalje nego što je želeo. A onaj odvratni Dok Holidej bi odmah pročitao stvar. Naglo je podigao pušku i udario devojku po glavi. Udarac je bio majstorski doziran, da uplaši, nanese bol, ali da je ne onesvesti. Devojka je vrisnula i pribila se uza stenu. Benson je još jednom zamahnuo i ponovo ju je udario. Devojka se uspravila, a zatim je klonula na zemlju. Osetila je kako joj se svest muti i kako joj pred očima prašte svetlaci. Benson se nagnuo nad njom i pretresao joj džepove na haljini. Nije našao ništa. Ali, on je imao vremena. Polako je počeo da joj otkopčava dugmad. Devojka se instinktivno trgla, kao da je želela da ga se oslobodi, ali, on ju je raspalio pesnicom. Više nije ličio na uglađenog čoveka kakvog su ga poznavali građani u Gras Veliju. Bio je onakav kakav je u suštini. Zver-čovek! Dok je devojka ležala onesvešćena, svukao ju je i detaljno pretražio. Bio je i sam umoran od svega toga. Uspravio se i sa čuđenjem morao da prizna da mapa zaista nije bila kod nje. Držeći i dalje pušku u ruci, prišao je devojčinom konju i pretražio bisage. Bez uspeha! Nije mu ostalo ništa drugo, nego da sačeka da se devojka povрати iz nesvestice i da počne ponovo da je ispituje. Nije čekao dugo i devojka je otvorila oči. Zgrabio ju je i grubo protresao. – Gde si sakrila mapu, prljava skvo? – škrgutao je zubima. – Reći ćeš mi to, do đavola!

Anita je ponovo pala na zemlju, a jednom rukom je uspela da zgrabi haljinu. Veštim pokretom ju je navukla i drhtavim

prstima počela da zakopčava dugmad na prsima. S užasnom mržnjom je posmatrala svoga mučitelja. Teško dišući, on je ponovo digao ruku. – Voleo bih da te smlavim, da te ubijem – siktao je. – Ali, potrebna mi je mapa. Bez nje, sveske nisu dovoljne. Propevaćeš ti, budi sigurna. Imam nož u bisagama. Ti kao Indijanka trebalo bi da znaš šta se sve može izvesti nožem.

Devojka je bila svesna da se živa neće izvući iz ovoga i da više ništa ne može da učini. Zato ga je pogledala pravo u oči i podrugljivo se nasmejala. – Neću ni pisnuti – rekla je. – Možeš me ubiti, gade, ali ona mapa nikada neće doći u tvoje prljave šape.

Benson je nije ni pogledao. Odšetao je nekih stotinak metara gde je stena skretala u stranu i pokušao da se smiri. Prišao je okuci i pogledao u daljinu. Čutljiva zemlja, okupana bleštavim zracima sunca, nije davala odgovor na njegovo pitanje. Ipak, jedna činjenica mu je bila na umu. Šerif i njegov pomoćnik nalazili su se tu negde. Znači, nije imao mnogo vremena na raspolaganju. Vratio se zato devojci i pokušao još jednom. – Ostaćemo ovde – rekao je. – Do večeri sakrićemo se tu negde. Ja umem da budem strpljiv. Mislim da će šerif i njegov pomoćnik na kraju odustati i otići. Dosta je i njima. Ti i ja ćemo imati vremena da razgovaramo dokle hoćeš. Samo da znaš, pobednik ću biti ja.

*

Sledećih nekoliko sati su prošli u mučenju. Benson je to radio sistematski. Pretio joj je, podsećao je na smrt Džesa Bridžera. Ona je sedela naslonjena na stenu, a lice joj je bilo bez ikakvog izraza. Sada je potpuno ličila na pravu Indijanku i Benson je znao da ovo polumrtno stanje

može da potraje daniima. Ona, međutim, nije bila tupa. Samo je umela da sakrije svoja osećanja. A, osećala se užasno. Oporavila se od udaraca, ali se plašila poslednje Bensonove pretnje i pitala se da li će biti u stanju da podnese mučenje nožem? Sada se prvi put upitala da li je njen poduhvat uopšte vredan tolikih žrtava. Osećala je grizu saveti zbog Džesove pogibije i bolelo ju je kako su banditi mučili njenog oca. Ko zna u kakvu ga je situaciju tek sada gurnula. Ipak, razmišljanje o Džesu i ocu, pojačalo je njenu odlučnost, a ono blago o kome je sanjala, odjednom joj je postalo potpuno bezvredno. Džesa je koštalo života, a i nju će. Toliko ljudi je umrlo zbog svojih snova... ne zbog pohlepe, pomislila je. Svi su samo sanjali da se obogate. I sad je njihovim telima mogla već da se ispuni cela jedna parcela na But Hilu.

Međutim, strpljenje Karla Bensona je, ipak, imalo granice. Prišao je bliže devojci, a na licu mu se videla rešenost. U ruci je držao nož. – Samo gubimo vreme – prosiktao je. – Sada ćeš progovoriti. Torn i Holidej su već daleko, ako si im se nadala. Prema tome, da čujem... – Zamahnulo je nožem. Blistava oštrica je zasjala i samo za jedan santimetar promašila Anitino lice. Karl Benson se obesno nasmejavao. – To je samo početak, lepotice. Svaki put će nož biti sve bliže tvome licu. Nije važno. Izgledaćeš kao svaki Juta ratnik, pun ožiljaka. Ili možda više ceniš tvoju lepotu? – Ti si veći divljak od bilo kojeg Indijanca – besno je rekla devojka. – Prokletinjo! Govori! – viknuo je i prineo joj oštricu obrazu. Samo zahvaljujući tome što je na vreme trgla glavu, izbegla je posekotinu. Stojala je kao ukopana. Iza njenih leđa bio je kameni zid, a ispred zver od čoveka. Tog trenutka je nož opet sevnuo i iz njene ruke je šiknula krv. Devojka je vrisnula i drugom rukom pri-

tisla ranu. Ali, Benson joj je prevukao nož i po drugoj ruci. – Jesi li zaista tolika budala? – zarežao je. – Dajem ti reč da ću te pustiti da ideš, samo mi reci gde je mapa? – Ubićeš me – zaječala je Anita. Ni njeni nervi nisu više mogli da podnesu sve ovo. Znam da ćeš me ubiti. Ja sam jedini svedok... Znam da si ubio i Dena Devsona... Znam gde je njegov leš. I ti znaš da ja to znam. Nikada me ne bi pustio da odem.

– Ima u toj tvojoj indijanskoj glavi dosta pameti, ali, neće ti mnogo vredeti. Nećeš mnogo razmišljati kada počnem da ti obrađujem lice. – Pusti me... – iznenađena je u devojčinim očima nešto blesnulo. – Ako ti kažem... Hoćeš li me pustiti odmah? – Misliš li da sam budala? – upitao je Benson. – Znam šta misliš. Ne, neću te pustiti odmah. Prvo ćeš poći sa mnom do mesta gde si ostavila mapu. A ako je ne nađemo tamo, platićeš mi. – Devojka je stojala kao okamenjena. Onda je pomislila da će zbog svoje malodušnosti izgubiti glavu, pa je napregla svu svoju snagu da se savlada. Postoji samo jedan način, pomislila je kada se malo sredila. Uхватiti ga na iznenađenje. Benson se međutim smeškao podmuklo. Bio je samouveren, a to njihovo preganjanje i za njega je trajalo predugo, pa mu je malo popustila pažnja. Ostavio je pušku na stranu, smatrajući da mu je za dalji razgovor dovoljan samo nož. U tome je Anita i videla nekakvu šansu. Međutim, dok je ovako mirno stojao ispred nje, znala je da ne bi bila dovoljno brza da zgrabi pušku. Čekala je da on napravi sledeći pokret nožem. Bilo je logično da će on tada očekivati da se ona trgne unazad.

Tako je i bilo. Ali, umesto da se trgne unazad, ona je skočila u stranu. Oštrica noža je zazviždala kroz vazduh i zabila se u zemlju. Bio je to stvarno trenutak izne-

nađenja. Benson je zastao kao ošinut. Međutim, Anita je već potrčala prema okuci. Znala je da je to prilika da se dokopa slobode. Karl Benson nije bio spor. Ali, bio je stvarno iznenađen. Zbog toga je izgubio dragocenih nekoliko sekundi. Skočio je za njom, ali je posle nekoliko koraka zastao. Znao je da će mu biti potrebna puška. Vratio se i zgrabio oružje. Imao je još nekoliko dragocenih sekundi. Anita je trčeći kao bez duše, uspela da odmakne dosta daleko. Još je mogao da je pogodi, ali se u poslednjem trenutku setio Torna i Doka Holideja. To ga je nagnalo da se ne oglašava puškom. Potrčao je stotinak metara napred, ali, od devojke više nije bilo ni traga. Psujući sve vreme, Benson se spustio niz padinu osvrćući se levo i desno. Da ga je u tom času posmatrao neki poznanik iz grada, bio bi zapanjen promenom koja je od učtivog poslovnog čoveka načinila poludelog ubicu.

*

Torn i Holidej su pronašli devojku posle punih pet sati, koje je ona provela lutajući i skrivajući se u pećinama. Trčala je panično, kada su je ugledali, a kada je ona ugledala njih, klonula je i naslonila se na jednu stenu. – Anita! Šta se dogodilo? – Dok Holidej je iskočio iz sedla i potrčao prema njoj. Obgrlio ju je oko ramena i osetio kako joj noge klecaju. – Gde ti je konj? Kako si stigla ovamo?

Nekoliko dugih trenutaka, devojka ga je gledala pravo u oči. Zatim je nekako promucala. – Džes... Pogođen... – Pronašli smo ga – rekao je Dok. – Mrtav je. Uхватili smo i njegovog konja... – U stvari, mislili smo da je njegov – umešao se u razgovor šerif koji je stigao nešto kasnije. – Ali, ko je ubica? Jesi li ga videla?

Devojka je klimnula glavom. – Benson! On je ubio Džesa – skoro je vrisnula devojka. Više nije vladala nervima. – Napao nas je iz zasede. Nisam mogla ništa da učinim... – Još jedan koji juri tu prokletu mapu, zar ne? – rekao je besno šerif. – A ti, ti si nas sve obmanjivala. Nisi imala prava da zadržiš tu prokletu hartiju. – Hartija nije kod mene – rekla je devojka. – Zar opet počinješ? – planuo je šerif. – Govori gde je? Moramo da je predamo Devsonu. – Polako šerife, da joj prvo pregledam rane – umešao se Dok Holidej. – Slušajte, Holideje, hoću prvo da rešim stvar sa mnom, hoću već jednom da prekinem sa svim ovim – planuo je ponovo šerif. – Rekla sam vam već da sam sakrila mapu i... – Hajde, previjte joj te rane i vodimo je u zatvor, zaključio je svaki dalji razgovor šerif. – Reći ću Devsonu da podnese tužbu sudiji Baretu. Neka on lomi glavu. Imamo njeno priznanje, to je dosta, bar što se nas tiče. Hajde, pravo u zatvor, a ja ću danas razgovarati sa Devsonom.

– Ni danas, ni ikada – rekla je devojka. – Devson je mrtav. Ubio ga je Benson. Videla sam kada ga je bacio u provaliju. – Nazdravlje! – rekao je šerif. – I on je pošao za tobom. Jesi li videla šta si sve uradila? – Videla sam i osećam se užasno. Benson je prvo ubio Mika. Mislio je da je mapa kod njega. Onda onog debeljka, koga je poslao da pretrese kuću moga oca. Sam mi je to rekao. Ne znam zašto je ubio Devsona, ali, videla sam i to. I onda, na kraju Džesa – govorila je devojka, a glas joj je podrhtavao od tuge i uzbuđenja. – Znam da sam za sve ja kriva. Ali, ono što krije rudnik nije ni Devsonovo. I on je samo čuo da postoji. Ja ću sve to naći i predaću Jutama. Ovo je njihova teritorija.

– O tom, potom – rekao je šerif. – To valjda pripada državi, ako ćemo baš tako.

– Pustite je – opomenuo ga je Dok. – Valjda i sama vidi da je duboko zagazila. Stvarno će najbolje biti da je u zatvoru. Ali, šta ćemo sa Bensonom? – Raspisaću poternicu – odgovorio je šerif.

Odlično, pomislio je Dok Holidej. Ovoga puta i ja ću biti jedan iz potere.

*

Čovek sa dva konja, „deringerom“ i puškom, napustio je Indiajnske bregove pre nego što je pala noć. Ali, nije pošao u Gras Veli. Odavno je shvatio da je taj grad za njega zabranjena zona. I suviše je ljudi upetljao u ovu stvar i kad-tad neko će se setiti da pomene njegovo ime. Imao je na raspolaganju dovoljno vremena da razmisli o svemu. Ni sam nije znao zašto, tek, verovao je da u ovoj divljini neće naći devojku. Ne, Indijanka je i znaće da nađe put, pomislio je. Čak i ako je nabasala na Torna i Holideja, umeće da se snađe. A onda će je put odvesti u Gras Veli. To je bio najjači razlog da on ne bude tamo. Ne, bar zasada.

Jahao je sve dalje od grada i razmišljao šta da čini. A onda mu je sinula ideja. Još pola dana jahanja na zapad i naići će na kamp kineskih radnika koji su nekada bili zaposleni na izgradnji pruge Union Pacifik. Tamo nije bilo zakona. Nije ni bio potreban. Kinezi nisu pravili izgrede, živeli su mirno, sami za sebe, gajili su pirinač na vodom natopljenom zemljištu, što je bila čudna i neobična stvar za ovaj kraj. Držali su koze i ovce, a mnogi su putovali i izvesno vreme provodili na rančevima kao sezonski radnici. Ali, čim bi zaradili nešto novca, vraćali bi se u kamp. Baš u tom kampu, Karl Benson je poznavao jednog čoveka, koji je mogao da mu pomogne. Taj čovek je bio Jip Ti, koji se duže vreme bavio trgovinom zemljišta u Poker Kanjonu. Bio je to neo-

bičan čovek, sićušan i tih, i pametan pre svega. Štedeo je sa upornošću nepoznatom belom čoveku, a zatim je kupio veliki komad zemlje. Onda se odjednom proćulo da u toj zemlji ima zlata, pa su rudari nagnuli sa svih strana, utrkujući se ko će mu ponuditi veću cenu. Kad su ustanovili da zlata nema, bilo je kasno.

Jip Ti je dobio svoj novac i vratio se u kineski kamp. Karl Benson se nadao da Jip Ti nije zaboravio da mu on nije naplatio usluge pri kupovini i prodaji tog zemljišta. Valjda nije zaboravio svog starog prijatelja? Kada je sledećeg dana ujahao u kineski kamp, dočekali su ga prilično indiferentni pogledi ljudi, koji su još uvek gledali samo svoja posla. Jip Tija nije bilo teško pronaći. Izgledao je mnogo stariji od svojih četrdesetak godina, ali, inače, bio je dobro raspoložen, kao i onda kada ga je Benson upoznao. Imao je i razloga da bude raspoložen. Od one transakcije sa zemljištem, ostalo mu je dosta novca. Sada je imao svoju kuću u kojoj je živeo sam, što se u ovom kampu smatralo bogatstvom. I, nije morao da radi. Imao je mogućnosti da za to plaća svoje sunarodnike, što je on i činio. I, sve vreme se zanosio snovima da će se jednog dana vratiti u Kinu. Ali, želeo je da se vrati kao bogat čovek.

Karl Benson je o njemu znao sve. Mnogo su razgovarali dok su obavljali one poslove oko zemlje. Kao i većina istočnjaka i Jip Ti je umeo da bude veoma zahvalan onome ko bi mu učinio neku uslugu. Na to je Benson i računao. Kada je Benson naišao, Jip Ti mu je izašao u susret smešeći se. Osmeh mu je postao još širi kada se naklonio raširenih ruku. – Ah, moj prijatelj mi čini veliku čast – počeo je na svom lošem ali razumljivom engleskom jeziku. – Nisi zaboravio bednog Lip Tija. Molim te, uđi. Mi popiti malo vina. – Vino će mi prijati – odgo-

vorio je Benson kroz suve, ispucale usne. – Dan je dosta topao, Jip Ti, dragi prijatelju, zaista mi je drago što te vidim! – Benson je znao da kao razlog svoje posete, pre svega, treba da navede prijateljstvo. Znao je da istočnjaci to cene i poštuju, i da će morati da prođe izvesno vreme dok ne bude mogao da mu kaže zašto je, u stvari došao. Sve ima svoj ceremonijal.

Kasnije, kada su sedeli i pili vino iz lepih kineskih posuda, stigli su i do razloga Bensonove posete. Jip Ti je bio radoznao, mada njegovo nasmešeno lice to nije pokazivalo. – Dugo jahati od Gras Veli do našeg kampa – rekao je. – A dva osedla na konja... koje imaš, prijatelju, svakako, takođe, nešto značiti. – Potrebna mi je tvoja pomoć Jip Ti – prešao je na stvar Benson. Kinez se namrštio. – Ja sam tvoj prijatelj – rekao je. – I ja sam tvoj prijatelj, Jip Ti – stavio je ruku na srce Benson. – Mi smo ljudi koji pomažu jedan drugome – rekao je Kinez. – I ti uvek možeš da računaš na mene – izjavio je Benson psujući u sebi ovu komplikovanu konverzaciju. Skinuo je šešir i ulagivački pokazao na svoju kosu. – Šta vidiš ovde, prijatelju? Čoveka sede kose, zar ne? A ja znam da si ti u stanju, ne samo da promeniš čoveku boju kose, nego i da mu izmeniš lik.

Jip Ti se nasmejao i klimnuo glavom. – Prošlo je dosta vremena od kada sam to radio... – počeo je, a Benson se uplašio da će sada opet krenuti da govori o svojoj malenkosti. – Ali, sigurno imaš pri ruci sve što ti je potrebno – presekao ga je, iako je znao da je to negativan poen na račun njegove učtivosti. – To si mi rekao kada smo se poslednji put videli. Ja sam zaista bio zainteresovan za tvoju umetnost, sećaš li se? – To je nešto što se nikada ne može izgubiti. – Tebe su cenili u kineskom pozorištu. Bio si poz-

nat šminker, a tvoje maske su bile zadi-
vljujuće. Svi su te cenili.

– Pozorišta u Kini su drugačija –
uzdahnio je mali Kinez, ali, po očima mu
se videlo da je zainteresovan za ono što
je Benson tražio od njega. – Maska je
velika stvar. Svako lice, našminkano, je
nešto drugo. Glumac ne pokazuje pravo
lice, a ja sam bio čovek koji im je u tome
pomagao... Ponekad sam ih sasvim me-
njao, ponekad malo... linije usana i oko
očiju. Znao sam da učinim da izgledaju
mršaviji ili... – Karl Benson se glasno
nasmejao i podigao čašu sa vinom. –
Želim takvu promenu koja neće biti
zapažena, čak i ako se nađem na dnevnoj
svetlosti. I, zato ću ti ispričati svoju priču,
Jip Ti.

Jip Ti je smerno klimnuo glavom. –
Želim da posetim Gras Veli a da me niko
ne prepozna – rekao je Benson i malo
spustio glas. – To je šala, razumeš li? –
Šala? – upitao je Kinez, a samo kratak
blesak njegovih očiju pokazao je da je
razumeo. – Ah, Amerikanci vole šale. Mi
Kinezi se ne šalimo tako. Ali, ja mogu
da ti napravim drugo lice i da ti obojim
kosu, prijatelju. A ako promeniš odeću,
niko te neće prepoznati. – Dakle, šta pred-
lažeš? – Jip Ti se nasmešio. – Zašto ne
postaneš Kinez? – upitao je. – Kažem ti,
prijatelju, Jip Ti može od tebe da napravi
pravog Kineza. Ne treba mnogo vremena,
i niko neće primetiti da nisi Kinez. – Karl
Benson se lupio dlanom po kolenu. –
Odlično! – uzviknuo je. – To će biti najbo-
lje. Moći ću bez problema da se krećem
kroz Gras Veli i da pronađem tu prokle-
tu devojk... – Izgubio je kontrolu, ali je
na vreme uspeo da se zaustavi. Mali
Kinez se pravio da ništa nije primetio.

Sa poslom su počeli odmah. Jip Ti nije
voleo žurbu, ali, Benson je insistirao.
Želeo je da dobije nekoliko sati da se
odmori i da tek onda krene za Gras Veli.

Za njega je stvar bila rešena. Ni jednog
trenutka nije sumnjao da će se, koliko
sutra, dočepati devojke, a tada je neće
pustiti da mu pobegne! Kada je Karl
Benson sutradan napustio kineski kamp,
ne samo da je promenio izgled i odeću,
nego i konja. Ostavio je svoje konje, jer,
sada je imao dva, u kampu, a on je uzja-
hao neku staru mazgu, koju mu je prona-
šao Jip Ti negde u komšiluku. Jahao je na
njoj već čitav dan, ali, nije bio blizu svoga
odredišta. Bila je to vrlo izdržljiva život-
inja i mogla je da ide danima, ali je nikak-
va sila nije mogla naterati u galop. Da
bi nekako održao kondiciju, često je
silazio sa njenih leđa i išao pešice u svo-
jim drvenim klompama koje mu je,
takođe, nabavio Jip Ti. Lice mu je bilo
žuto, a crte oštre. Nestalo je njegove rani-
je boje. Čak mu se činilo da su mu u toj
svetlosti i oči nekako drugačije. Sedlo i
oprema njegove mazge bili su sasvim
bezvredni. Trebalo je samo da drži usta
zatvorena i mogao je sasvim lepo da
prođe kao Kinez.

A, što je najvažnije, šminka na nje-
govom licu bila je otporna na vodu. U
stvari, on je istinski bio obojen nekom
vodicom od orahovog lista i kojekakvih
trava. Sve to je pred njegovim očima
kuvao i hladio Jip Ti. Naravno, dobio je i
novo ime. Sada je bio Ču Sing. Jedino što
ga je vezivalo za raniji identitet bio je mali
„deringer“ koji je, kao i uvek, nosio za
pojasom.

*

– Ti si budala, Anita, kad ne razumeš
da se sve više zaplićeš. Što je još gore,
ideš protiv zakona, a to se valjda znaš,
kažnjava – pokušao je Dok Holidej da
urazumi devojk... koja je stajala s one
strane rešetaka u mesnom zatvoru u Gras
Veliju. Posmatrao ju je, pitajući se, šta

li je ovu devojkę dovelo dotle da se tako ponaša sa predstavnicima zakona? Najverovatnije je to bilo iskustvo koje se skupljalo tokom godina provedenih u ovom gradu, gde su je svi gledali kao niže vrednog stvora samo zato što je u sebi imala indijanske krvi. Ili je, možda, samo iz čiste ženske tvrdoglavosti želela da pokaže zakonu da joj nije stalo do njega i da će uvek živeti onako kako se njoj sviđa. Rukama je čvrsto držala rešetke i smeškala se podrugljivo.

– Pa, i ti bi trebalo da znaš nešto o tome. Koliko se sećam, nisi baš bezgrešan, a o šerifu da i ne govorimo. Nego, jesi li ipak, nekada bio u zatvoru? – podsmevala se.

– Bio sam. Ali, to tebi neće pomoći. Svako ima da izdrži svoje. Ti sada teraš nekakav svoj inat, a kada te izvedu pred sudiju i kada te osudi da pereš podove celom gradu, neće ti biti do inata. – Volela bih da vidim na koji način će to da uradi – planula je devojkę. – Valjda postoje i zatvori... – Ali, ne postoje za žene, koliko znam. Prema tome, imaćeš prilike da ideš od kuće do kuće ovoga grada, naravno u pratnji stražara, a gospođe će samo da zapovedaju. – Gospođe! Ušljivice su one, a ne gospođe – besnela je devojkę drmajući šipke, kao da želi da ih položi. – Pustite me iz ove smrdljive rupe! – vikala je.

– Danas ćemo razgovarati sa sudijom Baretom, pa, ako te on pusti... – Sastanak sa sudijom je trebalo da usledi nešto kasnije i Aniti nije preostajalo ništa drugo nego da čeka. Posmatrala je Doka Holideja kako odlazi i nije mogla da razmrši zbrku koja je vladala u njenoj glavi. Njegovo prisustvo ju je uzbuđivalo na neki čudan način. Znala je da treba da mu bude zahvalna, ali, ni sama nije sebe mogla da shvati zašto se stalno svađala s njim. Čula ga je čak i kako se

zbog nje svađao sa šerifom. Smatrao je da jedna mlada devojkę ne treba da sluša sve one gadosti koje su govorili zatvorenici, ali, Torn je bio odlučan. Nije želeo da se više raspravlja s njom.

*

Još jedna noć je prošla u zatvoru. Bila je nešto mirnija i Anita je uspela da se ispava. Sutradan su se pojavili šerif i Dok Holidej. I njih dvojica su izgledali kao da su se dobro odmorili. – Evo ti tvog pokrovitelja – rekao joj je šerif čim je prišao njenoj ćeliji. – On je izmolio sudiju da ne podiže optužnicu. Samo, ti ne smeš da izlaziš iz grada dok se ne javiš meni. To sam iznudio ja. Dosta mi je natezanja po brdima zbog tebe. Neću više. Dosta mi je i kojekakvih papira sve su to trice i kućine.

Devojkę je ćutala. Osećala se krivom i rešila je da bude pristojna. Ali, šerif je nastavio da zvoca. – Možeš da ideš – rekao je otvarajući vrata ćelije. – Samo zapamti, Dok Holidej i ja smo odgovorni za tvoje ponašanje. Naročito Dok. Ako uradiš nešto glupo, on će biti odgovoran. – Anita se nasmejala. Opet je onaj jogunasti crv u njoj počeo da svrdla. – Hvala što me puštate – rekla je pobedonosno. – Ali, zaista mi nije potreban čuvar... Pogotovu neko kao što ste vi, šerife, i vaš... pomoćnik. – Podigla je visoko glavu i krenula. Zastala je na vratima i okrenula se. – Idem smesta da se okupam – rekla je ironično. – Posle toga ću se potruditi da budem dobra devojkę... koliko jedna Indijanka to može da bude. – Dok Holidej je skoro zažalio zbog svog predloga da devojkę bude puštena iz zatvora. Sada će još i nju imati na vratu. – Onda, kada počinje dežurstvo? – upitao je šerif. – Kakvo dežurstvo? – Pa, pred Anitinom kućom. – Za vas sutra. Večeras

ću dežurati ja. Sada sam odmoran, pa nema problema. Vi malo pripazite na grad a sutra na dežurstvo. Naravno, uveče! – nacerio se, jer je znao da će Dok konačno sesti za kartaški sto. Ali, to ga se nije ticalo. Ima sutra uveče da dežura i gotovo. Dosta od ovih gužvi koje je sam zame-sio.

*

Po Gras Veliju su počeli da kruže razni glasovi. Naročito se mnogo pričalo po salunima i po kućama gde su se žene sastajale na čaju. Naravno, svako je pričao ono što ga je zanimalo. Tako su muškarci po salunima bili najviše zainteresovani za priču o mapi, koju je sada posedovala kćerka Džilberta Grejema. Svi su videli kada ju je šerif strpao u zatvor, ali, sada je bila slobodna. Šta je to moglo da znači, niko nije znao. Te prve večeri, kada je Anita oslobođena, već joj se pripremala neprijatna poseta. U jednom salunu sedela su dva mladića čiji su mozgovi već bili prilično natopljeni alkoholom, i diskutovali su o njoj. – Rekli su mi da je mala pronašla blago – govorio je jedan. – Ono je tu, u brdima... blizu. – Stari trik. Da bi je zaštitili, ortak. Jasno? Nije zdravo za devojkicu da šeta okolo kada se zna šta se dogodilo. Ali, ja mislim da će se naći neki majstor koji će se pobrinuti za sve to... ako mi nešto ne preduzmemo. Ti i ja, Berte. Uz malo sreće... a opasno nam treba lova, jel' tako? – Zar bi se ti upustio u tako nešto zbog love? – Aha! Lova me je uvek interesovala. – Pa, i mene, da vidiš – rekao je Bert. Bio je to krupan momak koji je prolazio sito i rešeto od svoje petnaeste godine, od kako ga je otac izbacio iz kuće. – Mogli bismo da odemo do te male i da je zamolimo da propeva – cerio se Bert. – Tako si mislio, zar ne, Ezra? Ja se slažem. To neće biti

teško... jedna prokleta Indijanka... – Pa da, ona je Juta. S njima ne treba biti nežan – nasmejao je Ezra. – Jute nikada nisu mnogo vredele. Hajde, dosta smo polokali ove brlje. – Izašli su na mračnu ulicu vođeni paklenom idejom koja se začela u njihovim pijanim glavama. U futrolama su nosili teške koltove. Znali su da će im biti potrebni konji, pa su prvo otišli do štale. Izjahali su na ulicu, ne obraćajući pažnju na prolaznike, koje su skoro izgazili. Njih dvojica su mislili samo na jednu stvar, zbog koje su i krenuli iz saluna.

Znali su gde devojkica stanuje, ali su, isto tako, znali da bi bilo glupo da odjašu pravo tamo i naprave galamu. Konje će zato ostaviti u jednoj mračnoj aleji. Sada je samo trebalo da se dočepaju devojkice i da je odnesu u brda. Posle će sve ići lako.

Šerif Torn je, međutim, primetio da su se približili Anitinoj kući. Skočio je na noge i potrčao čim su dve senke nestale u dvorištu. U kući su bili Anita i njen otac. Shvatili su da nešto nije u redu, kada su čuli da neko pokušava da razvali stražnja vrata. Anita je čula i tihi psovku i poučena svim nedavnim događajima, shvatila je da je u opasnosti. Dotrčala je u sobu svoga oca. – Gde je revolver? – upitala je šapatom preturajući po očevom ormanu. – Šta se dogodilo sa tvojim revolverom? Gde je? Nestao? – Otac ju je pogledao i odmahnuo glavom. – Revolveri nikome nisu doneli dobra, Anita – rekao je. – Zato sam ga bacio. Ali, šta se to događa? – Neko pokušava da nam upadne u kuću, oče – govorila je devojkica užurbano, ljuta na ovakvu očevu nepraktičnost.

– Ko? – Oni koji znaju samo za silu. Verovatno dolaze pravo iz nekog saluna. – Kada su se vrata razletela pod udaricama čizama, Anita je poželela da je Dok

Holidej ovde. Nije imala pojma da je šerif već na straži i da je za petama razbojnicima. Dve propalice su upravo ulazile u kuću, kada se pred njima stvorio šerif. – Kuda vas dvojica? – upitao je šerif misleći da će to biti dovoljno. Ali, u istom času, njih dvojica su potegli revolvere. Torn se nije predomišljao. Njihovi revolveri nisu ni stigli da se oglase u pijanim rukama svojih vlasnika, a šerif je već ispalio dva metka. Obojica su se sručila na prag kuće, ne pisnuvši. Anita je stajala zapanjena i netremice posmatrala tela dvojice pijanaca koji nisu bili samo to. Znala je dobro šta bi se dogodilo da šerif, slučajno, nije bio ovde i sva se tresla od jeze. – Jeste li dobro, šerife? – upitala ga je, a u njenim rečima je bilo iskrene zabrinutosti. – Još uvek jesam – odgovorio je šerif. – A ovi ovde? Ko su? – Video sam ih nekoliko puta u salunu. Znali su da budu prilično nezgodni. Verovatno su čuli priču o blagu.

Anita je pokrila lice rukama. – Oh – uzdahnula je – kako bih volela da nikada nisam čula o tome... Da nikada nisam nagovorila Džesa da me prati!

– Ne krivi sebe, Anita – odjednom je šerif postao sasvim drugačiji. – Ja mislim... da je najbolje da vam sve kažem – rekla je devojkica. U tom trenu razrogačila je oči kao da je iza šerifovih leđa ugledala nešto što ju je zapanjilo. Šerif se okrenuo i suviše kasno. Čovek u odeći siromašnog Kineza zamahnuo je motkom koju je držao u ruci. Šerif je osetio snažan udarac i pred očima mu je sve eksplodiralo. U času kada je devojkica htela da vrisne, Kinez je izvukao „deringer“. – Ubiću te ako samo pisneš! – rekao je glasom koji nije obećavao ništa dobro. – Ili je možda bolje da ubijem njega? To ti se sigurno ne bi svidelo.

*

Anita nije stigla ni da se javi ocu. Pred „deringerom“ u rukama Kineza krenula je po njegovoj komandi i uskoro se našla u nekom mračnom podrumu. – Ko si ti? – upitala ga je kada se malo smirila, iako joj je on još uvek držao revolver uperen u leđa. – Budi mirna – rekao je Kinez šapatom. Polako se okrenuo i navukao rezu na vrata. Anita je trljala ruke pretrnule od jeze koja je pretila da će joj oduzeti moć govora. – Sedi – naredio je Kinez. – I ne pokušavaj da napraviš nikakvu glupost. Kao što vidiš, nemaš nikakvih šansi. – Anita je znala da on nije Kinez. Bio je previše visok za jednog Kineza. A kada je pogledala njegova ramena i stas, podsetio ju je na nekoga. Razmišljala je o tome dok joj je on vezivao noge i ruke, a onda se nasmejavao.

– Čak i ako budeš pokušala da vičeš, niko te neće čuti – rekao je.

U tom trenu Aniti je sve bilo jasno. – Benson! – uzviknula je. – Ti? Pa, ti si lud! Šta misliš, da ćeš ovako moći da živiš u gradu? To prerusavanje... – Ne brini ti za mene. Ovo je napravio čovek koji se odlično razume u svoj posao... ali, to se tebe ne tiče. Dosada me niko nije prepoznao, iako sam celo poslepodne u gradu. Kada se dokopam mape, imaću u rukama više novca nego što bih mogao da zaradim za hiljadu godina. – Ti si zaista poludeo – rekla je devojkica koja se već malo pribrala. Znala je da je neće ubiti, dok ne dobije ono što traži. – Zar misliš da bi bilo ko mogao da ode do tog rudnika tek tako? Pa, o tome sada već svi pričaju. Sjatile su se kao kojoti. Video si onu dvojicu pred mojim vratima.

– Ne brini za mene – rekao je on mirno. – Izbegavaš da odgovoriš na pitanja – primetila je devojkica. – U stvari, ne želiš da misliš na činjenicu da si čovek sa

poternice. Možeš da se maskiraš, da izigravaš Kineza... – Zaveži! – nešto od stare arogancije pojavilo se u njegovom glasu. Zamahnuo je rukom i šamar je pukao na devojčinom obrazu.

– Budalo! – planula je. – Nikada ti neću reći gde je mapa. Pre ću umreti nego što ćeš ti nešto izvući od mene. – To si mi već rekla tamo u brdima... Idem po nekoliko stvarčica koje će te naterati da progovoriš – rekao je. – Do zore ćeš propevati, budi sigurna... Reći ćeš istinu, jer će to biti jedina stvar koja će učiniti da ti podarim malo milosti. Znaću ako pokušaš da slažeš... veruj mi, nećeš me prevariti. A što se tiče ovog podruma, napravljen je od kamena i napolju se ne čuje, makar vikala koliko te grlo nosi. Ni samrtni krik ti niko neće čuti. – Ne sačekavši da ona kaže bilo šta, izašao je iz podruma. Vrata su se tupo zalupila za njim. Anita je ostala sama. Za trenutak se malo smirila, a onda je pogledala u tavanicu. Videla je solidne kamene ploče i shvatila da je Benson govorio istinu. Znala je da ne bi imalo smisla da više. Niko je ne bi čuo. Dobro je bar što joj je ostavio upaljenu sveću. Moći će da vidi i da mu po izrazu lica prepozna raspoloženje, iako je već mogla da pretpostavi kakvo će biti. Ipak, pokušavala je da se oslobodi konopca koji joj je stezao ruke i noge. Nije imala mnogo vremena. Benson je mogao da se vrati svakog trenutka.

*

Kada je šerif došao u kancelariju, tamo je zatekao Doka Holideja. – Šta se dogodilo, šerife? – upitao je Dok čim ga je ugledao, i, istog trenutka je shvatio da se nešto dogodilo sa devojkom. – Neko me je teško raspalio – rekao je šerif, a zatim mu je ispričao šta se sve dogodilo. – Prvo one dve pijanice, a onda neki

bandit. Taj zna šta radi. Da mi je samo znati ko je.

– Ja znam samo jednog koji bi tako uleteo u gužvu i reskirao sve. To bi mogao da bude samo Benson. – Mislite? Pa, to bi bilo pogibeljno za njega. Ne verujem da je toliko lud. – Ne znam da li je toliko, ali da je lud, ne sumnjam. I to istinski, medicinski – rekao je Dok zgrabivši „vinčesterku“. – Kuda ćete? – povikao je šerif za njim. – Idem da ga nađem. Ostanite tu i ne pravite galamu. On radi sam i ja takođe. – To večer Dok je prokrstario svaku ulicu i obišao svaku kuću. Tako se vrlo brzo našao pored stare napuštene pivare, sve zagledajući i osluškujući oko sebe.

Odjednom, učinilo mu se da čuje topot konjskih kopita. Oslušnuo je malo. Tu životinju niko nije jahao, zaključio je. Taj zvuk mu je bio dobro poznat. Neki konj je menjao položaj. Samo, odakle ovde konj? Oni su obično bili u koralima. Dok je zastao i osmotrio zgradu. Video je visoke prozore na kojima su stakla bila odavno porazbijana, a iznad njih, na jednoj dasci, pisalo je: „Pivara“. Mozak mu je grozničavo radio, a osećao je da ovde nešto nije u redu. Ne gubeći vreme, Dok je prišao vratima koja su se nalazila na drugoj strani zgrade. Otvorio ih je i tiho kliznuo unutra. Tu se stopio sa tamom i znao je da ga niko ne može videti spolja. Primirio se i oslušnuo. Ponovo je čuo konjska kopita, zatim jedan poznati zvuk. Tup udarac tela o zemlju. Ili, kao da je neko nespretno skočio. Udarac se ponovio. Sada je već znao. Čovek je imao klompe na nogama.

Bilo je to zaista neverovatno. Nikoga dosada u ovom gradu nije video da nosi drvene klompe. Nosili su ih samo Kinezi i poneki Holanđanin, ali, ovdašnji građani ne. Pribio se uza zid i polako počeo da napreduje kroz mrak. Čuo je kako konj

diše i bilo mu je jasno da se približava životinji. Napravio je još četiri-pet koraka i shvatio da će sledećeg trenutka naleteti na čoveka, ili na životinju. Međutim, tama je bila takva da mu procena razdaljine nije bila tačna. Zakoračio je u prazno i osetio se vrlo nelagodno. Znao je da su ga morali čuti, ma ko da su bili oni koji su se muvali po ovom praznom zdanju.

Zatim je nastala duga tišina. On je čvrsto u levoj ruci držao pušku, ali je mnogo više poverenja imao u svoj niklovani „linkoln“, pa ga je držao u desnoj. Odjednom, neko je prevukao palidrvcem preko neke tkanine. Žuti plamen je sinuo, a Dok Holidej je ugledao Kineza u pohabanom odelu, sa pocepanim šeširom na glavi. Čovek ga je posmatrao zbunjeno.

– Ko si ti, do đavola? – upitao je Dok. – Ču Sing! – rekao je čovek nekim utanje-nim glasom, koji se nikako nije slagao sa njegovim krupnim telom. Dok je u mag-novenju shvatio. Tog trenutka Benson je potegao „deringer“, ali, Dok je reago-vao brzinom divlje mačke. Samo je sev-nuo kroz vazduh i bacio se čoveku na noge. Nije želeo da ga ubije. Ne, dok ne sazna gde je Anita.

„Deringer“ se oglasio još jednom, ali je tane promašilo cilj. Dok Holidej je već bio na nogama. Tutnuo je „linkoln“ u futrolu i spustio pušku na pod. Zamahnuo je pes-nicom i sručio je usred stomaka tobo-žnjem Kinezu. Onak o u mraku, nije ga video, ali je osetio kako se čovek zaneo, a odmah zatim su lupile i njegove klompe.

Dok Holidej nije imao milosti. Raspa-lio ga je još jednom, procenjujući rastojanje nasumce, u mraku, koji mu nije išao na ruku. Zatim je svom težinom naleteo na čoveka. Bio je siguran da se neće dići tako lako. – Tako, momče, a sada ćemo da vidimo kako izgleda tvoja njuška bez tog ulepšavanja – rekao je Dok glasno.

Potražio je šibicu u džepu i zapalio je. Prineo ju je licu Kineza. Bio je žut i zaista je ličio na svoju sabraču. Ali, ni Dok nije bio naivan. Imao je prilike da se sretne sa svakakvim tipovima. Osim toga, bio je lekar i znao je dobro kako izgleda lice jednog belca. A ovo je bila konstrukcija baš takva.

– Tako sam i mislio. Pa, nije da nije lu-kav. Samo, nije imao sreće – rekao je. Raspa-lio je još jednom čoveka po licu, a ovaj je vrisnuo. Istog trena se povratio iz nesvestice. – Tako, žuti – rekao je Dok. – Trebalo je odmah da znam da si to ti, bitango. Hajde, gukni još nešto, da ču-jem! – Udarao ga je nemilosrdno, a Ben-son je jaukao koliko je imao glasa. Doku Holideju je trebalo samo desetak minu-ta da natera Karla Bensona da progovori.

– Dakle, šta si učinio sa Anitom, Ben-sone? – pitao je Dok glasom koji nije obe-ćavao ništa dobro. – U podrumu je – pro-mucao je Benson konačno, savijajući se pod Dokovim udarcima. Ošamućen i sav smeten, još uvek ne želeći da shvati da je propala svaka nada i da je konačno po-ražen, on je još jednom pokušao da slaže.

– Prvo ćemo tebe da sredimo, mustro – rekao je Dok, koji je tek tada ugledao mazgu. – Hajde, ovo i jeste konj za tebe. – Veštim zahvatom ga je zgrabio i preba-cio preko mazge, a zatim mu je privezao noge i ruke ispod njenog trbuha. – Tako. Ovo je besplatno putovanje. Odavde će te sudija poslati pravo na But Hil – rekao mu je – ali, prvo ćeš imati čast da se malo zaljuljaš na glavnom trgu. – Tek tada je otvorio vrata i oslobodio devojkku.

– Oh, Dok! – uzviknula je devojka. – Kako sam srećna!

– I jesi, da znaš – govorio je Dok držeći je. – Samo, mislim da je sada i tebi dosta svega.

– Uhvatio me je Benson... napao je šeri-fa – govorila je Anita. – Pričekaj samo da

otrčim do kuće i donesem mapu – rekla je. – To je prokletstvo. Ovoliko mrtvih zbog neke bezvezne hartije...

– Dobro da si se setila – rekao je Dok.
– I ubuduće pamet u glavu.

– Hvala ti puno – rekla je devojka i pogledala ga svojim crnim očima za koje je Dok prvi put pomislio kako su lepe i kako umeju da budu pitome. Trgao se pri toj pomisli kao da mu je u mozgu zazvonilo zvono na uzbunu. Samo bi mi još to tre-

balo, pomislio je. Čitavog života bežim od takvih situacija. – Hajde, požuri! – rekao je i poterao mazgu sa Bensonom preko nje.

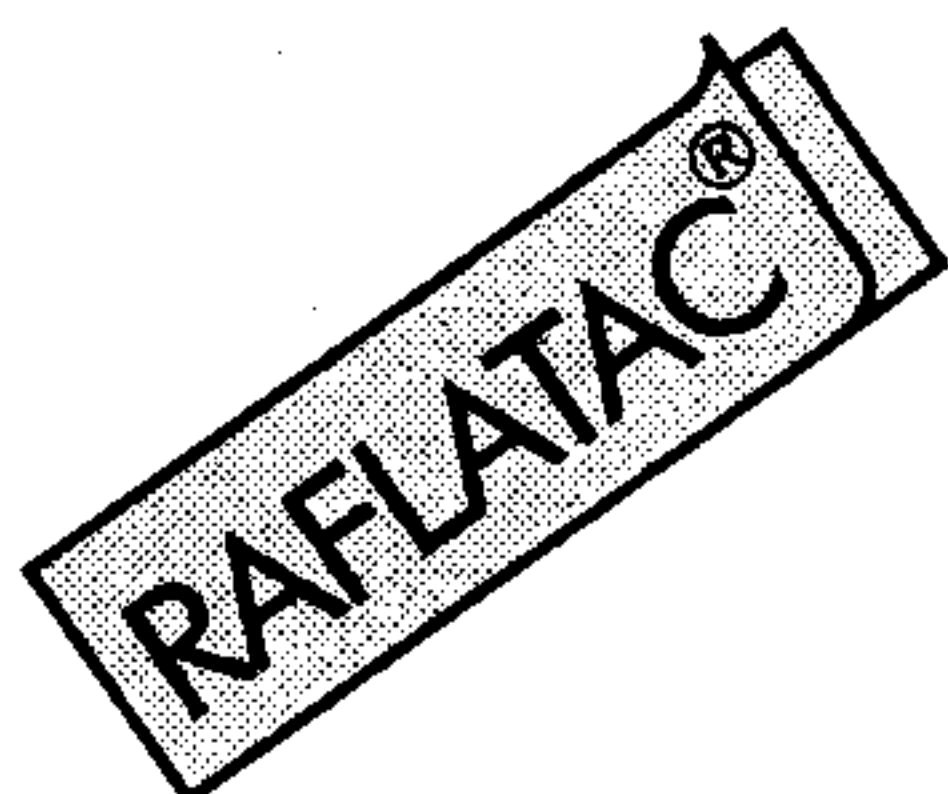
*

Njegov Mig je upravo prešao u galop, kada je Anita stigla pred šerifovu kancelariju sa mapom u nedrima. Zastala je i mahnula za Dokom, a na licu joj je zaigrao tužan osmeh. On to nije video.

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

POTRAŽITE
KOD VAŠEG PRODAVCA NOVINA

LJUBAVNE ROMANE **MARKETPRINTA**

Svakog utorka

Svakog ponedjeljka jedno od ovih izdanja

Vanredni
ljubavni vikend
roman

senke

Svakog 10. u mesecu

EVA
Ljubavni Roman

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00302

